ပန်းဆိုင်

နွေအိမ်မောင်ဝင်း

WHISPER OF WORDS

ပန်းဆိုင်

နွေအိမ်မောင်ဝင်း

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပထမအကြိမ် - ၂၀၂၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီနှင့် ခေါင်းစီးစာလုံး - Zuu. Aon

စာမျက်နှာဖွဲ့စည်းမှု – ချန့်ချန်အနုပညာအုပ်စု

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ် - နန်းသဇင် (၀၀၄၄၁) အမှတ် ၁၉၄၊ ၃၉ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ - ချန့်ချန်စာပေ (၀၀၁၈၅) ဦးစိုးမင်းအောင် အမှတ် ၂၇ ၊ ပထမထပ်၊ ၁၇ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။ ဖုန်း- ၀၉၄၃၀၆၄၃၁၉

ဖြန့်ချီရေး - ကိုလတ်စာပေ အမှတ် ၂၀၀၊ ၃၁ လမ်းအထက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

ဆရာမ ချိုပိန်းနောင်၏ အမှာစာ

၁။ လွင့်ကြွေသစ်ပင်

၂။ ချစ်သော မိုး

၃။ ကြည်ပြာရောင်နေ့စွဲ

၄။ ကံ့ကော်တစ်ပွင့်ကြွေခဲ့ဖူးသည်

၅။ တိမ်တိုက်ထဲက အိမ်

၆။ ရေစက်ကြည်လင်

၇။ ကြွေလုပြီပေါ့ နှင်းဆီဝါ

၈။ တိမ်ပြာပြာနေ့တစ်နေ့

၉။ မိုးရေစက်များရဲ့ ဒိုင်ယာရီ

၁၀။ ပန်းဆိုင်

ဆရာမ ချိုပိန်းနှောင်း၏ အမှာစာ

လွန်ခဲ့သော နှစ်အချို့က အာရ်အက်ဖ်အေဟု ထင်ပါသည်။ အင်တာဗျူးတစ်ခုတွင် ကျွန်မအား မေးသည်။ (မြန်မာနိုင်ငံမှာ စာဖတ်အားကျ ဆင်းလာပြီး မြန်မာစာပေနိမ့်ကျလာတဲ့အပေါ် ဘယ်လိုသုံးသပ်ချင်ပါသလဲ) တဲ့။ (စာဖတ်အားကျဆင်းတာဟာ ခေတ်နဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။ အခုခေတ်ဟာ အင်တာနက်နဲ့ အွန်လိုင်းမီဒီယာ ကြီးစိုးလွှမ်းအားကြီးပြီး ကမ္ဘာနဲ့ ရင်ပေါင် တန်းနေတဲ့ ခေတ်ကို ကြုံနေတာပါ။ ဖွံ့ဖြိုးပြီးသားနိုင်ငံတွေမှာတော့ ဒါ တွေဟာ အဆန်းမဟုတ်ပေမဲ့ ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်လို ဖွံ့ဖြိုးဆဲ နိုင်ငံငယ် လေးမှာတော့ အင်တာနက်နဲ့ မိုဘိုင်းဖုန်းတွေဟာ အခုမှသာ ပိုပိုပြီး ခေတ် စားလာကြတာ ဖြစ်တယ်။ လူတိုင်းကိုင်သုံးနိုင်တဲ့ အနေအထားတစ်ခုမှာ လည်း ရှိကြတာမို့ လူတွေဟာ စာအုပ်ထက် ဖုန်းကိုပဲ ပိုသုံးလာကြတာ ပါပဲ။ ပြီးတော့ စာအုပ်တွေလို အချက်အလက်ရှာဖွေရခြင်းမှာ မကြာတော့ပဲ ဖုန်းတစ်လုံးရှိရုံနဲ့ သိလိုသမျှကို ရှာဖွေလို့ ရနေကြတော့ စာအုပ်တွေကို ပစ်ပယ်ထားကြတဲ့ အနေအထားတစ်ခု ရောက်နေပါတယ်။

မြန်မာစာပေနိမ့်ကျသွားတယ်ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ သေချာမပြောနိုင်ပေမဲ့ ရေးအားတွေ များလာကြပြီး ဖတ်အားတွေ နည်းလာကြတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ်စာအုပ်ကိုင်ပြီး ဖတ်လိုသူတွေအတွက်မှာလည်း ထွက်တဲ့ စာအုပ်အမျိုးအစားတွေက များနေပေမဲ့ တကယ့်စာပေကောင်းပါလားဆိုပြီး ဖြစ်သွားရလောက်အောင် ဖြစ်တဲ့ စာအုပ်မျိုးကလည်း ရှားပါးနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတစ်ဦးတည်း အနေနဲ့ သုံးသပ်ရမယ်ဆိုရင် မြန်မာစာပေ နိမ့်ကျသွားပြီး စာဖတ်အား နည်းလာတယ်ဆိုတာဟာ စာပေကောင်းရေးသားမှု နည်းသွားလို့ဆိုတဲ့အချက် အပေါ်မှာပဲ မူတည်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။)

ထိုသို့ ကျွန်မ ပြန်ဖြေခဲ့သည်။ ထိုအင်တာဗျူးဖြေခဲ့သော နှစ်သည် အလွန်ဆုံးရှိလှမှ ငါးနှစ်မျှသာ ရှိဦးမည် ဖြစ်သော်လည်း ခေတ်ကာလ သည် လွန်စွာ ပြောင်းလဲမြန်လွန်းနေသော ကာလဖြစ်သောကြောင့် ယခု ၂၀၂၂ ကာလဆိုလျှင် အရင့်အရင် ငါးနှစ်ကာလထက်ပင် စာအုပ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ထွက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူသစ်တန်း ကလောင် ရှင်များစွာလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူတို့ပရိသတ်နှင့် သူတို့လည်း ရှိကြသည်။ ထွက်သမျှလည်း ရောင်းတန်းဝင်ကြသည်မှာ များပြီး နာမည် လည်း ပေါ်ထွန်းကြလေသည်။ ထိုသို့သော ခေတ်ကာလတွင် အမှန်အတိုင်း ဆိုရပါမူ (စာပေကောင်းရော

တကယ်ထွက်ရဲ့လား၊ ကိုယ်တိုင်ရော စာပေ ကောင်းဖြစ်အောင် ရေးနိုင်နေရဲ့လား)ဆိုသည့် မေးခွန်းသည် ကျွန်မအား မကြာခဏ မိမိကိုယ်ကိုယ်မေးမိစေသော မေးခွန်းဖြစ်သည်။ ထိုမေးခွန်းက ကျွန်မအား ခက်ခဲစေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပိုက်ဆံလေး အနည်းအကျဉ်းရှိရုံမျှဖြင့် မိမိစရိတ် မိမိစိုက်ထုတ်ကာ စာအုပ်အဖြစ် ရေး သားထုတ်ဝေနေနိုင်သော ခေတ် သို့မဟုတ် အွန်လိုင်းမီဒီယာတွင် နာမည် ကျော်လူသိများနေသော သူတစ်ဦးအား ရင်တွင်းဖြစ် စာသားအချို့ ရေးသားခိုင်းပြီး တစ်အုပ်ဖြစ်အောင် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုသူ စာအုပ်တိုက်သစ် တချို့ပေါ်ပေါက်လာသော ခေတ်ဖြစ်နေလေရာ (စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်) ဆိုသည့် အချက်အား (ရောင်းအားကောင်းသည်)ဆိုသော အချက်ဖြင့် တိုင်း တာမည်လား၊ သို့မဟုတ် (မည်သည့် ကာလနှစ်အပိုင်းအခြားတွင် ပြန်ဖတ်ဖတ်၊ အသက်ဝင်နှစ်လိုစေသည်၊ ဖတ်သူစိတ်ထဲတွင် နှစ်ကာစွာ တစ်ခုခုကျန်ရစ်စေခဲ့သည်) ဆိုသော အချက်ဖြင့် တိုင်းတာမည်လားဆိုသည့် ကိစ္စများသည် မေးခွန်းထုတ်စရာ များ ဖြစ်လာသည်။

အစကတည်းက စာရေးသူတစ်ယောက်မဟုတ်သော်လည်း တစ်နေရာရာတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် နာမည်ကျော်ပြီးသားပုဂ္ဂိုလ် များသည်လည်း စာများ ရေးလာကြသည်။ စာအုပ်များလည်း ထွက်လာ ကြသည်။ သို့သော် ထွက်သမျှ စာအုပ်တိုင်း၊ ရေးသမျှ စာရေးသူတိုင်း သည် တစ်ချိန်တွင် သမိုင်းတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ့မလားဆိုသော အချက်သည် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်။

စာအုပ်များ အပြိုင်းအရိုင်းထွက်လာချိန်တွင် လူသစ်များစွာအား ငါတို့စာပေစာအုပ်တိုက်မှ ဦးစီးပြုလုပ်ခဲ့သော Myalit 2021 ပရောဂျက် အရောက်မှသာ ကျွန်မအံ့ဩစွာ တွေ့ခဲ့ရခြင်းကို ဝန်ခံပါသည်။ မြန်လစ် ပရောဂျက်သည် စာပေအရေးအသားကောင်းမွန်သော၊ စာဖတ်အားကောင်း ပြီး မြန်မာစာကို ဖြောင့်ဖြူးစွာ ရေးနိုင်သော၊ အကျိုးအကြောင်းဆီလျော် စွာ တင်ပြနိုင်သော ဝါသနာရှင်ကလောင်သစ်များကို စာမူရွေးချယ်ပြီး ကလောင်သစ်တင်မြှောက်သော ပရောဂျက်တစ်ခုဖြစ်လေရာ ထိုပရောဂျက် တွင် ကျွန်မအယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်မှသာလျှင် ကလောင်သစ်တွေ ဒီလောက်တောင် များပြားနေပါလားဟု သိခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကလောင်သစ်များစွာ ပေါ်ထွန်းလျက် ရှိသော ယခုကာလတွင် ယခု စာအုပ်ပိုင်ရှင်ကလေးဖြစ်သည့် နွေအိမ်မောင်ဝင်းလည်း အပါအဝင်ဖြစ် သည်။ ကျွန်မက ချစ်စွာဖြင့် ညီမလေး ကိုဝင်းမောင်ဟု သူ့အား ခေါ်သည်။ ညီမလေး ကိုဝင်းမောင်ကို အစက စာရေးသူဟု ကျွန်မ မသိ။ ဂစ်တာ လေးကိုင်ကာ သီချင်းဆိုနေတတ်သူ၊ ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားလေး ရှိသူဟုသာ ကျွန်မ သိသည်။ သူ့အား လူငယ် တော်တော်များများက သိကြသည်။ သူ့အား ရင်းနှီးပြီး မကြာမီပင်

သူက စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ကို ကြေညာသည်။ သူ၏ ပထမဆုံးဝတ္ထုတိုစာအုပ်ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ကျွန်မအားလည်း လက်ဆောင်လေးပေးသည်။ အရေးအသားအား ဖြင့် လိုအပ်ချက်လေးများ ရှိနေသော်လည်း လက်သင့်ခံနိုင်သော အနေ အထားလေး ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရသည်။ ညီမလေး ကိုဝင်းမောင် အား ကျွန်မ အမှာစာရေးပေးသည်ဆိုခြင်းထက် စာပေလောကတွင် ရေ ရှည်တည်တံ့လိုပါက အဆင်ပြေစေနိုင်ရန် အကြံပေးခြင်းဟုသာ ယခုစာ ကို ယူဆစေလိုပါသည်။ Romance နှင့် realism ပေါင်းစပ်ထားသော အရေးအသား (romantic realism အမျိုးအစားဟု ကျွန်မ မသုံးပါ)ကို ညီမလေး ကိုဝင်းမောင်က အသုံးအပြုများသည်။ ယခုလက်ရှိအထိပေါ့။ realism ဘက်ကို အသွားများသော စာအုပ်များစွာ ကျွန်မတို့နိုင်ငံတွင် ပေါ်ထွန်းခဲ့၊ ပေါ်ထွန်းဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ realsim ကို အချို့သော ဆရာ များက (အကြောင်းအရာရှိရင် ရေးလို့ လွယ်တယ်)ဟု ထင်မြင်ယူဆချက် များရှိသည်။

ကျွန်မအမြင်အရမူ ထိုစကားသည် မမှန်ပေ။ အကြောင်းအရာ ရှိသော်ငြား အရေးအသားမတတ်လျှင် ထိုအကြောင်းအရာသည် အလကားပင် ဖြစ်ပေမည်။ realism မှာ ပုံစံများစွာ ကွဲထွက်သေးသည်မဟုတ်လော။ ficition, non fiction, fantasy, mystery, thriller, folktale, prose, biography, satire, autobiography, comedy, child's fiction စသည်ဖြင့် များစွာ ကွဲထွက်သေးသော ပုံစံများအောက်တွင် မိမိတကယ်နိုင်နင်း သော ပုံစံသည် မည်သည့် ပုံစံဖြစ်သည်ကို မှန်ကန်စွာ ရွေးချယ်တတ်ခြင်းသည် စာပေကောင်းရေးသားမည့် သူတစ်ဦး၏ ဂုဏ်လည်း ဖြစ်သကဲ့ သို့ သူ၏ အသရေလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ညီမလေး ကိုဝင်းမောင်နှင့် တွေ့သောအခါ သူ့အား အမြဲတစေ သတိပေးဖြစ်သည်မှာ (စာရေးသူတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်ချင်တယ်ဆိုရင် အဓိကလုပ်ရမှာက စာဖတ်အားပြည့်အောင် လုပ်ပါ)ဟု ဖြစ်သည်။ စာရေးသူ(စာရေးဆရာ မဟုတ်သေး) ဖြစ်ဖို့ရန်အတွက် စာတတ်ပြီး အကြောင်း အရာတွေးတတ်ရုံဖြင့် မရပေ။ လူစိတ်ဝင်စားအားများအောင် လူကြိုက်များလွန်းသော အခန်းများ မလိုအပ်ဘဲ ဖောဖောသီသီ ထည့်ရေးတတ်ရုံ ဖြင့်လည်း မရပေ။ စာရေးခြင်းတွင် ပါရမီပါခဲ့သည်ဆိုလျှင်တောင် စာ ဖတ်အားမရှိပါက အခြားသော စာရေးဆရာများ မည်ကဲ့သို့ ရေးသားခဲ့ သည်ကို လေ့လာမိခြင်းမရှိပါက ယင်းပါရမီသည် နွေရာသီတွင် စမ်းရေ ခန်းခြောက်သကဲ့သို့ ခန်းသွားလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ နဂိုရှိပြီးသား စာရေး တတ်ခြင်းဟူသော ပါရမီအား (ကြိုးစားလေ့လာခြင်း)ဟူသော လုံ့လဝီရိယကို ထည့်မှသာ မိမိနာမည်မှာ ရေရှည်တည်တံ့နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

စာဖတ်ခြင်းအား ရုံဖန်ရုံခါ ငြီးငွေ့ပါက စာသားကောင်းမွန်သော သီချင်းများ နားထောင်ခြင်း၊ ဒိုင်ယာလော့ခ်ကောင်းများစွာ ပါသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းကောင်းများ ကြည့်ရှုခြင်း စသဖြင့်လည်း လုပ်ပေးနိုင်သည်။

ညီမလေး ကိုဝင်းမောင်အား ကျွန်မ မကြာခဏပင် ထိုကဲ့သို့ ပြောလေ့ရှိသည်။ ညီမလေး ကိုဝင်းမောင်၏ အားသာချက်မှာ စာအရေးအသား ညက်ခြင်းနှင့် အကြောင်းအရာတွေးတောတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသည် ပါရမီဖြစ်ပြီး အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော လုံ့လဝီရိယတို့ကို ပိုမိုအားစိုက် ထည့်လိုက်ပါက နွေအိမ်မောင်ဝင်းဟူသော အမည်သည် ရေရှည်ဆက်လက်တည်မြဲနေမည်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ကျွန်မ ချစ်ခင်စွာ အကြံပေးလိုပါသည်။ စာပေလက်ရာကောင်းများစွာ ဆက်လက်ထွက်ရှိရန် လည်း ဆန္ဒပြုပါသည်။ စာပေသမိုင်းအား ဆန်ခါစစ်သောအခါ ဆန်ခါအောက်သို့ ကျသွားသော မြေမှုန်ကလေးများ အဖြစ် မပါဝင်သွားဘဲ ဆန်ခါတင်ကျန်ရစ်သော မြေစိုင်ခဲများထဲမှ တောက် ထွန်းရာ ပတ္တမြားခဲလေးအဖြစ် သူမအား ကျွန်မ မြင်ချင်လှပါသည်။

ချစ်လှစွာဖြင့်

ညီမလေးကိုဝင်းမောင်ထံသို့

အစ်မ ချိုပိန်းနောင်

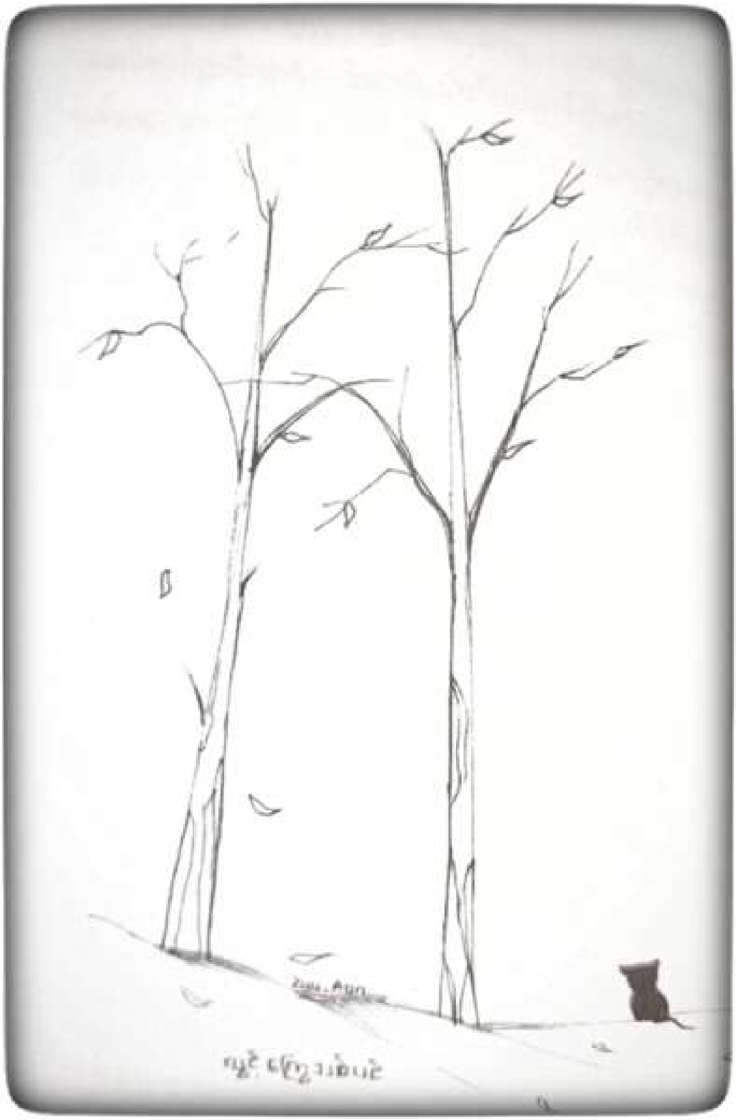
ရွက်ကြွေသစ်ပင်

လွင့်ကြွေသစ်ပင်

အိမ်ထောင်သက် ကိုးနှစ်အကြာမှာတော့ ကျွန်မနဲ့ သူ့ရဲ့သွေးလေးက ကျွန်မဆီကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

ဒီအချိန်မှတဲ့လား ကလေးရေ။

ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ ရက်စက်အေးခဲလာတဲ့ နေ့ရက်တွေရောက်မှတဲ့လား။ ကျွန်မ ဆေးခန်းရှေ့က အအေးဆိုင်လေးမှာ အကြာကြီး ထိုင်နေမိတယ်။ ကျွန်မခေါင်းထဲကို စုပြုံတိုးဝင်လာတဲ့ အရာတွေကြောင့် ကျွန်မ ခေါင်းဟာ ပေါက်ကွဲထွက်သွားတော့မလိုပါပဲ။

မောင်ရေ ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ။

ကျွန်မ စိတ်ထဲကပဲ နာနာကျင်ကျင်ရေရွတ်မိတယ်။

နင့်ရင်သွေးလေး ရှိနေပြီတဲ့။

ဒါဆို နင်အသိတရားတွေ ပြန်ရနိုင်မလား။

ငါနင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ့မယ်။ ပြန်လာမလား မောင်ရေ။

ငါ့ကို မချစ်တော့ရင်တောင်လေ ငါတို့ကလေးလေးအတွက်ပေါ့ ။

အတွေးတွေနဲ့အတူ မျက်ရည်တွေက ထိန်းမရအောင် ကျလာတယ်။ ကျွန်မ အခုဘာလုပ်ရမလဲ။ အဲဒီအိမ်ကို လိုက်သွားရမလား။ အဲဒီမိန်းမ ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် တောင်းပန်လိုက်ရမလား။ ကျွန်မယောကျ်ားကို ပြန်ပေးပါ လို့ တောင်းပန်လိုက်ရမလား။

“ငါ့အစ်ကိုတွေနဲ့ တွေ့မှာ စိုးလို့ဟ၊ ပြန်ရင် မလိုက်ပို့နဲ့တော့နော်” ကျွန်မရဲ့ ဘေးဘက် စားပွဲဝိုင်းဆီက စကားသံခပ်အုပ်အုပ်လေး ကြား လိုက်ရတယ်။ အဖြူအစိမ်းဝတ်ထားတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး။

ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းလောက် ရှိရောပေါ့။

ကောင်မလေးက စိုးရိမ်နေတဲ့ ဟန်လေးတွေ ရှိနေပေမဲ့ မျက်ဝန်းလေး တွေက ပျော်နေပုံပါပဲ။ ကျွန်မနဲ့ မောင့်မှာလည်း ဒီလိုနေ့ရက်လေးတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား။

ကျူရှင်ဆင်းချိန်ဆို လမ်းထောင့်လေးမှာ စက်ဘီးအပြာလေးရပ်လို့ စောင့်နေတတ်တဲ့ ကျွန်မကို မုန့်ဝယ်ကျွေးချင်လို့ ပိုက်ဆံတွေ မသုံးရက် ဘဲ စုထားတတ်တယ်။

“ဘာဖြစ်လဲ၊ နင့်အဒေါ်တွေ တွေ့လို့ နင့်ကို မောင်းချရင် ငါတစ် ခါတည်း နင့်ကို ယူလိုက်မယ်”လို့ ပြောခဲ့တဲ့ အမျိုးသားလေးကို ကျွန်မ အသက်တမျှ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မဘယ်လောက်တောင် အကြာကြီး ထိုင်နေမိတယ်မသိဘူး။

ကျွန်မသတိရတဲ့အချိန် ကျွန်မဘေးဝိုင်းက ကလေးတွေတောင် မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ဆိုင်က ထွက်တယ်။

ခြေလှမ်းတွေကတော့ ဘယ်ကိုဆိုတာတော့ မသဲကွဲ။

※ ※ ※

“အဲဒီအမျိုးသမီးက ကေတီဗီမှာ အလုပ်လုပ်တာဟ၊ သမီးလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ယောက်ကျားနဲ့ ကွဲနေတာ၊ ရည်းစားတွေ တွဲနေတာ တော့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ဟာ”

သူငယ်ချင်းယု ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့တာ။

ကျွန်မအပေါ်မှာ ရက်စက်အေးခဲအောင် သူ့ကို ပြောင်းလဲစေခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ဒီလိုမိန်းမမျိုးတဲ့။

ကျွန်မဟာ အဲဒီမိန်းမထက် ဘာတွေများ လိုအပ်နိမ့်ကျနေခဲ့ပါလိမ့်။ ကိုးနှစ်တာ ကာလမှာ အပြေးအလွှားစာသင်ရင်း နှစ်ယောက်စလုံးစာ ကျောင်းစရိတ်တွေ ဒိုင်ခံရှာဖွေခဲ့ရလည်း ကျွန်မ ဘာတစ်ခွန်း အပြစ် ဆိုဖူးခဲ့သလဲ။

ကျွန်မ မောပန်းစွာ ပြန်လာချိန်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တစ်နေကုန် စားသောက်ထားသမျှ ဆေးကြောရှင်းလင်းရလည်း ကျွန်မ မျက်နှာပျက် ခဲ့ဖူးသလား။

ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီးပြင်းလာရတဲ့ ကောင်လေးဟာ သူ့မိသားစုကို ကျော ခိုင်းပြီး မပြည့်စုံတဲ့ ကျွန်မကို ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအတွက် ကျွန်မ ဘယ်လောက် သူ့ကို တန်ဖိုးထားရပါသလဲကွယ်။

“သမီးရေ နည်းနည်းလောက်”

ဘေးမှာ အတူထိုင်လာတဲ့ အန်တီကြီးရဲ့ အသံကြောင့် ကျွန်မ ဆတ် ခနဲ သတိပြန်ဝင်လာတယ်။

အန်တီကြီးထွက်ဖို့ ဘေးကို ယို့ပေးလိုက်ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီလှမ်းကြည့် မှ ကျွန်မလည်း ဆင်းရခါနီးမှန်း သတိရတယ်။

ယုတို့ရပ်ကွက်ကို ရောက်တော့မယ်။

အင်း . . . ဟိုမိန်းမအိမ်ဆီပေါ့။

※ ※ ※

“နင် အဲဒီမိန်းမနဲ့ ဖြစ်နေတာ ဟုတ်သလား မောင်”လို့ မေးတော့ “နင်ကြားတဲ့ သတင်းတွေ အတိုင်းပါပဲ”တဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာလို့ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်အဆင့်မရှိတဲ့ မိန်းမနဲ့မှ”

“နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား ချော”

အသံအကျယ်ကြီး သူ့ဆီက ထွက်လာတယ်။

“ဟုတ်တယ် ချော၊ နင်က အဆင့်ရှိတယ်၊ သူက အဆင့်မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အဲဒီမိန်းမနဲ့ဆို သိမ်ငယ်တဲ့ စိတ်ကို မခံစားရဘူး သိလား”

သူ့စကားလုံးတွေဟာ ကျွန်မ နားစည်တွေကို ကိုင်ရိုက်သတ်နေသလို ပါပဲ။ သိမ်ငယ်တယ်တဲ့လား။ ကျွန်မက သူ့ကို သိမ်ငယ်စေတယ်တဲ့လား။

“ငါ နင့်ကို ဘာတွေ ပြောပြီး ဘာတွေ လုပ်ခဲ့မိလို့ နင်က သိမ်ငယ် ရတာလဲ ပြောစမ်းပါ”

ကျွန်မ ပြောတော့ သူ အကျယ်ကြီးအော်ရယ်တယ်။

“နင်ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ချော၊ ဒီလိုပဲ နင့်အနားမှာ နေလာရင်းက ငါသိမ်ငယ်စိတ်ဝင်လာတာ၊ အခုကစပြီး နင်တာဝန်တွေ ပေါ့သွားမှာပါ ဟာ၊ ဘာမှ သုံးစားမရတဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို နင်လွှင့်ပစ်လိုက် စမ်းပါ၊ တကယ်ဆိုနင်က ငါ့ထက် အများကြီးသာတဲ့ ယောကျ်ားကောင်း တစ်ယောက်ကို ရနိုင်”

ကျွန်မ လက်ဝါးတွေဟာ လေထဲမှာ မြှောက်တက် . . .

မောင်လို့ ကျွန်မ ခေါ်လိုက်မိတဲ့ အချိန်မှာ သူ့ပါးကို ပွတ်ရင်း ကျွန်မ ကို ပြုံးကြည့်နေတယ်။

ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

အေးစက်မာကျောလိုက်တာ။

“ဟဲ့ ချော၊ ဟိုမှာ ကြည့်ကြည့်”

ရုတ်တရက် ကျွန်မ ပခုံးကို လာရိုက်ပြီး အလောတကြီး လာပြောတဲ့ ယုကြောင့် ကျွန်မ လန့်သွားတယ်။

ကျွန်မ ယုတို့အိမ်ရောက်နေပြီ။

ဟိုအိမ်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းဖို့ ယုဆီ ရောက်နေပြီ။

ယုပြတဲ့ဆီ ကျွန်မ လှမ်းကြည့်တယ်။

ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ ပြာလာတယ်။

အသားတွေ တုန်ခိုက်လာတယ်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

မောင့်လက်တစ်ဖက်မှာ ကလေးတစ်ယောက်ကို ချီလို့။

တစ်ဖက်က ဘေးက ဆံပင်အညိုရောင်ဆိုးထားတဲ့ အမျိုးသမီးကို ဖက်လို့။ တကယ့်ကို မိသားစုလေးလိုပါပဲလား။

“နင့်ယောက်ျားက မွှန်နေပြီဟဲ့၊ အဲဒီကောင်မရဲ့ ကလေးကိုလည်း သူ့ကလေးကျနေတာပဲ အေး၊ လုပ်ပေးကိုင်ပေးနေတာများ”

ကျွန်မ လက်သီးတွေ ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ထားမိတယ်။

မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကလေးဟာ ကျွန်မရဲ့ ရှုပ်ထွေးဝေဝါးနေဆဲ အတွေးတွေကို ရှင်းပေးနိုင်ခဲ့ ပါပြီလေ။

“ယု ငါကွာရှင်းစာချုပ် လိုချင်တယ်”

※ ※ ※

“ငါ့ကို လက်မှတ်ထိုးပေး မောင်”

ကျွန်မ ပြောတော့ သူ ကျွန်မကို ငူငူကြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဟိုမိန်းမက စောင့်ကြည့်နေတာပေါ့။

“ငါထိုးပြီးပြီ၊ နင်ဒီလိုဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်လား”

ကျွန်မ မငိုမိအောင် နှုတ်ခမ်းတွေကို ဖိကိုက်ထားရတယ်။ အကြာ ကြီး တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ဟိုမိန်းမက ဘေးကို ရောက်လာတယ်။

“ထိုးလိုက်လေ ကိုကျော်စွာ”တဲ့။

အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းမ။

သူလက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါတယ်။ စာချုပ်ကို ကျွန်မ ကောက်ယူလိုက် တယ်။

“ငါအခုပဲ ဆေးခန်းက ပြန်လာတယ်၊ ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ် ကျော်စွာ၊ ငါပြောချင်တာက နင်က ကလေးရဲ့ ဖခင်အဖြစ် အမြဲရှိနေ ဦးမှာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အတွက်တော့ နင်က ဘာဆိုဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတာ နင်တစ်သက်လုံးစာ မှတ်ယူသွားလိုက်ပါ”

သူ ထရပ်တယ်။

“ချော”တဲ့။ တုန်ယင်နေတဲ့ အသံနဲ့ ခေါ်တယ်။

“ငါ့ကြောင့် သိမ်ငယ်ခဲ့ရသမျှကို ငါတောင်းပန်တယ်၊ ငါသွားမယ်”

ဒီခြေလှမ်းတွေဟာ ကျွန်မအတွက် လေးလံနေလိုက်တာ။

အတိတ်က ပုံရိပ်တွေဟာ ရုပ်ရှင်အနှေးပြကွက်တွေလို ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ တရိပ်ရိပ်ပေါ်လာတယ်။

ကျွန်မဆံပင်တွေကို ဖျတ်ခနဲ သူဆွဲယူနမ်းသွားတာ။

ကျွန်မလက်ထဲ သူ့မိုးကာလေး အတင်းထိုးပေးခဲ့ဖူးတာ။

ဗလာစာအုပ်အဖုံးလှလှလေးတွေဆို ကျွန်မအတွက် သတိတရဝယ် ပေးတတ်တာ။ သူအိမ်ပေါ်က ဆင်းတဲ့ နေ့။ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်တဲ့နေ့။

ပထမဆုံးငှားနေရတဲ့ အခန်းငယ်ကလေး။ အရာရာဟာ ကျိုးကြေ ပျက်စီးသွားပြီ။

အခုဆို ကျွန်မကို အသက်ဆက်ရှင်သန်စေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို ကျွန်မ ဝမ်းထဲမှာ လွယ်ထားနိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ဇနီးကောင်းဘဝဟာ သေဆုံး ခဲ့ပြီ။ မိခင်ဆိုတဲ့ ဘဝသစ်ကို ကျွန်မ ရခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

ကျွန်မ ခြေထောက်တွေဟာ ပြန်လည်ပေါ့ပါးလာတယ်။

မျက်ရည်တွေ ခြောက်သွေ့လာတယ်။

အိမ်ကို ပြန်ရောက်ကဲ့အခါ ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာဦးခါတ်ပုံကို ကျွန်မ ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်တယ်။

※ ※ ※

……နှစ်ကြာပြီးနောက်

ကျွန်မတို့အိမ်ကလေးရဲ့ ရှေ့ဘက်မှာ ဆေးခန်းလေး ရှိနေခဲ့ပြီ။ ဆရာဝန်လေးဟာ ငယ်ငယ် ချောချောနဲ့ သိပ်ကြင်နာတတ်တာပါပဲ။ ညနေဆို အနီးအနားက လူနာတွေနဲ့ ပြည့်နေတော့တာ။

ဟုတ်ပါတယ်။ သားပါပဲ။ အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ သားလေးပါပဲ။

မောင်ဆိုတဲ့ သစ်ပင်ဘဝထဲက သေဆုံးပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မဆီ ရောက်ရှိလာတဲ့ ကမ္ဘာသစ်ကလေးပါပဲ။

※ ※ ※

ချစ်ဝေသာ မိုး

ချစ်သောမိုး

(၁)

“ဒီနေ့က ဘာနေ့လဲ မိုးမှတ်မိလား”

မိုးရဲ့ နေ့ထူးနေ့မြတ်တွေထဲမှာ ဒီနေ့စွဲတစ်ခုပါဝင်သေးရဲ့လား။

ဘယ်လောက်ပဲ အေးတိအေးစက်နိုင်ပြီး မာကျောပေမဲ့ ဒီနေ့ရောက်တိုင်း မိုးလည်း သတိရနေမှာပဲဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကသာ ကိုယ်တို့မဝေးခဲ့ကြရင်၊ မဟုတ်ဘူး...။ ဆွဲထားစေချင်လို့ သွားချင်ယောင်ဆောင်မဲ့ ကိုယ့်ကို မိုးတကယ်ဆွဲထား ပေးခဲ့ရင် ဒီနေ့ဟာ... ဒီနေ့ဟာ မိုးနဲ့ ကိုယ်ရဲ့ ချစ်သူသက်တမ်း လေး နှစ်ပြည့်တဲ့ နေ့ပါ။

"Happy anniversary Dear Moe"

※ ※ ※

လေယာဉ်ဆင်းနေပြီဆိုတာနဲ့ ရင်က အလိုလိုခုန်လာတယ်။ မိုးနဲ့ မတွေ့တာ တစ်နှစ်ရှိနေပြီ။ video call နဲ့ တွေ့ရတယ်ဆိုပေမဲ့ ပြော ရင်းက မိုးအိပ်ပျော်ပျော်သွားတာက များသား။ မိုး အလုပ်နားတဲ့ နေ့ဆို လည်း ကျွန်တော်က ကျောင်းအတွက် စာမေးပွဲအတွက် ပြေးလွှားနေရတာမျိုးနဲ့ တိုက်ဆိုင်။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် မျက်စိရှေ့ထိုင်နေရင်းတောင် လွမ်း ရတာ။ တစ်နှစ်လုံး မတွေ့ရတာလေ။ ကျွန်တော် သိပ်လွမ်းနေပြီ။

လေဆိပ်ထဲ လာကြိုကြတဲ့ လူအုပ်ထဲမှာ အရပ် ငါးပေနှစ်လက်မပဲ ရှိတဲ့ လူကောင်သေးသေး မိုးကို ကျွန်တော် တန်းတန်းမတ်မတ် ရှာတွေ့ တယ်။ လက်ကလေးပိုက်ပြီး လည်ပင်းတဆန့်ဆန့်နဲ့ ရှာနေတာ ကျွန်တော့် ကို။

“မိုး”

ပါးစပ်ကလည်း ခပ်ကျယ်ကျယ်ခေါ်ရင်း ခြေလှမ်းတွေက အော်တို သွက်သွားတယ်။ တစ်လှမ်း... နှစ်လှမ်း... ကျွန်တော်ပြေးပြီ။

“ဟာ ဟာ ဘာလို့ပြေး”

ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ထွက်လာတဲ့ စကားတွေ မဆုံးလိုက်ရ။ မိုးကို တင်းနေအောင် ဆွဲဖက်ထားလိုက်တယ်။ မပြောင်းလဲပါဘူး။ သူ့ကို ဖက်ထားတိုင်း

ခန္ဓာကိုယ်ကို တောင့်တောင့်ကြီးထားတတ်ပြီး ပြန်ဖက်ပေးဖို့ ဘယ် တာ့မှ သတိမရတာမျိုး။

“လွမ်းလိုက်တာ မိုးရာ”

“ဟော့ကောင် တော်ပြီ၊ လူတွေ အများကြီးကို လွှတ်တော့၊ သွား မယ်၊ အလုပ်ပြန်ဝင်ရမှာ”

ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးလဲ။ “ငါလည်း မင်းကို လွမ်းနေတာ” လို့ ပြန်ပြောတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ချက်ချင်း လွှတ်ပေး လိုက်တယ်။ luggage ကို ဆွဲပြီး သူ့ကိုလည်း မစောင့်ဘဲနဲ့ ခပ်သွက် သွက်ထွက်လာပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်စိတ်တိုသွားပြီဆိုတာ မိုး သိပါတယ်။ အပြေးလိုက်လာတဲ့ ခြေသံတွေ လေဆိပ်အဆောက်အအုံရဲ့ ရှေ့ဘက်မှာ ကျွန်တော့်ကို မီသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ချော့တော့မှာလား၊ ဝေးပါသေးတယ်။

“ငါက မင်းကို လာကြိုတာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အရှေ့က အရင်သွားနေတာလဲဟ၊ လာ အတူသွားမယ်”

ကျွန်တော့်လက်မောင်းတွေကို သူ့ရဲ့ ခပ်သွယ်သွယ်လက်လေးတွေ ဖျတ်ခနဲ လာချိတ်တွယ်ကြတယ်။

“အရပ်ကလည်း ရှည်လို့ မဆုံးနိုင်တော့ဘူးလား မသိဘူး”

လေသံနဲ့ပဲ ပွစိစိပြောလိုက်တာကို ကြားဖြစ်အောင် ကြားပြီး ကျွန်တော်ရယ်ချင်သွားတယ်။ သူ့အရပ်ကလေးနဲ့ အရပ်ခြောက်ပေရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်မောင်းချိတ်တဲ့အခါ ခိုထားသလို ဖြစ်နေတာလေ။ တက္ကစီ ပေါ် ရောက်တော့...

“ဟိုတယ်အရင်သွားမှာလား”

ကျွန်တော်မလာခင် မိုးက ဟိုတယ်မှာ booking လုပ်ပေးထားတယ်။ ဟိုတယ်ဆိုပေမဲ့ အရမ်းအကောင်းစားကြီးတော့လည်း မတည်း နိုင်၊ ဈေးသင့်တာမျိုးပေါ့။

နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ရောက်နေကြတာဆိုပေမဲ့ မိုးရော ကျွန်တော်ရော ပြည့်စုံလွန်းနေကြတာ မဟုတ်။ မိုးဆီ လာဖို့ ကျောင်းတက်ရင်းက အချိန် ပိုင်းလုပ်သမျှ ပိုက်ဆံတွေ စုထားရတာ။ ကျွန်တော်က အိမ်က ထောက် ပံ့ရဆဲ ကျောင်းသားဖြစ်တာမို့ မိုးက ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ညှာသလို မိသားစု အတွက် အစစအရာရာ တာဝန်ယူရုန်းကန်နေပေးရတဲ့ မိုးကို ကျွန်တော်ကလည်း ငဲ့ညှာချင်တဲ့အခါ သွားလာစားသောက်စရိတ်မှန်သမျှ မိုးနဲ့ ကိုယ် နဲ့ တစ်ဝက်စီ

ရှင်းတတ်ကြပါတယ်။

“မိုးအိမ်ကို အရင်သွားမယ်လေ”

ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ရင်း…

“ငါ့အလုပ်ပြန်ဝင်ရမှာလေ၊ မင်းတယောက်တည်းဖြစ်နေမှာနော်”

“ရတယ်၊ ဟိုတယ်မှာ ပိုတောင် ပျင်းစရာကောင်းနေဦးမယ်၊ မိုး အိမ်ကနေပဲ မိုးအလုပ်က ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်မယ်”

သူခေါင်းညိတ်ပြပြီး Driver ကို ဂျပန်လို ခပ်သွက်သွက်ပြောတယ်။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ပခုံးပေါ် ခေါင်းမှီချပစ်ရင်းက…

“ငါခဏအိပ်မယ်နော်၊ ညက အလုပ်ကို အပြီးသတ်နေရတာ ကောင်းကောင်းမအိပ်လိုက်ရဘူး၊ မနက်ကျ အစောကြီးထပြီး လေဆိပ်လာရသေး တာ”

ဩော် ဖြစ်ရလေ မိုးရယ် . . . ။

“ဒါဆိုလည်း အိပ်၊ ရောက်တော့ နှိုးမယ်”

ပုခုံးပေါ် မှီထားရင်းက သူ့ခေါင်းလေး အနည်းငယ်လှုပ်ရှားသွား တာကို ခံစားရတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ပခုံးကို ငုံ့နမ်းလိုက်တာ။ “ငါလည်း မင်းကို လွမ်းနေခဲ့တာ”လို့ တိုးတိုးလေး ပြောရင်း အိပ် ပျော်သွားတာ သူ့တိုက်ခန်းရောက်တဲ့အထိ။

※ ※ ※

(၂)

တိုက်ခန်းအဆောက်အအုံအောက် ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူ့အခန်းသော့ ထုတ်ပေးတယ်။

“တက်သွားတော့နော်၊ ညနေ တွေ့မယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သူ့နဖူးကို နမ်းမလို့ အနားကပ် သွားတော့ သူ့လက်ဖဝါးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်နဖူးကို ပြန်တားထားတယ်။

ဒရိုင်ဘာဘက်ကို မျက်စပစ်ပြတယ်။

“ပြီးရော”

ကျွန်တော် ချက်ချင်း ကားပေါ်က ဆင်းပြီး နောက်ခန်းက Luggage ကို ထုတ်တယ်။ သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ တိုက်ခန်းဘက်ဆီကို ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားလိုက်တယ်။

သူ့အခန်းက ငါးထပ်မှာ။ ဓာတ်လှေကားနဲ့ တက်သွားပြီး သူ့အခန်း တံခါးကို ဖွင့်ဝင်၊ သူသွားပြီလားလို့ တွေးမိပြီးမှ ဝရန်တာကို ထွက်ပြီး ငုံ့ကြည့်တော့ . . .

သေစမ်း၊ ကြည့်… သူ မသွားသေးဘူး။ ကားပြတင်းပေါက်ကနေ အပေါ်ကို မော့ကြည့်နေတာ။ ကျွန်တော် ဒီလိုထွက်ကြည့်မယ်ဆိုတာ သူ သိပါတယ်ပေါ့။ သူပြုံးနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပြုံးမိသွားတာပဲ။ ကျွန်တော်စိတ်ဆိုးချင်ယောင် ဆောင်တာကိုလည်း သူသိတယ်ဆိုတဲ့ သဘော။ သူ လက်လှမ်းပြတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်ပြတော့မှ ကားထွက်သွားတယ်။

မိုးပါပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်အလုံးစုံကို မြင်အောင် ကြည့်နိုင်တဲ့ သူက ကျွန်တော့်အစ်မပြီးရင် တစ်စုံတစ်ယောက်တည်းသော မိုးပါပဲ။

ကျွန်တော် ဝရန်တာတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်။ မနှစ်ကအတိုင်း မိုးရဲ့ အခန်းဟာ ဘာမှ မပြောင်းလဲ။ ရေမွှေးနဲ့ ပန်းနဲ့ မဟုတ်တဲ့ စာအုပ်တွေရဲ့ အနံ့။ ဘာပရိဘောဂ အသစ်မှ ထပ်မရှိ။ ရှိပြီး သား ခုံတွေ စားပွဲတွေလည်း နေရာမပြောင်း။ မိုးရဲ့ စာအုပ်စင်မှာတော့ စာအုပ်တွေ အတော်ကို ပြည့်နေပြီ။ မနှစ်က ဒီလောက် မများသေးဘူး။ အခုစင်ဘေးမှာတောင် ပုံပြီးစီထားတာ အများကြီး။ စင်အလတ်လေးတစ် လုံးတော့ ဝယ်ပေးဦးမယ်။ ရှိသမျှ လူကြုံကို စာအုပ်တွေပဲ မှာနေတာကိုး။ စထွက်လာတည်းက သယ်ခွင့်ရသမျှ ကီလိုကို စာအုပ်တွေချည်း သယ်လာတာတဲ့။ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ဂျူးစာအုပ်တွေနဲ့

မင်းလူစာအုပ်တွေ သူ့ favourite နှစ်ယောက်။ အလယ်မှာက ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံထည့်ထားတဲ့ stand။ သူ ကိုယ်တိုင်ရိုက်ထားတာတဲ့။

မြန်မာပြည်မှာတုန်းက သူမန္တလေးကို လာလည်တုန်းက တောင်သမန်အင်းမှာ လှေစီးရင်း လှမ်းရိုက်ထားတာ။ ကျွန်တော် သိတောင် မသိဘူး။ မနှစ်က လာတုန်းက တွေ့မှ ကျွန်တော်သိတာ။ မိုး အဲဒီကတည်း က ကျွန်တော့်ကို ကြွေနေတာ မဟုတ်လားလို့ ပြောတော့

“မဟုတ်တာ ငါက သော်ပွင့်ကို ရိုက်ပေးနေတာ၊ မင်းကိုက သော်ပွင့် မျက်နှာကြောင့် ရိုက်ပေးထား ဖြစ်တာ၊ အဲဒီတုန်းကဆို မင်းက မင်းအစ်မနောက် တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်နေတဲ့ ကလေးပဲ”တဲ့။

အခုကျတော့ရောလို့ သူ့မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း မေးတော့ ရုပ်ကြီးကို တည်ပြီး “မင်း သိပြီးသားပဲ အဟမ်း”ဆိုပြီး အအေးကို ငုံ့သောက်နေတာ မော့ကို မလာတော့။

ကျွန်တော့်အစ်မ “မေသော်ပွင့်”ကို “သော်ပွင့်”လို့ ခေါ်တာကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ မိုးနဲ့ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ မိုးက ဓာတ်ပုံကောင်း ကောင်းရိုက်တတ်ပေမဲ့ ဓာတ်ပုံတော့ ဘယ်တော့မှ ကောင်းကောင်းအရိုက် မခံပါဘူး။

ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံကို ဘာလို့ မိုးအခန်းမှာ မထားဘဲ စာအုပ်စင်မှာ ထားတာလဲလို့ မေးဖူးတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ၊ သူများတွေဆို ကိုယ့်ရည်းစားဓာတ်ပုံလေး ကိုယ့် အိပ်ခန်းထဲက စားပွဲမှာ ဖြစ်ဖြစ်ထားတာကို။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ် သော မိုးကတော့…

“ငါအမြတ်နိုးဆုံးနေရာက ငါ့အခန်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့စာအုပ်စင် လေ”တဲ့။ ကဲ။

မင်းကို အရမ်းမြတ်နိုးလို့ ငါ့စာအုပ်စင်မှာ မင်းပုံထားတာပေါ့ဆိုတာ ကို သွယ်ဝိုက်ပြောတာပေါ့နော်။ ပိုချစ်ရပြန်တာပေါ့ မိုးရယ်။

※ ※ ※

(၃)

ရေစက်နဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာကို ပထမဆုံး တအံ့တသြယုံသွားတာက မိုးကို ချစ်နေပြီလို့ သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်ပဲ။ တကယ်ပါ။ မိုးနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဟာ ရေစက်ရှိလို့သာ ဆုံခဲ့ကြတာ။ မိုးက ရန်ကုန်ဇာတိ။ ကျွန်တော်က မန္တလေးဇာတိ။ ပြီးတော့ ဘဝမှာ သက်ဆုံးတိုင် ချစ်မြတ်နိုးရင်း လက်တွဲ သွားချင်တဲ့သူဟာ ကျွန်တော့်ထက် ငါးနှစ်ကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး။ မိုးလည်း အတူတူပါပဲ။

“စတွေ့ကတည်းက မင်းလို မောင်လေးတစ်ယောက်တော့ လိုချင် လိုက်တာဆိုတာက လွဲရင် ငါ့ရည်းစားဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ယောင်ပြီးတောင် မတွေးမိပါဘူးကွာ”လို့ မိုး ပြောရင်း ရယ်နေတတ်တယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ မိုးနဲ့ တွေ့ပြီး သုံးရက်မြောက်တဲ့ နေ့မှာ စပြီး မိုးကို အရမ်းသဘောကျနေခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်အစ်မပြီးရင် ပထမဆုံးသဘော ကျမိတဲ့ သူစိမ်းမိန်းကလေးက မိုးပဲ။

မိုး မန္တလေးကနေ ပြန်ခါနီးတဲ့ ရက်ပိုင်းနားမှာ မိုးကို သဘောကျတာထက်ပိုပြီး လေးစားတာ ထက်ပိုပြီး ခံစားချက်တွေ ရှိနေမှန်း သိလိုက် ရတာ။

အဲဒီအချိန်ကတည်းက ရှိရှိသမျှ ကျွန်တော့်ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အားလုံး မိုးအတွက်ဆိုတာ ကျွန်တော်သေချာခဲ့ပါတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်အတွက်၊ အနာဂတ် အတွက်၊ တစ်သက်လုံးစာအတွက်။

ဒီလိုမျိုး မိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆုံစည်းစေခဲ့တဲ့ ကံကြမ္မာက ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော အစ်မ “သော်ပွင့်”ပါ။ မိုးနဲ့ စတွေ့တဲ့ အချိန်က ကျွန် တော်က ၁၇ နှစ်၊ မိုးက ၂၂ နှစ်။

※ ※ ※

“မိုး နောက်တစ်ပတ် သောကြာနေ့ ရောက်မှာတဲ့”

စာဖတ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ဘေးနားမှာ သော်ပွင့် ဗုန်းခနဲ မြည်အောင် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ သူ့အတော်ပျော်နေတာ။ လူတစ်ယောက်နဲ့ လွယ်လွယ်နဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်ဖို့ မလွယ်တဲ့ ကျွန်တော့်အစ်မ။ ကြီးလာတဲ့ တစ်လျှောက် မှာ သူငယ်ချင်းရယ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိတဲ့ ကျွန် တော့်အစ်မ။ တစ်ခါတလေမှာ သွေးအေးပြီး တစ်ခါတလေမှာ ကြင်နာ တတ်ပြီး စာအုပ်ရယ်

စာရေးတာက လွဲရင် ဘာကိုမှ အရေးတယူမလုပ် တဲ့ ကျွန်တော့်အစ်မ။

အဲဒီလိုနားလည်ရခက်တဲ့ ကျွန်တော့်အစ်မဟာ သူနဲ့ စိတ်ချင်း ထပ်တူကျတယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို သူ့ရဲ့ online ပေါ်က စာဖတ်ပရိသတ်တွေထဲမှာ ရှာတွေ့ခဲ့ရှာတယ်။ သူ့စိတ်နဲ့ ထပ်တူကျတယ်ဆို မှတော့ သူ့လိုပဲလို့ ကျွန်တော်တွေးမိတယ်။ နေ့တိုင်း တမိုးမိုးနဲ့ နေလို့ ကျွန်တော် အဲဒီမိုးရဲ့ profile ကို facebook မှာ ဝင်ကြည့်တယ်။

profile picture ထားတဲ့ မျက်နှာတစ်ခြမ်းစောင်းပုံက လွဲပြီး ဘာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံမှ မတွေ့။ (နောက်ကျမှ မိုးကို Chat box ကနေ ဓာတ်ပုံ ပို့ပေးမှ မြင်ဖူးတော့တယ်။ အရမ်းမလှပေမဲ့ တစ်ခါကြည့်မိရင် နောက် ထပ်ခါ ထပ်ခါကြည့်ချင်မိတာကိုတော့ ဘာကြောင့်မှန်း ကျွန်တော်လည်း နားမလည်ပါ။) wall ထဲမှာ ဘာ activity မှမရှိ။ ဓာတ်ပုံပညာနဲ့ပတ် သက်တာတွေ၊ Archi နဲ့ ဆိုင်တာတွေ၊ ကျွန်တော့်အစ်မရေးထားတဲ့ စာတွေ share ထားတာမျိုးတွေပဲ တွေ့တယ်။

သူက Archi နဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာတဲ့။ သော်ပွင့်ထက်ကြီးတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်က နှစ်ရက်တစ်ခါလောက် ဖုန်းတွေ ပြောကြ၊ စာအုပ် တွေအကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်း၊ စာအုပ်တွေကို ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေး အပြန်အလှန်ပို့ကြပေါ့ ။

တစ်ရက်ကျ သော်ပွင့် ရေချိုးနေတုန်း “Moe” ဆိုတဲ့ နာမည် နဲ့ ဖုန်းဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်က ဟဲလိုတောင် မပြောရသေး။ “သော်ပွင့်၊ ကိုယ် ပန်းကြာဝတ်မှုန် ဖတ်ပြီးပြီ၊ ဆရာမ ခင်ခင်ထူး က စာဖတ်သူတွေ စိတ်တိုင်းကျ တွေးပါဆိုတော့လေ၊ ကိုယ်သာ အောင် ဆို သီရိမေဆီ ရောက်အောင် ပြန်ခဲ့မယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆုံစည်း စေချင်တယ်၊ ကိုယ်က sad ending တွေပဲ ကြိုက်တာပေမဲ့ အောင်နဲ့ သီရိမေကို ပျော်စေချင်တယ်၊ သော်ပွင့်ရော ဘယ်လို ထင်လဲ”

ကြားထဲမှာ ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောဖြစ်။ မိန်းကလေးပေမဲ့ ကြည် လင်ပြည့်ဝတဲ့ အသံရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းလေးပြောနေကို နားထောင်ကောင်း နေတာရယ်။ “ပန်းကြာဝတ်မှုန်”တဲ့။ ကျွန်တော် စွဲလမ်းရတဲ့ သီရိမေ။ “ဟဲလို သော်ပွင့်၊ ဟဲလို” ကျွန်တော်ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက် ပြီးမှ “ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လည်း အစ်မလိုပါပဲ၊ ကျွန်တော်သာ အောင် ဆို သီရိမေဆီ အရောက်ပြန်မှာပါ”

“ဘယ်သူလဲ အခုပြောနေတာ”တဲ့။ အသံနည်းနည်းမာသွားတယ်။ “ကျွန်တော် မေသော်ပွင့်မောင်ပါ၊ သော်ပွင့် ရေချိုးနေပါတယ်” ဆိုတော့ “ဟား

စောစောက ပြောပါလားဟ ဒါပဲ”ဆိုပြီး ဖုန်းချသွားလေရဲ့။

ဒါနဲ့ပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ခင်လာတာ တစ်နှစ်ပြည့်ခါနီးတော့ သူ့မိုးက မန်းလေးကို လာလည်ပါမယ်တဲ့။

“သောကြာနေ့လာမှာလား၊ သော်ပွင့်သွားကြိုရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်မေးတာကို မဖြေဘဲ သွားဖြဲပြတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ပူဆာစရာရှိရင် လုပ်တဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့။ “ငါ tutorial ရှိနေတယ်၊ အစက တနင်္လာနေ့မှဆိုပြီး ရွှေ့သွား လို့ဟာ၊ အဲဒါနင်သွားကြိုပေးနော်”တဲ့။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကျွန်တော်က လတ်တလောက အားနေတာကိုး။

“ဒါပေမဲ့ သော်ပွင့်ရဲ့ လူကို ကျွန်တော်မှ သေချာမမြင်ဖူးတာ” “ငါကရော မြင်ဖူးလို့လား၊ ဖုန်းနံပါတ်ပေးလိုက်မယ်၊ ငယ့်ပုံကို လည်း ပို့ပေးလိုက်ပြီ”တဲ့။

(ငယ်ဆိုတာ သော်ပွင့်က ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တဲ့ nick name) မိုးခပ်ဖွဲဖွဲလေးကျနေတဲ့ သောကြာနေ့ နေ့လယ်ခင်းမှာ ကျွန်တော့် အစ်မရဲ့ “မိုး”ကို ကြိုဖို့ ကျွဲဆည်ကန် ကားဂိတ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

※ ※ ※

(၄)

မိုးအခန်းထဲကို ဝင်ကြည့်တော့ ထုံးစံအတိုင်း မိုးရဲ့ ခေါင်းလျှော် ရည်အနံ့ ခပ်သင်းသင်းကို ရတယ်။ သိပ်မပြင်းတဲ့ အနံ့မျိုးလေး။ တကယ် တော့ သူက တရော်ကင်ပွန်းပဲ ကြိုက်တာ။ ဒီမှာ တရော်ကင်ပွန်း မရ လို့။ ခုတင်ပေါ်မှာတော့ ဖတ်လက်စ စာအုပ်တွေ လေး၊ ငါးအုပ်လောက် ရှိတယ်။ စိုင်းဝင်းမြင့် ကဗျာစာအုပ်ကို book mark လေးနဲ့ ညှပ်ထား တယ်။

“မင်းမဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်နဲ့တော့ အိုမင်းမသွားလိုဘူး။”

ပြီးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်မွေးနေ့မှာ ပို့စ်စကဒ်လေးထဲ သူထည့်ရေးပေးဖူး တဲ့ စိုင်းဝင်းမြင့်ရဲ့ ကဗျာအပိုင်းအစလေးကို သတိရသွားတယ်။

ကျွန်တော်က…

“မိုး မဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်လည်း အိုမင်း မသွားလိုပါဘူး”လို့ သူ့လက်ခုံကို နမ်းရှိုက်ရင်းက ပြောတော့ သူပြုံးနေ ခဲ့တာ သိပ်ကြည့်လို့ ကောင်းတာပဲ။

တခြားစာအုပ်တွေက မာယာကော့စကီးတို့၊ ရှိတ်စပီးယားတို့ရဲ့ စာအုပ်တွေ။ ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ အံ့ဩသွားတယ်။ မိုးက English စာအုပ်တွေ မဖတ်ဘူး။ ဘာသာပြန်လည်း မဖတ်ဘူး။ သူသိပ်နားမလည်လို့တဲ့။ မိုးက ဂျပန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ရှိပေမဲ့ English ပိုင်းတော့ အားနည်းတယ်။ သူ အရမ်းဖတ်ချင်တာ ရှိရင် ဖုန်းထဲကနေ “ဘယ်စာအုပ်ဖတ်ထားပေး၊ ပြီးရင် ငါ့ကို ဘာသာသေချာပြန်ပေးနော်” ဆိုပြီး လုပ်တာ။ ခေါင်းရင်းဘက်မှာ Teddy bear ဝက်ဝံရုပ်ကြီး။

ကျွန်တော်ဝယ်ပေးတုန်းက “ဟာ ငါက အရုပ်ကြိုက်ရတဲ့ အရွယ် လား ပြော၊ ငါ့ထက်တောင် ကြီးနေတာ ကြည့်ဦး၊ ငါက ဒါကြီးကို ခုတင် ပေါ် ထားပြီး ဘယ်မှာ အိပ်ရမှာလဲ”လို့ ပွစိပွစိ ပြောခဲ့ပေမဲ့ အံမယ် အခု ကျ မာဖလာတောင် ပတ်ထားပေးလိုက်သေး။

ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ ကျွန်တော်ရယ်၊ သော်ပွင့်ရယ်၊ မိုးရယ် ကုသိုလ်တော်ဘုရားမှာ ရိုက်ထားတဲ့ ပုံကို တင်ထားတယ်။ ကျွန်တော် က အလယ်က၊ သူတို့ပုသေးသေးနှစ်ယောက်က ဘေးမှာ။ မသိရင် ကျွန် တော်က အသက်အကြီးဆုံးကြီး ကျလို့။

Teddy bear ကြီးကို ဆွဲယူဖက်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲချပစ် လိုက်တယ်။ တကယ်တော့ လေယာဉ်စီးလာရတာ ခါးတွေ ညောင်းနေပြီ။ သိပ်မကြာခင်လေးပဲ ကျွန်တော့်မျက်ခွံတွေ လေးလာပြီး မှိတ်ကျသွားတယ်။

※ ※ ※

ကားဂိတ်ရောက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ရပ်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဝင်လာပါတယ်။ မိုးဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ပါ ။

“ကိုယ်ရောက်ပြီနော် မောင်လေး၊ မင်းရောက်နေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ရောက်ပြီခင်ဗျ၊ ကားကွင်းဘက်ကို ကျွန်တော် လာခဲ့ပါမယ်”

ကားရပ်တဲ့ဆီကို ကျွန်တော်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ထူးတော့ ထူးဆန်းပါတယ်။ တစ်ခါမှ သေချာမမြင်ဖူး မရင်းနှီးခဲ့ဖူးပေမဲ့ ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းထဲကို ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့ အဲဒီပုံရိပ်ဟာ သူပဲဆိုပြီး စိတ်က အလို လိုသိနေတယ်။

ဖြူဆွတ်နေတဲ့ ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ပွပွကို ဆင်ရှပ်တွေ ပါတဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့အသား ထဘီထဲ ထည့်ဝတ်ထားတယ်။ ကျောပိုးအိတ်ခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံးနောက်မှာ လွယ်ထားပြီး အိတ်သေးသေးလေး တစ်လုံးကိုတော့ စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားပါတယ်။

မိုးခပ်ဖွဲဖွဲအောက်မှာ လက်ကို တင်းတင်းပိုက်ရင်း မတ်နေအောင် ရပ်နေတာ။ လက်မောင်းအလယ်လောက်ရှိမဲ့ ဆံပင်တွေ လေနဲ့ တဖျတ်ဖျတ်လွင့်နေတာကိုလည်း နည်းနည်းမှ လက်နဲ့ လိုက်ဖိသိမ်းမနေပါဘူး။

ကျွန်တော် ဖုန်းပြန်ခေါ်လိုက်တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီတစ်ယောက် ပါ။ ပိုက်ထားတဲ့ လက်ကို ဖြုတ်ပြီး ဖုန်းကိုင်တယ်လေ။

“ကျွန်တော် အစ်မကို တွေ့ပြီထင်တယ်၊ အစ်မအင်္ကျီအဖြူနဲ့ ဆင် ရှပ်ထဘီဝတ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မင်းက ဘယ်မှာ”

သူက ဘေးဘီကို ဝေ့ဝဲရှာရင်းက ကျွန်တော်လက်ပြတာကို မြင်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ဆီ လျှောက် သွားပါတယ်။ မိုးဖွဲဖွဲတွေရဲ့ အောက်မှာပေါ့။

※ ※ ※

(၅)

ကျွန်တော်လန့်နိုးလာတော့ ညနေ လေးနာရီခွဲရှိနေပြီ။ အခန်းအပြင်ဘက်မှာ သီချင်းသံကြားရတယ်။ မိုး ပြန်တောင် ရောက်နေပြီလား။ ခါ တိုင်းဆို မိုးအလုပ်က ပြန်ရောက်ချိန်က ည ၇ နှစ်နာရီလောက်မှပါ။ ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ်က ချက်ချင်းထလိုက်ပြီး အခန်းအပြင်ထွက် တယ်။ ဘယ်တော့မှ မိုး ရိုးမသွားနိုင်တဲ့ “Till I met you" သီချင်းက အိမ်ရှေ့ခန်းထဲမှာ နူးနူးညံ့ညံ့။ "Dating with a ganstar” ဇာတ်ကား ကို ကြည့်ပြီး ငိုကြတဲ့ သော်ပွင့်နဲ့ မိုးကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီး ပြုံးမိသေး တယ်။

မိုးကို အိမ်ရှေ့ခန်းထဲမှာ မတွေ့၊ မီးဖိုခန်းဘက်ကို ဆက်လျှောက်လာတော့မှ ဘေစင်မှာ အသီးတွေ ဆေးနေတာကို တွေ့တယ်။ တိတ် တိတ်လေး သွားပြီး ဖက်လိုက်ဖို့ ကြံစည်နေတုန်းမှာပဲ ဖြုန်းခနဲ လှည့်လာ ပြီး “နိုးပြီလား”တဲ့။ “အင်း မိုးအစောကြီး ပြန်ရောက်နေတာပဲ၊ အလုပ်စောဆင်းရတာလား”

ဟိုဘက်ပြန်လှည့်သွားပြီး “မဟုတ်ပါဘူး”တဲ့။ ကျွန်တော်က သူ့ ဘေးနားမှာ ကပ်ပြီး သွားရပ်ရင်းက “မိုးနေမကောင်းလို့လား၊ ဟုတ် လား”

တကယ်စိတ်ပူတာပါ။ ကျွန်တော် မိုးဆီ လာလည်တဲ့ အခေါက်တိုင်းမှာ အလုပ်ကနေ ဒီလောက် အစောကြီးပြန်ရောက်လာတာ ပထမဦးဆုံးပဲ။

“မိုး နေမကောင်းဘူးလားလို့ မေးနေတယ်လေ”

ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးတွေ ထောင့်ကပ်ရင်း ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့် တယ်။

“နေကောင်းတယ်၊ နေကောင်းတယ်၊ ငါတွေ့ချင်လို့”

ချက်ချင်း ခေါင်းငုံ့သွားပြန်ရော။

“ဘယ်လို၊ တွေ့ချင်လို့ ဟုတ်လား မိုး”

အသီးတွေကို ခြင်းထဲ ထည့်ပြီး ပြေးဖို့ လုပ်နေပြန်ပြီ။ စိတ်မရှည် တော့ဘူး အမှန်ပဲ။ သူ့လက်ထဲက ခြင်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး စင်ပေါ် ပြန်တင်ထားလိုက်တယ်။ သူ့လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲထားပြီး...

“မိုး”

ကျွန်တော်ထပ်ပြီး စကားမဆက်ရသေးခင် ကျွန်တော့် မေးဖျားတွေ နွေးသွားပါတယ်။ နမ်းလိုက်တာလား၊ မဟုတ်ဘူး နမ်းလိုက်တာ။

“ဘယ်သူ့တွေ့ချင်ရမှာလဲ မင်းပေါ့ ငယ်ရဲ့၊ မင်းနဲ့ မတွေ့တာ ဒီတစ်ခါ တစ်နှစ်တောင် ကြာသွားတာကို”

ကျွန်တော် မိုးကို ဆွဲဖက်ထားလိုက်တယ်။ မနက်ကလို လေဆိပ်ထဲ မှာ မဟုတ်တော့ မိုး မရှန်းပါ။ ကျွန်တော့် ခါးကို ပြန်ဖက်တွယ်ထားပြီး ကျွန်တော့်ကျောကို ခပ်ဖွဖွပုတ်တယ်။ မသိရင် အစ်မကြီးက သူ့မောင်လေး နဲ့ အခုမှ ပြန်တွေ့သလို။

“အရပ်ကြီးရှည်လာလိုက်တာ ငယ်၊ မင်း ပိုလည်း ချောလာတယ်” တဲ့။

“ဟုတ်တယ် မိုး၊ ကျောင်းမှာ ကျွန်တော့်ကို သဘောကျတဲ့ ကောင်မ လေးတွေ အများကြီးပါဆို”

ထုံးစံအတိုင်း မိုး ရယ်တယ်။ မိုးက ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါမှ သဝန်မတိုဘူး။ တကယ်ကို မတိုတာ။

“တစ်ခါက ဖိလစ်ပိုင်ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို Date လုပ်မလား မေးတယ်”

“သိလား မိုး”

ဆိုတော့ “ဟာ... amazing ဟ” ဆိုပြီး ရယ်နေတာ။

ကျွန်တော်က မိုး စိတ်မဆိုးဘူးလား၊ သဝန်မတိုဘူးလားလို့ မေး တော့

“မင်းကို ယုံတယ်လေ၊ မင်းက date ရအောင်လို့ စပြောတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူလာ date တာကိုမှ မင်းလက်ခံမှာမဟုတ် ဘူးဆိုတာရောပေါ့၊ မင်းကို ယုံတယ် ငယ်”တဲ့။ ကဲ။

“မင်းရေချိုးတော့၊ ပြီးရင် Hotel ကို မင်း check in ဝင်ရမယ်၊ ပြီးမှ ညဈေးတန်းဘက်မှာ မုန့်သွားစားမယ်၊ ဈေးလည်း ဝယ်ကြမယ်”

မိုးကို ရင်ခွင်ထဲက ထုတ်ပြီး မျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်တယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ အပြင်တွေ သွားဖို့ စိတ်မပါခဲ့တာလေ။ လာတိုင်း သူ့ အခန်းမှာ ချက်ပြုတ်စား၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်၊ သူ့အလုပ်မှာ သွားကြို၊ ဘယ် ကိုမှ မလည်တာ။

“စကားတွေပြောချင်တာ၊ ငါနားမလည်တဲ့ English စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြစေချင်တာ”တဲ့။ အရင်ကလေ။

“ဘာလဲ မသွားချင်ဘူးလား၊ ဒါဆိုလည်း”

ဘာလို့ မသွားရမှာလဲ။

“ဟာ သွားမှာပေါ့၊ မိုးကလည်း”

ကျွန်တော် မိုး ဆံပင်တွေကို ဆွဲယူနမ်းပြီးမှ…

“ကျွန်တော် ရေချိုးပြီ အခု”

※ ※ ※

(၆)

မိုးရောက်လာပြီး နောက်နေ့မနက်မှာတော့ လည်ဖို့ လုပ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သော်ပွင့်က ကားငှားပြီး ပို့ပေးဖို့ လုပ်ပေမဲ့ သူက အိမ်မှာပဲ ရှိတဲ့ ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့ပဲ သွားချင်တယ်။ မိုးက မန္တလေးမှာ နှစ်ပတ်နေဖြစ် မယ်တဲ့။ အိမ်မှာပဲ တည်းပြီး သော်ပွင့်အခန်းမှာ နေမယ်။ အင်းဝတို့၊ ပုဂံ တို့လည်း သွားကြဦးမှာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ပါရဦးမှာ။ ကျောင်းသွား မတက်ခင် ခရီးသွားဖြစ်တာပေါ့။ အဲဒီမနက်ပိုင်းကိုတော့ ကုသိုလ်တော် ဘုရားကို သွားကြမယ်။ မဟာမြတ်မုနိသွားကြမယ်။

တကယ်တမ်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်ကြတော့ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ပြန်စောင့် နေရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ သိပ်မပြင်ပါဘူး။ သော်ပွင့်ရော သူရော တီရှပ်ဖားဖားကြီးနဲ့ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့။

ဘာမှလည်း မလိမ်းကြဘူးလား မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း လှနေပါ တယ်။ သူကတော့ မနေ့ကလို ဆံပင်တွေ ဖျန့်ချမထားဘဲ ဆံထုံးခပ်ဖျော့ ဖျော့ထုံးထားတယ်။ အံမယ် သူတို့နှစ်ယောက်က လွယ်အိတ်ဆင်တူနဲ့။ မိုး ယူလာပေးတယ်ထင်တယ်။

"သွားကြမယ်လေ"

ကျွန်တော်အသံပြုပြီး ဆိုင်ကယ်တွေကို ထုတ်တယ်။

အဲဒီမှာ ခက်ပါတယ်။ သော်ပွင့်က ဆိုင်ကယ်ကို နောက်ကနေ လူ တင်မစီးနိုင်ဘူး။

"အဲ… မိုးရေ၊ ကိုယ်က နောက်က လူတင်ပြီး မစီးနိုင်ဘူးရယ်၊ ငယ့်နောက်မှာ စီးလို့ ရမလား"

သူက မဆိုင်းမတွ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း "ရတယ်လေ"တဲ့။ ဇွေ့ခနဲ ကိုယ့်ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ထိုင်ပစ်လိုက်တော့တာ။

ဘုရားရောက်တာနဲ့ သော်ပွင့်နဲ့ သူက လက်ချင်းတွဲပြီး လျှောက်ရင်း စကားအမျှင်မပြတ်အောင် ပြောတာ။

မိုးက လမ်းလျှောက် အတော်မြန်တယ်။ သော်ပွင့်ဆို သူ့ဘေးက မနည်းလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ သော်ပွင့်က ဘုရားကန်တော့ပြီး ပဌာန်း ရွတ်တယ်။ မိုးက camera ကို လည်ပင်းမှာ ဆွဲပြီး ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က

ခရေပန်းကုံးရောင်းတဲ့ ကလေးတွေဆီကနေ ဗန်းယူပြီး ခရေပင်တွေအောက် ပန်းသွားကောက် နေလိုက်တယ်။

ကောက်နေတုန်း နည်းနည်းကြာတော့ အလင်းရောင်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားလို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူပါ၊ မိုးပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ပုံရိုက် လိုက်တယ်ထင်တယ်။ သူ့ဆံထုံးလေး ပြေပြီး ဆံပင်တွေ လွင့်နေပြန်ပြီ။

“ခရေပန်းကြွေတွေ ကောက်တဲ့ အမျိုးသားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မြင်

ကွင်းကလည်း လှသား”တဲ့။

“အာ.... အစ်မကလည်း”

သူက ကျွန်တော့်ဘေးရောက်လာပြီး ထိုင်ချရင်းက ပန်းဝင်ကောက် တယ်။

“ဒီလို ခရေပန်းကြွေတွေ အများကြီးတွေ့ရတော့ ကြည်အေးကဗျာ ကို သတိရသွားတယ်”

သူ့ရဲ့ ကြည်လင်တဲ့ အသံက ခပ်တိုးတိုးလေး ထွက်လာတယ်။ ကျွန် တော်ပြုံးမိသွားတယ်။

“ကြွေပွင့်လား အစ်မ”

သူ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့ကြည့်တယ်။

“မင်းသိတယ် ဟုတ်လား” တဲ့။

ကျွန်တော် “ကြွေပွင့်”ကဗျာကို ရွတ်လိုက်တယ်။ သူ မျက်လုံးတွေ တောက်ပရင်းက ပြုံးတယ်။

“အိုး... မင်းက တကယ်တော်တဲ့ ကလေးပဲ၊ မင်းအရွယ်နဲ့ အင်း အင်း... သော်ပွင့်ရဲ့ မောင်လေးပဲကိုး”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းဘဝင်မြင့်ချင်သလိုတောင် ဖြစ်သွားတယ်။

သော်ပွင့် ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ ဘာပြောထားသေးလဲ မသိဘူး။

“ဒီပန်းတွေကို ခရေပန်းကုံးရောင်းတဲ့ ကလေးတွေဆီ သွားပေးကြ မလား”

သူ့ပဝါလေးထဲက ပန်းတွေကို မြှောက်ပြရင်းက ပြောတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ ဒီကိုပေး”

သူ့ပဝါထဲက ပန်းတွေကို ဗန်းထဲ ပြောင်းထည့်လိုက်တယ်။ ထရပ်လိုက်တော့ သူ့ပခုံးပေါ်က ပဝါက လျှောကျတယ်။

ကျွန်တော်ပဲ ပြန်ကောက်ပြီး သူ့ပခုံးပေါ် ပြန်တင်ပေးလိုက်တယ်။

"ကန်တော့နော် အစ်မဆိုတော့"

"ကျေးဇူး... ငယ်"တဲ့။ ရှေ့ကနေ အရင်လျှောက်သွားတယ်။

သော်ပွင့်မဟုတ်တဲ့ တခြားမိန်းကလေးဆီက "ငယ်"လို့ အခေါ်ခံ ရတာ ဘာလို့ ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ ခံစားရတာပါလိမ့်။

※ ※ ※

(၇)

“မိုး”က နူးညံ့မွှေးကြိုင်တဲ့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်မဟုတ်ဘဲ အရိပ်ပေး နိုင်တဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်လို။ ခပ်အေးအေးစီးဆင်းတဲ့ စမ်းချောင်း မဟုတ် ဘဲ မြင့်မားခန့်ညားတဲ့ ကျောက်ဆောင်တွေလို။

※ ※ ※

သော်ပွင့်က ကျောင်းမပိတ်ဘူး။ tutorial တို့၊ lab တို့ရှိတဲ့ နေ့ကျ ကျောင်းသွားရတယ်။ အဲဒီအခါကျ မိုးကပါ သော်ပွင့်ကျောင်းကို လိုက် တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း လိုက်တယ်။ သော်ပွင့် အတန်းသွားတက်တဲ့ အခါ ကျွန်တော်က မိုးကို မန္တလေးတက္ကသိုလ်ထဲ လျှောက်ပြပေးရတယ်။ မိုးက တွေ့တွေ့သမျှအကုန် ဓာတ်ပုံရိုက်ပါတယ်။

ကျောင်းသူအဖွဲ့လိုက်တွေ၊ ကျောင်းသားအဖွဲ့လိုက်တွေကနေ သစ်ရွက်ကြွေတွေ၊ ပန်းတွေအဆုံး။

မန္တလေးက သူအချစ်ရဆုံး မြို့တစ်မြို့ပါတဲ့။

နေပူကြီးထဲ ခြေလှမ်းမြန်မြန်နဲ့ ဓာတ်ပုံလိုက်ရိုက်နေတဲ့ သူ့နောက်ကို ထီးလိုက်ဆောင်း ပေးရတာလည်း ပျော်စရာပါပဲ။ “မဆောင်းပေးနဲ့ ငယ်ရဲ့၊ ရတယ်၊ နေပူတာရော ဖုန်ထူတာရောက ဒီမြို့ကြီးရဲ့ Trade mark လေ၊ ကိုယ်ချစ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီထက်ညိုစရာ အသားလည်း မရှိပါဘူး” ဆိုပြီး ရယ်လိုက်သေးတာ။

အဲဒီနေ့က နေသာတာမို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကတ္တီပါဖိနပ်တွေနဲ့။ မိုးကလည်း ကတ္တီပါဖိနပ်ဆိုပေမဲ့ ယောက်ျားစီးပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ အညိုရောင်လေး။

သော်ပွင့် အတန်းတွေ ပြီးသွားတော့ ကျွန်တော်တို့ တောင်သမန် အင်းကို သွားကြတယ်။ သူက သော်ပွင့်ကို ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို မလွတ်တမ်းငေးတယ်။ သူ့ကို ကြည့်နေရတာ စိတ်ထဲ ချမ်းမြေ့သလိုကြီး ဖြစ်နေတာ။ ဘယ်တုန်းက စသွားလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး။

ပြီးတော့ လှေစီးကြတယ်။ မယ်ဇယ်ပင်တန်းတွေဘက်မှာ အကြော် စားကြတယ်။ အဲဒီရက်ပိုင်းတွေ ကျွန်တော်မပျော်ပါဘူး။ မိုးပြန်ဖို့ နီးလာ ပြီလေ။ ညကျတော့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ခြံထဲမှာ ဂစ်တာတီးကြတယ်။

ကျွန်တော်က “ဆယ်လ်လမွန်ငါးတို့အပြန်”ဆိုတဲ့ သီချင်းတီးတော့

သော်ပွင့်ရော မိုးပါ လိုက်ဆိုကြတယ်။

"နောက်လပိုင်းလောက် ထပ်ကြာရင် မိုးရော ငယ်ပါ မြန်မာပြည် ကနေ ထွက်ခွာကြတော့မှာနော်"

သော်ပွင့်အသံက ခပ်ဆွေးဆွေးအရိပ်တွေနဲ့။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာလည်း တင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး မိုးကို လှမ်းကြည့် မိတယ်။

"တို့သော်ပွင့်ကို အရမ်းသတိရနေမှာပါ၊ ငယ်ရောပေါ့လေ"

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး"ဂစ်တာပေးပါလား ငယ်"တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ကြောင်ပြီး လှမ်းပေးလိုက်တာ။ ဘာလို့ တောင်းမှန်းတော့ မသိ။

ဒီညမှ ကျွန်တော်တို့သိလိုက်ရပါတယ်။ မိုး ဂစ်တာတီးတတ်တယ် ဆိုတာကိုလေ။ သော်ပွင့်ရော ကျွန်တော်ပါ တကယ်အံ့ဩသွားတာ။

မိုးတီးတဲ့ သီချင်းက ခင်မောင်တိုးရဲ့ "ချစ်သူသိစေ"တဲ့။ မိုးရဲ့ အဆိုအတီးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မျောလို့။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ရင်ခုန်သံတွေက မြန်လို့။ ကျွန်တော် မိုးကို သိပ်ချစ်နေပါပြီ။

"မင်းမရှိလည်း စွဲမြဲစွာ...

ဘယ်လောက်ဝေးနေ... မော့ကြည့်ရင်...

...ကောင်းကင်လိုရှိ... တွေ့လို့နေ ချစ်သူသိစေ..."

※ ※ ※

(၈)

ဟိုတယ်မှာ Check in ဝင် အခန်းရပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း အပြင်ပြန်ထွက်ကြတယ်။

“မင်းအနွေးထည်က ပါးလိုက်တာ၊ ဒီလောက် အေးတာကို”

ကျွန်တော်အပေါ်က ဝတ်ထားတဲ့ ဂျာကင်လက်မောင်းသားကို ကိုင်ကြည့်ပြီး ပြောတယ်။

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် မချမ်းပါဘူး၊ မိုးဖက်ထားပေးမယ်ဆိုရင် ပေါ့”

မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ လှန်ကြည့်တယ်။

“ပေါက်တတ်ကရတွေ”ဆိုတဲ့ သဘော။

မိုးကတော့ လူကောင်သေးသေးနဲ့ အနွေးထည်အထူကြီး ပွပွကြီးထဲ မှာ မြုပ်နေတာပဲ။

“ကျွန်တော့်မှာ ဒီထက်ထူတာတွေ မရှိဘူးလေ မိုး။ စင်ကာပူမှာ ဒီလောက်မှ မအေးတာ”

မိုးက ခေါင်းကို ယမ်းရင်း ရှေ့ကနေ တောက်တောက် တောက်တောက်နဲ့ သွားတော့တာပဲ။ တကယ်လမ်းလျှောက်မြန်တာပါဆို။ ကျွန်တော်က သူ့ဘေးနားကို အမြန်ကပ်ပြီး အနွေးထည်အကျႌ အိတ်ကြီးထဲ ထည့် ထားတဲ့ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး တွဲပစ်လိုက်တယ်။

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါ မိုးရ”

အဲဒီတော့မှ နည်းနည်းထိန်းလျှောက်တယ်။

“အေးတယ်ဟာ၊ လက်ကို ဘာလို့ လာထုတ်တာလဲ”

သူ့လက်ကို အတင်းပြန်ရုန်းနေတာ။

“ရတယ်လေ”

သူ့လက်ကို တွဲရင်းပဲ ကျွန်တော့်ဂျာကင်အကျႌအိတ်ထဲ ထည့်လိုက် တယ်။

“ရပြီနော်၊ မရစ်နဲ့ မိုး”

သူရယ်တယ်။ “ နွေးလည်း မနွေးဘူး”တဲ့။

ညစာအရင်သွားစားကြမယ်ဆိုပြီး ကုန်တိုက်တစ်ခုအရင်ဝင်တယ်။

“အနွေးထည် ဝယ်ရမယ်၊ အထူကြီး”

အရောင်းဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေနဲ့ ဂျပန်လို သွက်သွက်လက်လက် ပြောနေတာလည်း ချစ်စရာ ကောင်းတယ်။ ဂျပန်စကားကို သိပ်မကြိုက် ပေမဲ့ မိုးပြောတာကျ သိပ်နားထောင်လို့ ကောင်းတာပဲ။

သူ့ဘာသာသူ ရွေးလာတဲ့ အညိုရောင်ကုတ်ထူထူကြီးကို…

“ဒါဝတ်ကြည့်စမ်း ငယ်၊ မင်းကြိုက်လား”

မိုးကြိုက်ရင် ကျွန်တော်ကြိုက်တာပဲပေါ့။ ကျွန်တော် ဝတ်နေတုန်း အရောင်းဝန်ထမ်းအစ်မကြီးက မိုးကို ဘာပြောတယ်မသိဘူး။ မိုးက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ရယ်ရင်းက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး တစ်ခုခု ပြန်ပြော လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း နားမလည်ဘူး။

အင်္ကျီဆိုင်က ထွက်လာပြီးတော့ ညဈေးတန်းကို ဆက်သွားတယ်။ ညစာစားပြီး ဈေးတန်းထဲ လမ်းလျှောက်တော့ လူတွေက အများ ကြီး။ မိုးလက်ကို ဖြုတ်ပြီး ပခုံးကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားတော့

“ငါမပျောက်ပါဘူးဟ”တဲ့။

တစ်ချက် တစ်ချက် သူ့ခေါင်းက ကိုယ့်မေးစေ့အောက် ရောက်လာ လို့ သူ့ငယ်ထိပ်က ဆံပင်တွေကို ငုံ့နမ်းရတာ အမော။ မသိရင် တိုက်မိသလိုလိုပေါ့။

မိုးက စာအုပ်ဆိုင်သွားကြမယ်ဆိုလို့ ဆက်သွားတယ်။

“ငယ် ဘာစာအုပ်ဖတ်ချင်လဲ၊ ယူလေ”

ကျွန်တော်တကယ်အံ့သြနေတာ၊ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုတွေ ဝယ်တယ်။ အိမ်မှာ ဖတ်နေလက်စကလည်း အများကြီး။ ကျွန်တော်က သူ့ခြင်းထဲက စာအုပ်တွေကို စိုက်ကြည့်နေတော့ “စိတ် ချပါ၊ ဒါတွေ မင်းကို အကုန်ဖတ်မပြခိုင်းပါဘူး”တဲ့။ “မဟုတ်ဘူး မိုးရဲ့…၊ ကျွန်တော်အံ့သြနေတာ၊ မိုးက ဘာသာပြန် တောင် မဖတ်တာလေ၊ အခု English လို တွေပါ ဖတ်နေပြီဆိုတော့”

မိုးက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ခဏလောက် တွေတွေလေး ငေးနေပြီးမှ…

“အာ အံ့သြစရာ မရှိပါဘူး၊ အခုက English စာကို လေ့လာနေတော့ ပိုပြီး

အထောက်အကူ ဖြစ်အောင်ပါ”

မိုးက ပြောပြီး ရှေ့ကို ဆက်သွားဖို့ ပြင်တုန်း မိုးလက်မောင်းလေး ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီးမှ…

“ကျွန်တော်ကတော့ တစ်သက်လုံး မိုးအတွက် English စာအုပ်တွေကို ဖတ်ပြပေးပြီး ဘာသာပြန်ပေးချင်တာ၊ သိလား မိုး”

သူ့နားအနားကပ်ပြောတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တွန်းပြီး ရယ်နေ တယ်။

“နေဦး မိုး၊ စောနက အင်္ကျီဆိုင်မှာ ဟိုအရောင်းစာရေးအစ်မကြီး က မိုးကို ဘာပြောတာလဲ”

မိုးက ရုပ်ချက်ချင်း တည်သွားပြီး “ဘာပြောလို့လဲ၊ ဘာမှ မပြော ပါဘူး”တဲ့။

“ပြောပါတယ်၊ မိုးတောင် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်သေးတယ် လေ၊ ပြောပြပါ မိုးရယ်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဆို၊ လာ သွားမယ်”

မရပါ။ မိုး ခေါင်းမာရင် ဘယ်သူမှ လိုက်မမီပါ။ ဒီလိုနဲ့ စိတ်ထဲ တနုံ့နုံ့နဲ့ ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ကားငှားပြီးတော့ သူ့တိုက်ခန်းကို အရင်ပြန် ပို့တယ်။ ကားကို ခဏစောင့်ခိုင်းပြီး သူ့ကို အခန်းဝအထိ လိုက်ပို့တယ်။

"Good night မိုး၊ မနက်ကျမှ တွေ့မယ်”

သူ့နဖူးကို နမ်းပြီး ပြန်ထွက်မယ်လုပ်ကာမှ “နေဦး ငယ်၊ ခုနတုန်း ကလေ”ဆိုလို့…

“အဲဒီအရောင်းစာရေးမလေးက မင်းကို သိပ်ချောတာပဲ၊ အဲဒါမင်း ရဲ့ boyfriend လားလို့ မေးလို့ ဟုတ်တယ် ကျွန်မ boyfriend ပါလို့ ပြောလိုက်တာ”

မိုးက ပြောရင်းက အဟမ်းဆိုပြီး လုပ်သေး။ သူအနေခက်ရင် လုပ် နေကျလေ။ ကျွန်တော်က မိုးရှေ့ကို ပိုတိုးကပ်သွားပြီး မိုးမျက်နှာလေး နားအထိ ငုံ့ချရင်း…

“ကျွန်တော်ကသာ မိုးဘဝထဲကို ဝင်လာခဲ့ရတာ၊ ကျွန်တော့်အတွက် အဆုံးစွန်ဆုံး ကံကောင်းမှုပါ၊ မိုးကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တယ်”

ကျွန်တော့်ကို မျက်တောင်တွေ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း ကြည့်နေရင်းက “ပြန်လိုက်တော့”ဆိုပြီး သူ့အခန်းထဲ ဒုန်းစိုင်းဝင်သွားလေရဲ့။

※ ※ ※

(၉)

မိုးမပြန်ခင် တစ်ရက် ညနေခင်းကျတော့ မန္တလေး ကျုံးဘက်ကို စက်ဘီးစီးသွားကြတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း သော်ပွင့်က တစ်စီးပေမဲ့ မိုးက…

“ငယ်က အမြဲတမ်း တို့ကို ဆိုင်ကယ်တင်စီးရတာ၊ အခု စက်ဘီး ကိုယ်နင်းမယ်၊ ငယ်နောက်က စီး”တဲ့။

အမ် ဘာလို့ စီးရမှာလဲ။ ယောကျ်ားလေးဖြစ်ပြီး မိန်းကလေး နင်းတဲ့ ဘီးနောက် လိုက်စီးရတယ်လို့ လူမြင်လို့မှ မကောင်း။ ဒါပေမဲ့လည်း သော်ပွင့်နဲ့ မစီးချင်ဘူး။

“ရော့ ဒါလွယ်ထား”

သူ့လည်ပင်းက camera ကို ချွတ်ပြီး ကျွန်တော့်လည်ပင်းမှာ ခြေဖျားထောက်ပြီးလာ စွပ်ပေးတယ်။ စက်ဘီးကို ဆွဲယူရင်းနဲ့မှ “ဟာ၊ ခုံ က အမြင့်ကြီး၊ နှိမ့်ပါဦးဟ ငယ်ရ”

ကျွန်တော့်ဘီးဆိုတော့ သူ့အရပ်လေးနဲ့ ဘယ်မီမလဲ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကျွန် တော်က သူ့နင်းတဲ့ နောက်ကပဲ လိုက်ရပါတယ်။ လေနဲ့ လွင့်လွင့်လာတဲ့ သူ့ဆံပင်တွေ ကိုယ့်နှာဖျားရှေ့ ဖြတ်ဖြတ်ပြေးတိုင်း မလွတ်တမ်း ခိုးမွှေး မိတာကို မိုးသိရင် စိတ်ဆိုးလေမလား။

“ဒါနဲ့ မိုး၊ စုဖုရားလတ်ကို သဘောကျသလား”

မန္တလေးနန်းတော်ကြီးရဲ့ မြို့ရိုးနံရံတွေကို ငေးကြည့်ရင်းက သော် ပွင့် မေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မိုးအဖြေကို စောင့်နားထောင်နေမိတယ်။

“သဘောကျတယ်၊ အရမ်းသဘောကျတယ် သော်ပွင့်၊ စုဖုရားလတ် ကို တိုင်းပြည်ဖျက်သူရယ်လို့ စွပ်စွဲပြုံးတေးကြတဲ့ လူတစ်စုထဲမှာ ကိုယ် မပါဘူး၊ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို သူ့သတ္တိကို သူ့အချစ် သူ့သစ္စာ အားလုံးကို ကိုယ်မြတ်နိုးတယ်”

မိုးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ရော သော်ပွင့်နဲ့ပါ အတွေးအမြင်တော်တော်များ များထပ်တူကျနေသလိုပဲ။

“မိုးနဲ့ ကိုယ်တို့ဟာ စိတ်ချင်းများ ထပ်တူကျသလား မသိပါဘူး၊ ကိုယ်တို့အိမ်က လူကြီးတွေက ပြည်ဖျက်တဲ့ မိန်းမရယ်လို့ ထိပ်စုဖုရားကို မနှစ်မြို့ကြပေမဲ့ ငယ်နဲ့ ကိုယ်ကတော့ သိပ်သဘောကျကြ တာလေ”

မိုးက သော်ပွင့်ပခုံးလေး လှမ်းဖက်ရင်း...

"သော်ပွင့်ရော ငယ်ရော ကိုယ့်ညီမလေးနဲ့ မောင် ဖြစ်ရင် သိပ် ကောင်းမှာပဲ"

သော်ပွင့်က ကိုယ့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ပြုံးစိစိ လုပ်တယ်။နေ ပါဦး၊ သူက ဘာပြုံးတာလဲဟ။ အပြန်ကျ မိုးက ဖုန်းပြောနေတာမို့ ကျွန် တော်နဲ့ သော်ပွင့်က ရှေ့ကနေ စက်ဘီးတွန်းရင်း သွားကြတယ်။

"နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါသိတယ်နော် ငယ်"

ရုတ်တရက် သော်ပွင့်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော်ကြောင် သွားတယ်။

"ဘာလဲ သော်ပွင့်ရဲ့၊ ကျွန်တော်ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မိုးကို ခံစားချက်တွေ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား"

အရှိုက်ကို ထိသလို ဆတ်ခနဲ တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်သွားတယ်။ သော်ပွင့်ကို မကြည့်ဘဲ ရှေ့ကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

"ဘာတွေ မေးနေတာလဲ သော်ပွင့်ရာ"

သော်ပွင့်က ရယ်တယ်။

"ဒီမှာ မောင်လေး၊ ငါတို့ကလေ တစ်သက်လုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ကြီးပြင်းလာတာပါ၊ နင့်မျက်လုံး တွေကို ငါဖတ်တတ်ပါတယ် ငယ်ရယ်၊ နင်ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်မိန်းက လေးကိုမှ မိုးကို ကြည့်သလို မျက်ဝန်းတွေနဲ့ မကြည့်ခဲ့ဖူးတာ"

အား... သေပါတော့။ သော်ပွင့်က သိနေတာလား။ "မိုး ကြားသွားဦးမယ်ကွာ၊ သော်ပွင့်ကလည်း" သော်ပွင့်က ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဖြောင်းခနဲ ရိုက်ပြီး "မိုးက နိုင်ငံခြားထွက်သွားတော့မှာနော်၊ နင်လည်း သွားရတော့ မှာ၊ ဘယ်အချိန်ပြန်တွေ့ရမယ် မသိသေးဘူး"

ကျွန်တော် စိတ်ထဲ မွန်းကျပ်လိုက်တာ။

"မိုးက ကျွန်တော့်ကို ချစ်နိုင်ပါ့မလား သော်ပွင့်"

သော်ပွင့်က ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း "ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငယ်က မိုးထက် အများကြီးငယ်လို့လား၊ ဒါပေမဲ့လည်း ငယ်ချစ်နေတယ်လေ၊ ငယ်ချစ်နေတယ်ဆိုတာ မိုးသိအောင် ပြော ပြစမ်းပါ"

မိုးကို ပြောရမယ်။ ကျွန်တော် မိုးကို လှည့်ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာတယ်။

※ ※ ※

(၁၀)

မနက် အိပ်ရာက နိုးတာနဲ့ ထပ်ပြီး အပျင်းဆန့်ဖို့ စိတ်မကူးမိ။ မိုး ဆီ အမြန်သွားချင်နေပြီ။ ဒီနေ့ sunday ဆိုတော့ မိုးအလုပ်နားရတယ် လေ။ နာရီကြည့်တော့ မနက် ၇ နာရီခွဲ။ ရေချိုးပြင်ဆင် မနေ့ညက မိုး ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ကုတ်အထူကြီးကို ကိုင်ပြီး ဟိုတယ်ကနေ အမြန်ထွက်ခဲ့ လိုက်တယ်။

ဟိုတယ်ထဲမှာ မသိသာပေမဲ့ အပြင်မှာ သေလောက်အောင် အေးတာ။ tokyo December လေ။

မိုး အခန်းတံခါးရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်တော် ဘဲလ်တီးတယ်။ အထဲ က ဘာအသံမှ မကြားရဘူး။ မိုး အိပ်နေတုန်း ထင်ပါတယ်။ ထပ်ခါ ထပ်ခါ တီးတယ်။ လာမဖွင့်ပေးဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ဖုန်းခေါ်လိုက် ရပါတယ်။

အိပ်ချင်မူးတူးအသံကြီးနဲ့ moshi moshi တဲ့။ ကျွန်တော် ခေါ် နေမှန်းတောင် သူ မသိဘူး။

“မိုး ကျွန်တော်အခန်းရှေ့ရောက်နေပြီ၊ တံခါးလာဖွင့်ပေး”

“ဟာ.. မင်းကလည်း အစောကြီးရောက်လာတာလား”

မကြာခင်မှာပဲ တံခါးပွင့်သွားပြီး ဆံပင်ရှုပ်ပွပွနဲ့ ပေစောင်းစောင်း မျက်နှာနဲ့ မိုးထွက်လာတယ်။ အခန်းထဲကို အမြန်ဝင်၊ တံခါးအမြန်ပိတ် ပြီး မိုးကို ဆွဲဖက်လိုက်တာ။

“ဟေ့ ငါမျက်နှာတောင် မသစ်ရသေးဘူး ဖယ်”

သူ အတင်းတွန်းထုတ်ပေမဲ့ ကျွန်တော်မလွှတ်ပါဘူး။

“ဘာလို့ အစောကြီးနိုးနေတာလဲ၊ ဝအောင် အိပ်ပြီးမှ လာတာမဟုတ် ဘူး”

မိုးက ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေ ရင်း မော့ကြည့်ပြောတယ်။

“မိုးကို အရမ်းတွေ့ချင်နေပြီလေ၊ ကျွန်တော်မိုးကို နှိုးလိုက်မိပြီပေါ့ ၊ မိုးပြန်အိပ်လေ”

မိုးက ခေါင်းခါပြရင်း

“မအိပ်တော့ပါဘူး၊ ဒီနေ့အလုပ်တွေလည်း ရှိသေးတာ၊ နားရက်ရ တုန်းလေး မင်းကူနော်”တဲ့။

ကျွန်တော်က မိုးနဖူးကို ခပ်ဖွဖွ ငုံ့နမ်းလိုက်တယ်။

“သေချာတာပေါ့ မိုးရယ်”

အဟမ်း အဟမ်းလို့ လုပ်ပြီး…

“မျက်နှာသစ်ဦးမယ်”တဲ့။ သူ့ အခန်းဆီ ပြန်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အခုအထိ မတ်တတ်ကြီး မိုးကို ငေးကြည့်နေမိတုန်း။

မိုးက လမ်းတစ်ဝက်မှာ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီးတော့…

“ဘာလဲ ငယ်၊ ငါက မျက်နှာလည်း မသစ်ခေါင်းမဖြီးဘဲ ရှုပ်ပွနေတဲ့ ပုံကလည်း အရမ်းလှနေတာလား” တဲ့၊ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့။

ကျွန်တော့်မှာ ဟမ်ဆိုတဲ့ အာမေဍိတ်အသံလေးပဲ ထွက်နိုင်ပါတယ်။ သူ့ကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားလေရဲ့။ ဟုတ်တာပေါ့။ ချစ်တာမို့လေ။ မိုး ဖြစ်နေလို့လေ။

မနက်စာ အရင်စားကြမယ်ဆိုပြီး မိုးက ထမင်းကြော်ဖို့လုပ်တယ်။ အသီးအနှံတွေ သူလှီးနေတာ မြင်တော့ “မိုး”လို့ပဲ ကျွန်တော်လှမ်းခေါ် ရသေးတယ်။

“ဘာလဲ၊ ပဲသီးမထည့်နဲ့နော် ပြောမလို့မလား၊ ငါသိတယ်၊ ကော်ဖီသာ ကောင်းကောင်းဖျော်ချေ”တဲ့။ ပြန်အော်တယ်။

မိုး မှတ်မိနေတယ်။ မန္တလေးတုန်းက သော်ပွင့်တို့ကျောင်း ကန်တင်း မှာ ထမင်းကြော်ထဲက ပဲသီးတွေ ဖယ်ဖယ်ပစ်တာကို သူသတိထားမိခဲ့ တာတဲ့လေ။ ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မိုး။

မနက်စာစား ကော်ဖီသောက်ပြီး ဆိုဖာမှာ ပစ်ထိုင်ချရင်း

“မိုး စာအုပ်ဖတ်ပြရမလား”

သူပါ ကျွန်တော့်ဘေးနား ဝင်ထိုင်ရင်း “နိုး နိုး နိုး ချာတိတ်” ကနေ စပြီး သူရဲ့ တိုက်ခန်းကို သန့်ရှင်းတိုက်ချွတ်ဖို့ လုပ်အားပေးရ ပါတယ်။

ဒါက ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ။ ရှေ့အခါတွေဆို မိုးအိမ်ကို ရောက်၊ ချက်ပြုတ်စား၊ မိုးက သူ့ရုံးက အလုပ်တွေ ဆက်လုပ်၊ ပြီးရင် ကျွန်တော်က စာအုပ်ဖတ်ပြ၊ ကော်ဖီအတူသောက်၊ ကျွန်တော့်ကျောင်းက အကြောင်း ကိစ္စတွေ ပြောရင်း သူက

ရယ်မော၊ ဒီလောက်ပေါ့။ အခုတော့ မိုးက သူ့ရုံးက အလုပ်တွေအကြောင်း လုံးဝ မစဘူး။

မိုးအခန်းက ခန်းဆီးတွေကို လိုက်ဖြုတ်ပေးပြီး လျှော်စက်ထဲထည့် လျှော်ထားတုန်း စာအုပ်စင်ပေါ်က စာအုပ်တွေ အကုန်ချ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မိုးက စာရင်းတွေ လုပ်တယ်။ တကယ့်ကို အသေးစိတ်။ ကျွန်တော်က စာရေးဆရာ တူရာတွေ ခွဲပြီး စင်ပေါ်မှာ ပြန်စီပေးရတယ်။ ဆိုဖာနဲ့ စားပွဲ တွေကို ရေဝတ်နဲ့ တိုက်ပေးရတယ်။ ကြမ်းတွေ အတူတိုက်ကြ၊ ပြီးတဲ့ အခါ မိုးက ရေမခြောက်တခြောက်ဖြစ်နေတဲ့ ကြမ်းပြင်မှာ လှဲအိပ်တယ်။

“မောလိုက်တာကွာ၊ မင်းမမောဘူးလား၊ ဒီဘေးမှာ လာအိပ်”

“သူ့ဘေး ကြမ်းပြင်ကို ပုတ်ပြတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ဘေးကပ်လျက် မှာ ဝင်လှဲရင်း သူ့ခေါင်းအောက် ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို အသာထိုး ပေးတော့ ခေါင်းကို အလိုက်သင့်မြှောက်ပေးတယ်။ ဒါလည်း ပထမဆုံးပဲ။ ဒီလိုကြမ်းပေါ်မှာ အတူလှဲရတာ၊ ကျွန်တော့်လက်မောင်းပေါ် ခေါင်း အုံးအိပ်တာရောပေါ့ ။

ကျွန်တော် ပျော်လားဆိုတော့ ပျော်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပျော်ပြီးရင် ဘာဖြစ်မှာပါလိမ့်ဆိုတဲ့ သံသယစိတ်လို ဘာလိုလိုတစ်ခုခုကို ကျွန်တော်ခံစား နေရသလိုပဲ။

“ငယ် ပန်းကြာဝတ်မှုန်ထဲမှာလေ ..”

မိုးရဲ့ စကားသံ တိုးတိုးလေး။

“သီရိမေနဲ့ အောင်နဲ့ နေရာလဲပြီး စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် ဥပမာ သိပ်ဝေးတဲ့ နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားရတာ၊ မဖြစ်မနေ အလုပ်ကြောင့် သွားမှ ဖြစ်မဲ့ သူက အောင်မဟုတ်ဘဲ သီရိမေဆိုရင်လေ”

မိုး စကားသံရပ်သွားတယ်။

“ဆက်ပြောလေ မိုး”

“ငယ်သာ အောင်ဆို သီရိမေကို သွားခွင့်ပေးပြီး စောင့်နေပေးနိုင် လားဟင်”

မိုးက ခေါင်းကို စောင်းငဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်။ မိုးရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ ကျွန်တော်ခန့်မှန်းလို့ မတတ်တဲ့ အရိပ်အယောင်တွေနဲ့။

“မစောင့်နိုင်ဘူး မိုး၊ သွားခွင့်လည်း မပေးဘူး၊ ကျွန်တော်သာဆို ရင်ပေါ့”

မိုးက မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်းပဲ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေ တယ်။ ကျွန်တော် မိုးအနား ပိုတိုးရင်း ဖက်ထားတော့ မိုးက ခေါင်းတိုး ဝင်လာတယ်။

“ကျွန်တော်နဲ့ မိုးက အောင်နဲ့ သီရိမေမှ မဟုတ်တာ၊ ဟုတ်လည်း မဟုတ်ချင်ပါဘူး၊ နှစ်တွေအကြာကြီးလည်း မဝေးချင်ပါဘူး မိုးရယ်” မိုး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ငြိမ်သက်နေတယ်။ မိုးမျက်နှာအပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်တစ်နေရာမှာ နွေးသွားသလို ခံစားရတာက မိုးငိုနေတာ မဟုတ်ပါစေနဲ့။

ညနေကျတော့ ထမင်းစားကြပြီး ဝရန်တာမှာ ကော်ဖီသောက်ရင်း ဂစ်တာ ထိုင်တီးကြတယ်။ ကျွန်တော်တီးနေတဲ့ တစ်လျှောက်လုံး မိုးက ကျွန်တော့်ပခုံးမှာ မှီနေတာကလည်း ပထမဆုံးအကြိမ်လား။

“မိုး ဂစ်တာတီးဦးမလား”

“မတီးတော့ပါဘူး၊ ငယ်ပဲ တီးပေးပါလား၊ ချစ်သူသိစေလေ”

ကျွန်တော်ကော်ဖီခွက်ကို ဝရန်တာဘောင်ပေါ် ပြန်တင်လိုက်တယ်။

“နေရာချင်းလွဲလွဲ . . .

ဒေသချင်းကွဲကွဲ…

မြင်ယောင်စိတ်အစဉ် အိမ်မက်မှာရှိ…”

※ ※ ※

(၁၁)

မိုးမပြန်ခင် ရှေ့တစ်ရက်ညဟာ တကယ်ကျွန်တော့်အတွက် ရင်ခုန် ရတဲ့ ညပဲ။ အဲဒီနေ့ ညနေခင်း ကျုံးဘက်ကနေ စက်ဘီးစီးပြီး ပြန်လာ ကြတယ်။ နားထဲမှာလည်း “နင်ချစ်နေတာကိုတော့ မိုးကို ပြောပြလိုက် ပါ”ဆိုတဲ့ သော်ပွင့်အသံပဲ စွဲနေတယ်။

မကြာခင် မိုးရော ကျွန်တော်ပါ မြန်မာပြည်ကနေ ထွက်ခွာသွားရ တော့မဲ့ အကြောင်းတွေ။ ညကျတော့ ခါတိုင်းလို သုံးယောက်သား ကော်ဖီ သောက် စကားပြောကြရင်း သော်ပွင့်က ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာရိပ်မျက် နှာကဲတွေ ပြနေတာ။ ပြီးတော့ သူ့ဆရာမဆီ ဖုန်းခဏဆက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်သွားရော။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထဲမှာ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်နေတုန်းမှာ…

“ကိုယ်အိပ်တော့မယ် ငယ်၊ မနက် ကားဂိတ်ကို စောဆင်းရမှာ၊ Good night"

မသွားပါနဲ့ဦးလို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောနေပေမဲ့ အသံက လုံးဝထွက်မလာ ဘူး။ ခေါင်းကို ညိတ်ရင်း “ဟုတ် Good night မိုး”ပဲ ထွက်လာတယ်။

မိုးက သော်ပွင့်အခန်းရှိတဲ့ အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားပြီ။ သော်ပွင့် အနောက်ကနေ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကျောကို ဖျန်းခနဲ လာရိုက်တယ်။ “နင် ဘာမှ မပြောဘူးမဟုတ်လား၊ အေး . . နောက်မှ ခံစားမနေ နဲ့နော်”

သော်ပွင့်ပါ အပေါ်လိုက်တက်သွားပြီ။ ကျွန်တော်ကရော။ ကျွန်တော်လည်း လိုတာထက် ပိုလေးလံနေတဲ့ ခြေထောက်တွေကို ကျွန်တော့်အခန်း ဆီ ဆွဲယူလာခဲ့ရတယ်။ ညည့်ဦး တစ်နာရီထိုးခါနီးအထိ အိပ်မပျော်ဘူး။

မိုးမျက်နှာကိုပဲ မြင်ယောင်နေတယ်။ ထိုင်လိုက် လှဲလိုက် ဆယ် ကြိမ်လောက် လုပ်ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်တော် စိတ်ပြေရာ ပြေကြောင်း ဝရန်တာဆီ ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။ ဝရန်တာဘက်ဆီ ထွက်တဲ့ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ချိန် တွေ့လိုက်ရတဲ့ မိုးကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံတွေ ပြန်မြန်လာ ပြန်တယ်။

“ဟာ ငယ် မအိပ်သေးဘူးလား”

မိုးက လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။ ကျွန်တော် မိုးဘေးမှာ သွား ရပ်ရင်း…

“ဟုတ်ကဲ့ မိုး၊ ကျွန်တော်အိပ်မပျော်လို့လေ”

“အင်း…ကိုယ်လည်း အိပ်မပျော်လို့၊ ကိုယ်က အဲဒီလိုပဲ၊ သွားစရာ လာစရာရှိရင် ညဘက်ကျ မအိပ်တော့ဘူး”

မိုးက ရှေ့တည့်တည့်ကို ငေးနေရင်းပဲ ပြောနေတယ်။

“ဘာလဲ ငယ်က oversea မှာ ကျောင်းသွားတက်ရမှာဆိုတော့ ရည်းစားကို ထားခဲ့ရမှာမို့ အိပ်မပျော်ဖြစ်နေတာလား”

ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်ရင်း မေးတယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့သူက ကျွန်တော့်လိုပဲ အဝေးကြီး ကို ထွက်သွားရမှာမို့ပါ”

ဘုရား။ ဘယ်က ထွက်လာတဲ့ သတ္တိတွေလဲ။

“သြော်…သူလည်း ကျောင်းသွားတက်ရမှာပေါ့”

အင်းပေါ့လေ။ သူလို့ ဘယ်ထင်မှာလဲ။

“ကျွန်တော်က သူ့ကို အခုအထိ ဖွင့်မပြောရသေးဘူး၊ အဲဒါ သူ ထွက်မသွားခင် ကျွန်တော်ပြောသင့်လား မိုး”

မိုးက ပြုံးတယ်။

“ကိုယ်လည်း မပြောတတ်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ့်လို အမျိုးသား လေးမျိုးကို ဘယ်ကောင်မလေးကမှ ငြင်းမယ် မထင်ပါဘူး”

ကျွန်တော့်ပခုံးကို ခပ်ပွပွပုတ်ရင်း ပြောရှာတယ်။

“ငယ့်လို မောင်လေးတစ်ယောက်လိုချင်တယ်၊ သော်ပွင့်နဲ့ သိလိုက်ရတာ ကိုယ့်အတွက် မောင်လေးတစ်ယောက်ပါ ထပ်ရတာပဲ”

မိုးက ရှေ့တည့်တည့်ကို မျက်နှာပြန်လှည့်သွားပြန်တယ်။ လာပြန်ပြီ ဒီမောင်လေး။ ကျွန်တော် မိုးရဲ့ အနားကို ထပ်တိုးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့

“ကျွန်တော် မိုးရဲ့ မောင်လေး မဖြစ်ချင်ဘူး”

မိုးက ကြောင်အမ်းအမ်း မျက်နှာလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်တယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော် မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားဖြစ်သွားပြီ။

“ကျွန်တော် မိုးရဲ့ ချစ်သူပဲ ဖြစ်ချင်တာ”

မိုးမျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားပြီး “ဟမ်”တဲ့။ ရှက်သွားတာမဟုတ် ဘဲ ကြောင်ပြီး အံ့သြနေတာ။ “ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ငယ်”တဲ့။

“မိုးကြားတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ကျွန်တော် မိုးကို သိပ်ချစ်နေတယ်၊ ဒီ စကားက အမြဲတမ်းအတွက်နော်၊ မိုးစိတ်ရှုပ်အောင် ခဏ ခဏ မပြော ပါဘူး၊ မိုးရဲ့ လက်ကို တစ်သက်လုံးစာတွဲထားချင်တယ်၊ မိုး ကျွန်တော့် ကို လက်ခံလာတဲ့အထိ စောင့်မယ်”

အခုမှ သတိဝင်လာသလို မျက်နှာမှာ သွေးရောင်တွေ ဖျန်းခနဲ ပြေး ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ခေါင်းကို ငုံ့ချသွားတာများ။

“မိုး ကျွန်တော်ပြောတာကို မမေ့ပါနဲ့နော်၊ ကျွန်တော် မိုးကို စောင့် နေမှာ”

မိုးလက်ခုံနှစ်ခုကို ဆွဲယူ နမ်းရှိုက်ပြီး ကျွန်တော်အရင် ဝရန်တာက ပြန်ခဲ့လိုက်တယ်။

※ ※ ※

(၁၂)

“မသွားပါနဲ့လား မိုး၊ မဟုတ်ဘူး၊ မသွားရဘူး”

ကျွန်တော့်အသံ နည်းနည်းကျယ်သွားတယ် ထင်တယ်။ မိုးကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငယ်”

မိုးအသံကလည်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ။

“မိုး US မှာဆို ကျွန်တော်အခုလိုလည်း လာဖို့ မလွယ်တော့ဘူး၊ မိုး ကျောင်းလည်း တက်ရမယ်၊ အလုပ်တွေ လုပ်ရမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့ ပြန်တွေ့မှာတဲ့လဲ မိုး”

မိုးက ပြုံးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကြားက relationship ကို မယုံ ကြည်လို့ မဟုတ်သလို မိုးကို မယုံကြည်လို့ မဟုတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းလေး မိုးနဲ့ ထပ်ပြီး မဝေးချင်တော့ရုံလေး။

“ငယ်က မစောင့်နိုင်လို့လား၊ အနေဝေးသွားရုံနဲ့ ချက်ချင်းပြတ်စဲ သွားနိုင်တဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာ မင်းနဲ့ ငါပါ ပါပြီလား ငယ်”

မိုးမျက်နှာကို စူးခနဲ ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ မိုး လေသံ က မမာပေမဲ့ မျက်လုံးတွေကတော့ မာန်အပြည့်။

“ငါသွားမှ ဖြစ်မှာ ငယ်၊ ဒါငါ့အိမ်မက်တွေထဲက တစ်ခုပဲ”

ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဘယ်တော့မှ နောက်ပြန်မလှည့်တတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်အထိ ကျွန်တော်ရယ် သော်ပွင့်ရယ် မိုးရယ်မှာပါ ကြောက်စရာ ကောင်းစွာ တူညီနေကြပြီ။ မိုးအသံတွေ အနည်းငယ် တုန်ယင်နေတာကို သတိထား မိတယ်။

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ပြန်တော့မယ် မိုး”

မိုး မျက်လုံးတွေ လှန်ကြည့်တယ်။ မိုး ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချရင်း မိုးလက်ဖဝါးတွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ မိုးမျက်ဝန်းတွေမှာ စိုလဲ့ နေတာကို သတိထားမိတယ်။

“မိုး US ကို မသွားဘူးဆိုရင် မနက်ဖြန် လေဆိပ်ကို လာခဲ့ပါ”

မိုး မျက်ရည်ကျတယ်။

“မိုးမလာဘူးဆိုရင် မိုး ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့လိုက်ပြီလို့ မှတ်လိုက် ပါ့မယ်”

ကျွန်တော် မိုးရှေ့က လှည့်ထွက်ရတဲ့ ခြေလှမ်းက ဘဝမှာ အလေး လံဆုံးအရာပဲ။ မိုးဆီက ဘာစကားမှ ထွက်မလာဘူး။

ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထားပါ မိုးရယ်။

မိုးအခန်းအပြင်ကို ကျွန်တော်ရောက်သွားတယ်။

မိုးအထဲမှာ ငိုနေမှာပဲ။ ကျောက်သားလို မျက်ဝန်းတွေနဲ့။

※ ※ ※

မိုး မန္တလေးက ပြန်ပြီး နှစ်လအကြာမှာ ဂျပန်ကို ထွက်သွားပြီး သုံး လအကြာမှာ ကျွန်တော်က စင်ကာပူကို ကျောင်းတက်ဖို့ ထွက်သွားရတယ်။ ကျွန်တော် စင်ကာပူကို မသွားခင်တစ်ညမှာ “စာကို သေချာကြိုးစားပါ ငယ်၊ Good luck”ဆိုပြီး message ပို့တယ်။ နိုင်ငံခြားမှာ နေနေကြတဲ့ တစ်နှစ်ပတ်လုံး မိုးဘက်က ကျွန်တော့်ကို မောင်လေးတစ်ယောက်ထက် မပိုခဲ့။ ဖုန်းပြောဖြစ်တဲ့ Sunday တိုင်းမှာ ကျွန်တော့်ကျောင်းစာတွေ အကြောင်း၊ သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း၊ သူ့အလုပ်အကြောင်း၊ စာအုပ်တွေ အကြောင်းက လွဲ ဘာမှ မပြောဖြစ်။

“အရမ်းသတိရတယ် မိုး၊ နေကောင်းအောင် နေပါနော်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် မိုးကို စောင့်နေတယ်”လို့ ပြောတိုင်း ဖုန်းချချသွားတဲ့ ချစ် သော မိုး။

ကျွန်တော် စင်ကာပူကို ရောက်ပြီး အသက် ၁၉ နှစ် ပြည့်တဲ့ မွေးနေ့ မိုးကို ဖွင့်ပြောခဲ့ပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကြာပြီးတဲ့ အချိန်မှာ “မန္တလေးက ပြန်လာပြီးကတည်းက မင်းကို အမြဲသတိရနေခဲ့တယ်၊ ငါလည်း မင်းကို သိပ်ချစ်ပါတယ်”ဆိုတဲ့ ပို့စ်စကာဒ်နဲ့ အတူ စာအုပ်တွေ ကို လက်ဆောင်ပို့လိုက်ပါတယ်။

※ ※ ※

(၁၃)

ဒီလိုနဲ့ မိုးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်တူကိုယ်တူဝါသနာတူစွာနဲ့ ဆောင်းရာသီသုံးခု အတူ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးတဲ့အခါ ဝေးခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်ဂျပန်က ပြန်လာပြီး တစ်လကြာတဲ့အခါမှာ မိုး US ကို ထွက်သွားပါတယ်။ သော်ပွင့်ကို နှုတ်ဆက်သွားတယ်တဲ့။ မေပယ်လ်ရွက်ကြွေတွေ မြင်တိုင်း မေပယ်လ်ရွက်တွေကို သဘော ကျတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မိုးသတိရနေမလား။ စာတွေ ကျက်ရင်း အလုပ်လုပ်ရင်းက ကျွန်တော့်အကြောင်း မိုး တွေးနေဦးမလား။ ကျွန်တော့်ကတော့ အမြဲလွမ်းနေတယ်။ မိုးမရှိတော့မဲ့ tokyo ကို ရောက်သွားသေးတယ်။ မိုး နေခဲ့တဲ့ တိုက်ခန်းတံခါးရှေ့မှာ အကြာကြီး ရပ်နေခဲ့တယ်။

ချစ်နေသေးပေမဲ့၊ လွမ်းနေရဦးမှာပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဝေးနေခဲ့ကြပြီ။ မသိမ်းဖြစ်သေးတဲ့ မိုးနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ဓာတ်ပုံထည့်ထားတဲ့ stand ကို ငေးကြည့်ရင်း

“happy anniversay မိုး၊ ကျွန်တော် မိုးကို သိပ်သတိရတယ်”

※ ※ ※

ကျွန်တော်ဘွဲ့လွန်ဆက်တက်နေရင်း အလုပ်လုပ်တဲ့ ကာလမှာ ဖိလစ်ပိုင်ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ Date ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကလည်း မိုး ဘေးနားမှာ သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုး အမျိုးသားသူငယ်ချင်းတစ် ယောက်ရှိနေပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သော်ပွင့်ဆီက ကြားလိုက်ရလို့ပဲ။

မိုးနဲ့ သော်ပွင့်က အဆက်အသွယ်တွေ မပြတ်ခဲ့ကြပေမဲ့ မိုးက ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်ဆိုတာမျိုး သော်ပွင့်ဆီက တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။

မိုး တကယ်ပဲ အသည်းမာလွန်းသလား။

ဒီလိုနဲ့ ဖိလစ်ပိုင်မလေးနဲ့ Date နေတာ တစ်ပတ်အကြာမှာပေါ့။ ည ဘက်မှာ သူငယ်ချင်းတချို့နဲ့ ကျွန်တော် beer သွားသောက်ပြီး အခန်း ပြန်အရောက် ခုတင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်တုန်း ကျွန်တော့်ဖုန်း သံမြည်လာတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ထွေနေပြီ။ ဘယ်သူ့ဆီကလဲ ဘာ လဲလည်း မကြည့်ဘဲ တန်းကိုင်လိုက်တယ်။

“ဟဲလို”

ကျွန်တော်ထူးတော့ ဟိုဘက်က ဘာအသံမှ ပြန်မလာဘူး။

"ဟဲလို"

ကျွန်တော်ထပ်ပြောတယ်။ ဟိုဘက်က အသက်ရှူသံခပ်တိုးတိုးကို ကျွန်တော်ကြားနေရသလိုပဲ။ နောက်ပြီး ရှိုက်သံလို ခပ်သဲ့သဲ့။ ငိုနေတာ လား။ ဒီအငွေ့အသက်ကို ရင်းနှီးနေသလို။ မိုးလား။ မိုးများလား။

ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်တယ်။

"မိုး"

အသက်ရှူသံကိုပဲ ကြားနေရတယ်။ "ငယ်" တိုးတိုးလေးပေမဲ့ ကြည်လင်လွန်းနေတာ။

"မိုး၊ မိုး"

ကျွန်တော်ခေါ်နေပေမဲ့ ဘာမှ ပြန်မထူး။ ဖုန်းလည်း မချ။ မိုးရဲ့ အသက်ရှူသံကိုပဲ မက်မက်မောမော နားစိုက်ထောင်နေမိတာ ၁၅ မိနစ် လောက် ကြာလောက်မယ်ထင်တယ်။ ပြီးတော့ ဟိုဘက်က အရင်ဖုန်းချ သွားတယ်။ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းမှာ။

※ ※ ※

မိုးရဲ့ ဘာစကားသံမှ ထွက်ကျမလာတဲ့ အသက်ရှူသံနဲ့သာ ခေါ် ဆိုခဲ့တဲ့ ဖုန်းကို ရခဲ့ပြီးတဲ့ နေ့က စပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ် နေတယ်။ မိုးရင်ထဲမှာ ကျွန်တော်ရှိနေသေးလား။ မိုး ကျွန်တော့်ကို ချစ် သေးလား။ ကျွန်တော်ကတော့ မိုးကို ချစ်တယ်။ မိုးထားခဲ့တဲ့ နေရာမှာပဲ အကြာကြီး ရပ်စောင့်နေတုန်းပဲ။ ဒါဆို ဖိလစ်ပိုင်မလေး မေဘယ်လ်က ရော။ သေချာတာတော့ ကျွန်တော် မေဘယ်လ်ကို မိုးလို မချစ်ဘူး။

“Hey စာကြည့်တိုက် လိုက်မလား”

မေဘယ်လို့အသံကြားမှ ကျွန်တော့်အတွေးတွေ ရပ်သွားတယ်။

“ဘာတွေ တွေးနေလဲ ဟန်နီ၊ မင်းရည်းစားကို လွမ်းနေသလား”

မေဘယ်လ်က ပွင့်လင်းတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ မိုးရှိခဲ့ဖူးတာ သူသိတယ်လေ။ ကျွန်တော်ရယ်ပဲ ပြလိုက်တယ်။

“သွားတာပေါ့ မေဘယ်လ်၊ ကိုယ်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

ကျွန်တော်တို့ ကော်ဖီဆိုင်ထဲက ထွက်ခဲ့တယ်။ မေဘယ်လ်က ဂျာမန် စပ်ပြီး မျက်နှာက အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ဆံပင်အနက်ရောင်နဲ့။ အရပ်မြင့်တာက ကျွန်တော်နဲ့ဆို မတိမ်းမယိမ်း။ ဒါပေမဲ့ကျွန်တော့်ထက် ခေါင်း တစ်လုံးကျော်လောက် နိမ့်တဲ့ မိုးအရပ်ကလေးကိုသာ ကျွန်တော် အမြဲ မြင်ယောင်မိတယ်။

မေဘယ်လ်က ကျွန်တော့်ကို နမ်းတဲ့အခါတိုင်း ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေတယ်။ နဖူးလေး နမ်းတာတောင် ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဖြစ်တတ်တဲ့ မိုးအမူအရာက မတွေးဘဲလည်း တဖျတ်ဖျတ် ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာ တတ်တယ်။

စာကြည့်တိုက်ရောက်တော့ မေဘယ်လ်က သူ့ဥပဒေမေဂျာနဲ့ ဆိုင် တာတွေ ဖတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျောင်းစာမဟုတ်တဲ့ ဝတ္ထု တွေ ဘာတွေရှိတဲ့ဘက်။

မိုးကို ဖတ်ပြဖူးတဲ့ စာအုပ်တွေ ကျွန်တော် ချက်ချင်းမျက်နှာလွှဲပစ် လိုက်တယ်။

အခုဆို မိုးဘေးနားက အမေရိကန်လူမျိုး အမျိုးသားက မိုးနဲ့ စာအုပ်အကြောင်းတွေ ပြောချင် ပြောနေမှာပေါ့။

ညရောက်တော့ သော်ပွင့်ဆီက ဖုန်းလာတယ်။ သော်ပွင့်နဲ့လည်း စကားမပြောရတာ အတော်ကြာနေပြီ။ သူနဲ့ မိုးနဲ့ ဖုန်းပြောဖြစ်သေးတယ်တဲ့။ အံ့သြတာက အဲဒါ မိုးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ပြောဖြစ်တာပဲတဲ့။

"နင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေပြီလို့ ငါပြောပြလိုက်တယ် ငယ်၊ အဲဒီနေ့က နင်တို့လမ်းခွဲပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း ပထမဆုံး နင့်အကြောင်း သူမေးခဲ့တာ၊ ငယ့်အကြောင်း ပြောစမ်းပါတဲ့လေ"

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ထွက်သွားသလို။

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလ။ ဖုန်းထဲက ငယ်လို့ပဲ တစ်ခါခေါ်ပြီး ရှိုက်သံလို လို။ မိုးရယ်။

"ငါ့ကို စိတ်ဆိုးလား ငယ်၊ ငါ မိုးကို မညာချင်ဘူး"

သော်ပွင့်အသံမှာ အားတုံ့အားနာမှုတွေနဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော်ပဲ အပြစ်တင်ရမှာပါ သော်ပွင့်ရယ်။

"မိုးက ဘာပြောသလဲဟင် သော်ပွင့်"

"အကြာကြီး ငြိမ်နေတယ်၊ ဒီစကားတွေကို မပြောချင်ဘူးငယ်ရယ်၊ နင်နဲ့ မိုးအစား ငါနာကျင်ရတယ်၊ ငယ် ဘာပဲလုပ်လုပ် မိုးမှာ နာကျင် နာကြည်းခွင့်မရှိပါဘူးတဲ့၊ အရာအားလုံးဟာ မိုးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ပါပဲတဲ့၊ အဲဒါမိုးနဲ့ ငါနောက်ဆုံးဖုန်းပြောခဲ့တာပဲ"

ကျွန်တော့်လည်ချောင်းဝမှာ အသံတွေ ဆို့နင့်နေပြီလား။

မိုးနဲ့ ကျွန်တော် တကယ့်ကို ဝေးခဲ့ပြီတဲ့လား။ ရှင်းပြပါရစေဦး မိုးရယ်။

※ ※ ※

ဘွဲ့လွန်ပြီးသွားခဲ့ပြီ။ မိုးလည်း အခုဆို သူ့အိမ်မက်တွေကို ထုဆစ် ရင်း US မှာ ရှိနေဦးမလား။ မေဘယ်လ် လက်ထပ်သွားခဲ့ပြီ။ မိုးကို ချစ်မြဲ ချစ်ဆဲ။ ပြန်ခဲ့ပါလို့ မခေါ်ပေမဲ့ အကြိမ်ကြိမ် မိုးကို စောင့်ဆိုင်း နေမြဲ။ မြန်မာပြည်မပြန်ဖြစ်။ သော်ပွင့်က ကျွန်တော့်ကို ပြန်လာစေချင်နေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း မေမေနဲ့ သော်ပွင့်ကို သိပ်လွမ်းတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အနာဟောင်းကို သေ လောက်အောင် ပြန်နာကျင်စေမဲ့ နေရာဟောင်း မန်းမြေကိုတော့ မပြန်ချင် သေးပါ။

※ ※ ※

တစ်ခုသော ပေရယ်လမှာတော့ ကျွန်တော်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်

သိပ်လွမ်းလို့ပါ။ မန္တလေးရော မိုးကိုရောပေါ့။

မန္တလေးလေဆိပ်ကို လေယာဉ်ဆင်းသက်လိုက်ချင်း ရင်က တသိမ့်သိမ့်ခုန်ပြီး တဆစ်ဆစ်လည်း နာလာတယ်။ ပထမဦးဆုံး ကျွဲဆည်ကန် ကားကွင်းမှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ မိုးပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်မိတယ်။ ဘဝထဲ မိုး ကို ခေါ်လာပေးတဲ့ မန္တလေး။

ကြိုတဲ့သူတွေထဲ သော်ပွင့်နဲ့ မေမေ့ကို လိုက်ရှာတော့လည်း မတွေ့။ ဘယ်ရောက်နေကြတာလဲ။

လေယာဉ်ချိန်များ မှားနေကြသလား။ Toilet တွေဘာတွေများ ရောက်နေတာလား။ ကျွန်တော်ခြေလှမ်းလှမ်းဖို့ ပြင်တုန်း…

“ပြန်လည်ကြိုဆိုပါတယ် ငယ်”

အနောက်က အသံ။ ကျွန်တော့် မတုံ့မဆိုင်း လှည့်ကြည့်ပစ်လိုက် တယ်။ မိုး။ ချစ်သော မိုး။ ဘုရားရေ။

မိုး မျက်နှာကို ပျောက်သွားမှာ စိုးတဲ့အတိုင်း ငေးကြည့်နေတာ။

“မိုး ကျွန်တော်အိပ်မက်လား”

မိုး ပြုံးလိုက်တယ်။ မိုး ပြုံးနေတယ်။

မိုးကို ကျွန်တော်ဖက်လိုက်တယ်။ ဒီနွေးထွေးမှု။ ဒီကိုယ်သင်းနံ့။ အိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူး။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ငယ်၊ မင်းဖိလစ်ပိုင်မလေး မင်္ဂလာဆောင်မှာ မင်း ငိုခဲ့လား”တဲ့။ ဘယ်ရမလဲ။

“မိုးကရော မိုးရဲ့ ခပ်ချောချောအမေရိကန် ကောင်လေးနဲ့ အတော် ခင်ခဲ့လား”လို့ ပြန်မေးလိုက်တော့ ဟားလို့ ရယ်တယ်။

“မိုး ကျွန်တော့်ကို ချစ်သေးလားဟင်၊ ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်လာတာ လား"

မိုးက ကျွန်တော် ဖက်ထားရာကနေ ရုန်းထွက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်တယ်။

“ဟုတ်တယ် ငယ်၊ အခုအချိန်က စပြီး ဒီအဘွားကြီးကို မင်းတစ်သက်လုံးတာဝန်ယူသွားရမှာနော်၊ ငါက အရင်အသက်ကြီးသွားမှာမို့ မင်းက ငါ့ကို ပြုစုရမှာနော်”

မိုး ပြောနေပုံက အသည်းယားစရာ။

“ဘယ်လိုလဲ ငယ်၊ ဒီအဘွားကြီးကို မင်းတစ်သက်လုံး ချစ်နိုင်ရဲ့ လား”

မိုးကို ကျွန်တော် ပြန်ဆွဲဖက်လိုက်တယ်။

“ကမ္ဘာတည်သရွေ့ပေါ့ မိုးရယ်”

※ ※ ※

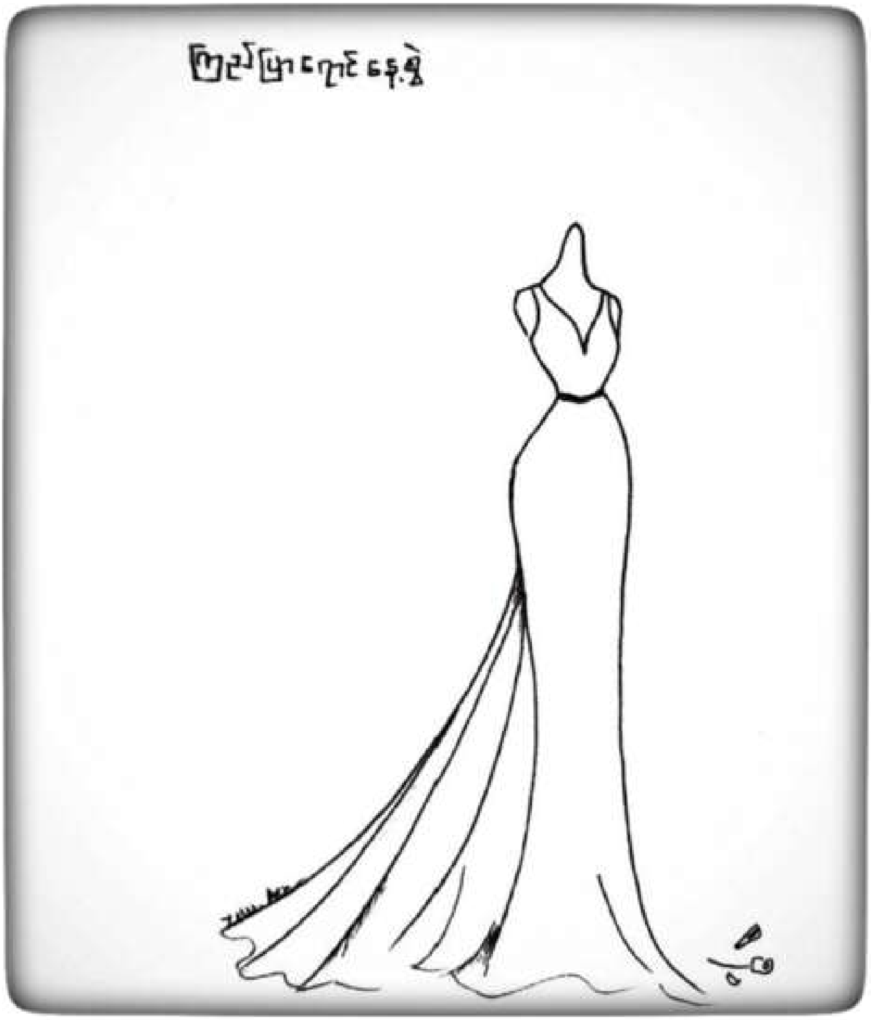
ကြည်ပြာရောင်နေ့ရဲ့

ကြည်ပြာရောင်နေ့စွဲ

အဖြူရောင်ရယ်၊ ပန်းနုရောင်ရယ်၊ နောက်ပြီး ကြည်ပြာရောင်လေး။ သုံးစုံစလုံးက သိပ်ကို လှတဲ့ wedding dress လေးတွေပါပဲ။ ဘေးမှာ လည်း အရောင်တူသတို့သားဝတ်စုံလေးတွေ ယှဉ်ပြီးရှိနေလေရဲ့။ ကိုယ် ကတော့ ကြည်ပြာရောင်လေးကို အကြိုက်ဆုံးပါ။

“ညီမလေးရေ... ရောက်ပြီနော်”တဲ့။ အခန်းအပြင်ဘက်ဆီက အစ်ကို့အသံကို ကြားရတယ်။ Wedding dress လေးတွေကို ငေးမျှောနေရင်းကနေပဲ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။

※ ※ ※

အစ်ကိုက ကိုယ့်အစ်ကိုရဲ့ . အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပေါ့။ ကိုယ်တို့အိမ် ရဲ့ တစ်အိမ်ကျော်မှာ နေတယ်။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ကိုယ်တို့မောင်နှမနဲ့ အတူလာဆော့နေကျပဲ။ ကျောင်းတူ သွားတော့လည်း အတူသွား အတူပြန်ပဲ။ ကိုယ့်ကို ကိုယ့် အစ်ကိုက တစ်လှည့်၊ သူက တစ်လှည့် အသွားအပြန် စက်ဘီးနဲ့တင်နင်း သွားကြရတယ်။ အင်း... အဲဒီတုန်းက ငါးတန်းပေါ့။ အစ်ကိုတို့ ရှစ်တန်းရောက်ပြီ။

အစ်ကိုက အိမ်လာတိုင်း သူ့အိမ်ကနေ မုန့်တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု အမြဲ ယူလာတယ်။ “ညီမလေးရေ မုန့်ပါတယ်ဟေ့”ဆိုပြီး အိမ်ထဲ မရောက် ခင်ကတည်းက အသံကျယ်ကြီး အော်ခေါ်တော့တာပဲ။

အစ်ကိုက တစ်ဦးတည်းသော သားဆိုတော့လည်း ကိုယ့်ကိုလည်း ငါ့ညီမလေး ငါ့ညီမလေးလို့ အမြဲချစ်ခင်နေတတ်ပါတယ်။ ကျောင်းရှေ့ အလှကုန်ပိစိလေးတွေ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကနေ ကိုယ့်ကို ကလစ်ကြည်ပြာ ရောင်လေးတောင် ဝယ်ပေးသေးတယ်။

တစ်ရက်ကျ အစ်ကိုတို့ ရန်ဖြစ်တယ်တဲ့။ အတန်းထဲက တစ်ယောက် က ကိုယ့်အစ်ကိုနဲ့ သူနဲ့ကို ယောက်ဖိယောက်ဖတွေလို့ ပြောလိုက်မိလို့ တဲ့။

ညနေ ကျောင်းက အပြန်ကျ အစ်ကို့မျက်နှာဟာ ဒေါသကြောင့် နီရဲတင်းမာနေတာပါပဲ။

※ ※ ※

အစ်ကို့ကို ရင်ခုန်နေပြီလို့ စသတိထားမိတဲ့ အချိန်က ကိုယ်ကိုးတန်း မှာပါ။ စိတ်ကစားတယ်လို့ ပြောချင်လည်း ခံရမှာပါပဲ။ အစ်ကိုတို့က တက္ကသိုလ်ရောက်ကြပြီ။ သူတို့ ဆေးကျောင်းသားတွေ စုပြီး တစ်ပတ် တစ်ခါ စာစုလုပ်ကြတယ်။ အစ်ကိုရောက်လာခါနီးရင် ပိုပြီးလှနေချင်ခဲ့ တယ်။ ခေါင်းကို ခဏ ခဏဖြီးနေမိတယ်။ အောက်ထပ်က ဧည့်ခန်းမှာ စာသင်နေကြတဲ့ သူတို့ဘေးကနေ မယောင်မလည် ဖြတ်သွားရင်း အစ်ကို့ ကို သွားငေးရတာလည်း ခဏခဏပါပဲ။

အရင်လို အိမ်လာရင် ကိုယ့်အတွက် မုန့်ယူလာမြဲဆိုပေမဲ့ ထူးပြီး ပျော်နေမိတာကလည်း အံ့သြစရာပါပဲ။ အရင်လို ကိုယ့်ကို သူ့စက်ဘီး နောက်က ကြုံရင် ကြုံသလို တင်ခေါ်မြဲဆိုပေမဲ့ ကိုယ်ရင်ခုန်သံတွေ ပို ကျယ်လာခဲ့ရပါတယ်။

※ ※ ※

တစ်ရက် ကိုယ်ကျူရှင်က အပြန်လမ်းမှာ ကျူရှင်က ကောင်လေး တစ်ယောက်က စာလိုက်ပေးတယ်။ နောက်ကနေ စက်ဘီးဘရိတ်ဆွဲသံ အကျယ်ကြီး ကြားလို့ လှည့်ကြည့်တော့ အစ်ကိုဖြစ်နေတယ်။

ဟိုကောင်လေး လက်ထဲက စာကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး နောက်တစ် ခါဆို ငါ့ညီကို နှောင့်ယှက်ရင် မင်းအသေပဲနော်တဲ့။

“နင်စက်ဘီးပေါ်တက်”ဆိုပြီး လေသံမာကြီးနဲ့လည်း အော်သေးတာ။ ကိုယ်ကတော့ ကြံဖန်ပျော်တာပေါ့။ အစ်ကိုက “ရည်းစားထားရင် နင်မလွယ်ဘူးမှတ်”လို့ ဟောက်တာကိုတောင် ကြည်နူးဝေဖြာနေခဲ့တယ်။ အစ်ကို သဝန်တိုနေတယ်လို့ စွတ်ထင်ပြီးပေါ့လေ။

※ ※ ※

နင်ရည်းစားထားရင် မလွယ်ဘူးမှတ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့ အစ်ကိုက ကိုယ် ဆယ်တန်းနှစ်မှာ ချစ်သူရသွားခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ဆေးတက္ကသိုလ်က မမ တစ်ယောက်နဲ့တဲ့။ ညနေတိုင်း ကိုယ့်ကို စာလာသင်ပေးတဲ့ အစ်ကို့မျက်နှာ ကို ခိုးကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ ဝဲခဲ့ရတယ်။ စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ် သွားတဲ့ ကိုယ့်ကို အစ်ကိုက “နင် ဘာတွေ အစ်ကို့ကို စိတ်ဆိုးနေ သလဲ”တဲ့။

အမှတ်တွေကျနေတဲ့ ကိုယ့်ကို ရည်းစားခိုးထားနေသလားလို့ ဆူတယ်။ အစ်ကိုဟာ အစဉ်လို ရိုးသားနေခဲ့တာပါပဲ။ အစဉ်လို ကြည်လင် အေးမြနေဆဲပါပဲလေ။

※ ※ ※

အချိန်တွေ အတော်ကြာတဲ့အခါ အစ်ကိုလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီး အလုပ်တွေ များလာခဲ့ပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာတောင် တွေ့ရဖို့ ခက်ခဲသွားတဲ့ အစ်ကိုက တာဝန်နဲ့ လားရှိုးကို ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ရတယ်။ အင်း . . . ဟိုမှာလည်း သူ့ချစ်သူက အရင်တာဝန်ကျနေခဲ့တော့ အစ်ကိုဟာ ချမ်းမြစွာပဲ ထွက်ခွာသွားပါတယ်။

ကိုကို့ဆီ ဖုန်းဆက်တိုင်းလည်း “ငါတို့ညီမတစ်ယောက်ရော” “ငါတို့ညီမလေး မစွံသေးဘူးလား”လို့ မမေ့မလျော့ နောက်တတ်သေးတယ်။

※ ※ ※

ရာသီဥတုသာယာတဲ့ အောက်တိုဘာလလေးထဲက တစ်ရက်မှာ ကျွန်မရဲ့ studio ကို အစ်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ အစ်ကိုက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ အနေ ရခက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့။

“Pre wedding ရိုက်ချင်လို့ ညီမလေးရာ”တဲ့။ ကိုယ်က မျက်နှာကို ပျက်ယွင်းမသွားစေဖို့ သတိကြီးစွာထားရင်း အစ်ကို့စကားတွေကို ဆက်နားထောင်မိတယ်။ “ဝတ်စုံကိုလည်း နင့်ဆီကပဲ စီစဉ်ပေးပေါ့”တဲ့။ “ပုံလည်း နင် ကိုယ်တိုင်ပဲ ရိုက်ပေး”တဲ့။ “အစ်ကိုအရင် နင့်ကို လာပြောပြတာကွာ၊ အဆင်ပြေရင် ဝတ်စုံရွေးဖို့ နင့်အစ်မကို ခေါ်လာခဲ့တော့မယ်လေ”တဲ့။

အစ်ကို့မျက်ဝန်းတွေက တောက်ပလို့။

ကိုယ့်မျက်ဝန်းတွေဟာ ဖျော့တော့လို့။

※ ※ ※

အဖြူရောင်။ ပန်းနုရောင်။ နောက် ကြည်ပြာရောင်လေး။

သုံးစုံစလုံးက သိပ်လှတဲ့ wedding dress လေးတွေပါပဲ။ ဘေးမှာလည်း အရောင်တူ သတို့သားဝတ်စုံလေးတွေ ယှဉ်ပြီး ရှိနေ လေရဲ့။

“ညီမလေးရေ ရောက်ပြီနော်”တဲ့။ အခန်းအပြင်ဘက်ဆီက အစ်ကို့ အသံကို ကြားရတယ်။ Wedding dress လေးတွေကို ငေးမောနေရင်းက အမြန်ပဲ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့လိုက်တယ်။

※ ※ ※

ပထမဆုံး အစ်ကိုတို့ ဝတ်တဲ့ ဝတ်စုံလေးက ကြည်ပြာရောင်လေး။ ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်မှာ အမှတ်တမဲ့ ထိုးထားတဲ့ ကလစ်လေးဟာ ကြည်ပြာ ရောင်လေး။

အစ်ကိုကတော့ သူပေးခဲ့တာကို အမှတ်ရတော့ပုံ မပေါ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ အစ်ကိုတို့ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာလေး ကလည်း ကြည်ပြာ ရောင်လေး။

※ ※ ※

ကံ့ကော်တစ်ပွင့် ကြွေခဲ့ဖူးသည်

ကံ့ကော်တစ်ပွင့်ကြွေခဲ့ဖူးသည်

“တကယ်ပဲ ဆယ်နှစ်ကြာအောင် မင်းက ကိုယ့်အနားနေမှာလား မောင်”

စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဖြစ်ဘဲ ငြိမ်သက်နေရာကနေ မေရီအသံ ခပ်တိုးတိုးလေး ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ် ပုဒ်။ အင်း တိတိကျကျပြောရရင် ကျွန်တော်နဲ့ မေရီရဲ့ အကြောင်းပေါ့ ။ အဲဒါကို ဖတ်ပြီး မေရီက ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ ပေါင်ပေါ်မှာ အိပ်နေတာမို့ မေရီ အညိုရောင် ဆံပင်ရှည်တွေဟာ ပေါင်ပေါ်ကနေတစ်ဆင့် ဆက်တီပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေတယ်။ ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ တိတ်နေတော့ ဖုန်း ကို ကြည့်နေရာကနေ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်တယ်။

“ဟာ မဖြေဘူးလား”

မေရီ ဆံပင်တချို့ကို ယူပြီး နမ်းလိုက်တယ်။ အမြဲလို သင်းပျံ့နေ တတ်တာပါပဲ။ အိပ်မက်ထဲအထိ စွဲလမ်းရတဲ့ ကဗျာဆန်တဲ့ မွှေးရနံ့တွေ။ ဘယ်ကိုမှ ထွက်ပြေးလို့ မရအောင် အုပ်မိုးထားတဲ့ မွှေးရနံ့တွေ။ အဲဒီ မွှေးရနံ့တွေထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရာအားလုံးရှိနေတယ်။

“ဆယ်နှစ်မကပေါ့ မမရယ်၊ အကြာကြီး... အကြာကြီးပေါ့၊ မရေ မတွက်နိုင်တဲ့ အကြာကြီး . . . အကြာကြီးပေါ့၊ ကိုယ့်မှာ အသက်ရှိနေသရွေ့၊ မမက ကိုယ့်ကို မမအနား နေစေချင်သရွေ့လေ”

မေရီလက်ကလေးတွေက ကျွန်တော့်ပါးပေါ်ကို ရောက်လာတယ်။

“ကိုယ်က မင်းကို မနေစေချင်တော့တာ ရှိပါ့မလား မောင်ရယ်၊ ကိုယ် မင်းကို အကြာကြီး ချစ်ဦးမှာနော်၊ မင်းပြောတဲ့ မရေမတွက်နိုင် တဲ့ အကြာကြီးလေ ကလေးရဲ့”

ပါးပေါ်က သူ့လက်ကလေးတွေကို ကျွန်တော်ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။

“တကယ်ပဲ ကိုယ်အသက်ရှိနေသရွေ့ မမအနားမှာ ပေးနေမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အသက်ရှိနေသရွေ့ ကိုယ်တို့အတူရှိသွားကြမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုသာ စိတ်ပင်ပန်းရအောင် မလုပ်နဲ့နော် မောင်၊ ကိုယ်စိတ် ပင်ပန်းတဲ့ ဒဏ်မခံနိုင်ဘူး”

“ကိုယ်ကြိုးစားပါ့မယ်၊ မမ စိတ်မပင်ပန်းရအောင်လေ”

နေချင်တဲ့သူ မဟုတ်လား။ သူက ဆွဲထားချင်အောင် ပြားပြားဝပ် ပေးနေရလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ အချစ်ဟာ ဒီလိုရှူးသွပ်ခုန်ချလိုက်ချင်စရာ ကြည်ပြာရောင်ချောက်ကမ်းပါးလေးပါပဲ။

မေရီပြုံးတယ်။

သိပ်လှတဲ့ မေရီ… … …။

※ ※ ※

“ကိုယ်က မလာခိုင်းဘဲ မလာရဘူးလို့ မင်းကို ပြောထားတယ် မဟုတ်လား မောင်”

သူ့အလုပ်ကို သူခွင့်မပြုဘဲ လာတာ လာကြိုတာ မကြိုက်တာ ကိုယ်သိပါတယ်။

သုံးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် အောင်မြင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် ကောင်ကလေးက ချစ်သူအဖြစ်ရှိနေတာဟာ ရှက်စရာလို့ မေရီထင်နေပုံပါပဲ။ ကိုယ်လည်း နားထောင်ခဲ့တာပဲ။ အခု က သူ့ကို surprise တစ်ခုပြချင်လွန်းလို့ပါ။ တွေ့မဲ့နေ့အထိ မစောင့်နိုင် လို့ လိုက်လာမိတာ။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကြည်နူးလှိုက်ခုန်ခဲ့ရတဲ့ အတွေးလေးတွေဟာ မေရီရဲ့ ဒေါသရိပ်စွက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းအရောင်တွေအောက်မှာ ဖြုန်းခနဲ ကြွေကျသွားတယ်။ ကိုယ်မှားသွားတယ်။ ကိုယ်မှားပါတယ် မမ။ အဲဒီ လိုမျက်လုံးတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို မကြည့်ပါနဲ့။ မကြည့်ပါနဲ့။

စိတ်ထဲက စကားလုံးတွေဟာ လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့နေတယ်။

“လာ လိုက်ခဲ့၊ ကားထဲ သွားပြောမယ်” ခြေထောက်တွေမှာ အားအင်မရှိတော့သလိုပါပဲ။ “ကဲ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ပြော၊ ဒီအထိရောက်လာတယ်ဆိုတော့” မေရီက ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ ကားရှေ့မှန်ကိုပဲ ကြည့်နေတာ။ “မွေးနေ့လက်ဆောင်လာပြတာ၊ နောက်တစ်ပတ်အထိ မစောင့်နိုင် တော့လို့ အရင်လာပြတာပါ”

ပြောရင်းက အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဆွဲတင်လိုက်တယ်။ “ဒီမှာလေ မမမွေးနေ့အတွက် ကိုယ့်လက်ဆောင်”

လက်ကောက်ဝတ်ကို သူ့မျက်နှာရှေ့ကို ထိုးပေးလိုက်တယ်။

လက်ကောက်ဝတ်မှာ သူ့နာမည်ကို တက်တူးထိုးလာခဲ့တာလေ။ သူက ကျွန်တော့်လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူတယ်။

“ဟင် မင်းဘာတွေ လုပ်လာတာလဲ၊ ဘာလို့ ကိုယ့်ကို မမေးဘဲ လုပ်ရတာလဲ၊ ကိုယ်နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ အရာတွေဆို မင်းကိုယ့်ကို မေးရမယ် လို့ ကိုယ်မပြောခဲ့ဘူးလား”

ကျွန်တော် နားတွေ အူလာတယ်။ မေရီ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။

သူ့ကို ချစ်လွန်းလို့ ပျော်စေချင်လို့လေ။

“မမ မပျော်ဘူးလား”

“လုံးဝမပျော်ဘူး”

မေရီဟာ အဲဒီလိုအမျိုးသမီးပဲ။ ကိုယ်သူ့အတွက် ရည်ရွယ်သမျှ အားလုံးဟာ အပြစ်တွေပဲ ဖြစ်ရတယ်။ ကိုယ့်စေတနာနဲ့ မေတ္တာမှန်သမျှကို အမှုန့်ကလေးတွေအဖြစ် ဖျော်ချလိုက်ဖို့ သိပ်ကို လွယ်ကူနေတတ်ခဲ့တယ်။

ကားတံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်းဆွဲဖွင့်ပြီး ကျွန်တော်ဆင်းလာခဲ့တယ်။ သူလိုက်လာမယ်လို့ ထင်သလား။ ဝေးပါသေးတယ်။

※ ※ ※

အိမ်ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဆက်တီပေါ်မှာ ပစ်လှဲတယ်။ မျက်ရည် ခံထိုးတယ်လို့ မထင်စေချင်လို့ မကျခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ အခုမှအငြိုး နဲ့ ကျလာသလိုပါပဲ။ မေရီဟာ ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူးလား၊ မဟုတ်ပါ ဘူး။ မေရီချစ်ပါတယ်။ ပင်ပန်းတယ်။ မေရီ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါတယ် လို့ ဖြည့်တွေးခဲ့ရတိုင်း သိပ်ကို ပင်ပန်းတယ်။

ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့များ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းနည်းသိမ်ငယ် ရအောင် လုပ်ရတာလဲ။ သူ့ဘေးက ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုကို သေးငယ် သွားအောင် လုပ်ရတာလဲ။ သူကတော့ သူ အဲဒီလိုတစ်ခါမှ မရည်ရွယ် ဘူးလို့ ပြောမှာပါပဲ။

"You are God's answer to me"

မေရီ မကြာခဏပြောနေကျ စကားလေးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိတယ်။ သူ့ကို ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုပြတိုင်းပေါ့။

“ဘဝမှာလေ ဂစ်တာတီး၊ သီချင်းဆိုပြမဲ့သူလေးတစ်ယောက် အနားမှာ အမြဲရှိစေချင်ခဲ့တာ၊ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ၊ You are God's answer to me မောင်”ဆိုပြီး မေရီ ပြောလေ့ရှိတယ်။

မေရီက တီတီတာတာတွေ အနုအလှလေးတွေ ပြောတာရှားတယ်။ ပြောတဲ့အခါတိုင်းလည်း ကျွန်တော့်ကို ရူးစေခဲ့တာပါပဲ။ ဒီအမျိုးသမီးရဲ့ အရာရာတိုင်းဟာ ရူးစေတဲ့ ကဗျာတွေပါပဲ။ ဆက်တီ ရှေ့စားပွဲပေါ်က မေရီခါတ်ပုံစတန်းကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။

မင်းကို စိတ်ဆိုးတယ် သိလား မေရီ။

Bitch !!!!!!!!!!!!!

※ ※ ※

“တက်တူးထိုးပေးတဲ့သူက ကြက်သားမစားရဘူးလို့ မင်းကို မမှာလိုက်ဘူးလား မောင်ရဲ့၊ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဗက်စ်ဆလင်းအဆီ လိမ်းပေးနေရင်းက မေးတယ်”

“ဘာလို့လဲ” မေးတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မော့ကြည့်တယ်။

“ဘာကို ဘာလို့လဲ မေးတာလဲ” တဲ့။

“နောက်တစ်ပတ်မှ တွေ့နိုင်မှာဆို၊ မအားဘူးဆို၊ တစ်ပတ်လုံးအလုပ်တွေ...”

စကားမဆုံးခင် ကျွန်တော့်မေးစေ့ကို ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ။

“လူဆိုးကောင်”တဲ့။

“မနေ့က တစ်နေ့လုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့တာ၊ မင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေမှာလို့ တွေးမိပြီး သိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲ သိလားမောင်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဒါမျိုးမလုပ်နဲ့နော်၊ မင်းကိုယ့်ကို ချစ်တာကို ကိုယ့်နှလုံးသားကနေ ခံစားနားလည်ပြီးသားနော် သိလား၊ မင်းဆီကနေ ဒီလောက်အထိရဖို့ မမျှော်လင့်ရက်ပါဘူး၊ အဲဒီလောက် ကိုယ်က မထိုက်တန်ပါဘူး မောင်ရယ်”

သူက ကျွန်တော့်ကို ခပ်တင်းတင်းဖက်လာတယ်။

“ဒီထက်မက ပိုပေးချင်တာပါ မမရယ်၊ စိတ်ရော အရိပ်ရော လိုအပ်ရင်

အသက်ကိုရော မမကို ပေးလိုက်ချင်တာပါ”

※ ※ ※

"Oh My God"

“မမ”

သူဝယ်လာပေးတဲ့ ဖိနပ်ကို ကိုင်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ မေရီက အုန်းထမင်းအိုး မွှေနေရင်းက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ လန့်လိုက်တာ”တဲ့။

“ဒီဖိနပ်က ဈေးကြီးလွန်းတယ်လေ၊ ဘာလို့ ဒါကြီးဝယ်ပေးရတာလဲ”

မေရီကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

“မင်းကို စီးစေချင်လို့ပေါ့၊ မင်းစီးနေကျ ဖိနပ်ကြီးတွေ မုန်းလို့” တဲ့။ သူ ကျွန်တော့်ဆီ လျှောက်လာတယ်။ လက်ထဲက ဖိနပ်ကို ယူပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့ထိုင်ချတယ်။ “လာ စီးကြည့်၊ ကိုယ်စီးပေးမယ်”တဲ့။ ခြေ ထောက်ကို ဆွဲပြီး ဖိနပ်ကို စွပ်တော့တာပဲ။

“တွေ့လား၊ လှရဲ့သားနဲ့လေ၊ ဒါမျိုးလေးတွေ စီးရမှာကို”တဲ့။

ကျွန်တော်ထိုင်ချလိုက်တယ်။

“ကိုယ်က မင်းက လွဲရင် မင်းဆီက ဘာမှ မလိုချင်ဘူးလေ”လို့ ပြောတော့ ...

“ကိုယ်သိပါတယ်ကွာ”တဲ့။

“ဖိနပ်ပေးရင် ထွက်ပြေးတတ်တယ်တဲ့၊ မောင်သိလား”

သူက ခပ်တိုးတိုးပြောတယ်။

“ကိုယ်ကတော့ မမပေးတဲ့ ဖိနပ်လေးကို စီးပြီး မမဆီပဲ အရောက် ပြန်ခဲ့မှာပါ”

※ ※ ※

နေကြာရိုင်းတစ်ပွင့်ကို ခူးပြီး သူ့နားမှာ ထိုးပေးတော့ သူရယ်တယ်။ “ပန်းမပန်ချင်ဘူး မောင်ရယ်”တဲ့။

“ပန်ပါ၊ ကိုယ်အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံလေးရိုက်ထားမလို့လေ”

နေကြာရိုင်းတွေရယ်၊ မြေနီလမ်းတွေရယ်၊ ချစ်ရတဲ့အမျိုးသမီးရယ်။ အချိန်တွေဟာ ကိုယ်ရပ်ချင်တဲ့ နေရာမှာ ရပ်ထားလို့ ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲနော်။

“မင်းနဲ့ ခရီးတွေ အများကြီးမထွက်ခဲ့ရတာ နောင်တရတယ်”

ခါးကို နောက်ကနေ ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားရင်း သူပြောတယ်။ သူ့အသံတွေ တုန်ခိုက်နေတယ်။

“မမ ငိုနေတာလား”

“ကိုယ်ငိုပါရစေ၊ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ကိုယ်မပြောဘူး၊ ကိုယ့် ကို နာကြည်းပါ၊ နာကြည်းပါနော် မောင်”

ပခုံးပေါ်က စွတ်စိုမှုကို ကျွန်တော်ခံစားရတယ်။

“ကိုယ်မင်းကို အမြဲချစ်နေမှာပါ မမရယ်၊ ယုံတယ် မဟုတ်လား၊ မမကို ဘယ်တော့မှ အပြစ်မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး၊ မမပေးခဲ့တဲ့အချစ်တွေအတွက် အမြဲအမှတ်ရကျေးဇူးတင်သွားမှာပါ”

ကျွန်တော်လှည့်ပြီး မေရီကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ထားမိတယ်။

မေရီဟာ ငိုနေတုန်းပါပဲ။

“မမနာမည်ကို လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်မှာ တက်တူးထိုးတယ်ဆိုတာ သေတဲ့အထိ ချစ်မြတ်နိုး သွားမယ် ဆိုတာပါပဲ မမရယ်၊ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ဒီလိုချစ်ခဲ့ပါလားလို့ တစ်ခါတစ်ရံလောက် အမှတ်ရနေပေး မယ်ဆို ကိုယ်ကျေနပ်ပြီ”

※ ※ ※

ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့။ ဘုရားကျောင်းမှာ တေးသံတွေ ပျံ့လွင့်နေတာ ပါပဲ။ ကံ့ကော်ပန်းတွေနဲ့ ပွဲတစ်ခုလုံး အလှဆင်ထားတယ်။ ချစ်တဲ့ မေရီဟာ သူချစ်တဲ့ အဖြူရောင်ဂါဝန်လေးနဲ့ သိပ်လှနေလိုက်တာ။

သူ့အမျိုးသားလက်ကို တွဲလို့ လျှောက်လှမ်းပေါ်မှာ နတ်သမီးလေးလို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ဝင်လာတယ်။

တီးဝိုင်းဘက်ဆီကို မေရီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် ပြုံးပြတော့ မေရီဟာ ခေါင်းလေး ညိတ်ပြီး ပြန်ပြုံးပြတယ်။ မေရီဟာ ကိုယ့်ကို ဖိနပ်ကလေး

ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ ပြီးတော့ ထွက်ပြေး သွားခဲ့တယ်။ မမ မပျော်ရင် ပြန်လာနော်လို့ မှာလိုက်ပေမဲ့ သူပျော်နေပါစေ လို့သာ ဆုတောင်းပေးနေဦးမှာပါပဲ။

လမ်းချင်းမတူတော့တဲ့အခါ သူ့လမ်းမှာ ပန်းတွေ ပိုပွင့်စေဖို့သာ။ စန္ဒရား ခလုတ်တွေပေါ် ကျွန်တော့်လက်တွေ တင်လိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးသော လက်ဆောင်အနေနဲ့ မေရီမင်္ဂလာဆောင်မှာ စန္ဒရား လာတီးပေးပါရစေလို့ ကျွန်တော်တောင်းဆိုခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက်ရဲ့ ရေစက်က ဒီဘုရားကျောင်းလေးမှာပဲ ကျွန်တော် စန္ဒရားတီး ရင်း ဆုံစည်းခဲ့ရတယ်။

တီးဝိုင်းကနေ တီးခတ်လိုက်တဲ့ သီချင်းသံဟာ ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး။

“ယနေ့မှစ၍… ကြင်သူနှစ်ဦးအပေါ်တွင်

ဘုရားရှင် ကောင်းချီးပေးပါစေ”

※ ※ ※

ပြန်လာခဲ့ မယ် မဟုတ်လား

တိမ်တွေ အတူကြည့်ဖို့

ကြယ်တွေ ရေတွက်ဖို့။

※ ※ ※

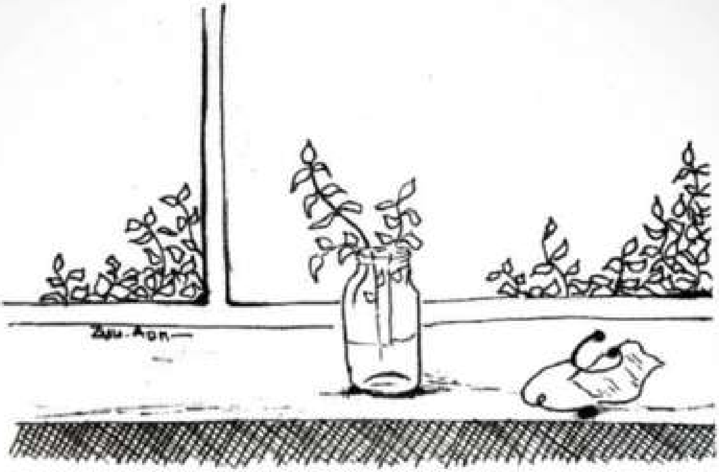

ၸိမ်ၵိူၵ်ထဝ်က ၸိမ်ကလေး

တိမ်တိုက်ထဲက အိမ်

Episode 1

မောင်နဲ့ပတ်သက်သော သတင်းပေါင်းမြောက်မြားစွာ။ အဆိုတော် ကောင်မလေးတွေ၊ မော်ဒယ်မလေးတွေနှင့် ကောလာဟလတွေ၊ ပြဿနာ တွေ။ နာမည်ကြီးခါစ မင်းသမီးတစ်ယောက်နှင့် အတူတွဲတက်လာသော ဓာတ်ပုံတွေ။ သတင်းများစွာထဲမှ ကျွန်မတို့ဆေးရုံ၏ အရေးပေါ်ခန်းတွင် မောင်ရောက်ရှိလာသည်ဆိုသည့် သတင်းကတော့ ကျွန်မ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေမှောင်မိုက်သွားသည် အထိ နာကျင်စေခဲ့ရပါသည်။

※ ※ ※

အဆိုတော်ကောင်မလေးရဲ့ ကားပေါ်မှ မောင်ဆင်းလာသည်ကို မောင့် တိုက်ခန်းဝရန်တာမှ ကျွန်မ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ထိုကောင်မလေး မောင့်ပါးကို နမ်း၍ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာ သွားသည် ကိုလည်း ကျွန်မ မြင်သည်။

အခန်းတံခါးကို မောင်ဖွင့်ပြီး ဝင်လာတော့ ဝရန်တာကနေ အခန်း အတွင်း ပြန်ဝင်လာသော ကျွန်မနှင့် ဆုံသည်။ မောင့်မျက်ဝန်းတွေ အနည်း ငယ်လှုပ်ရှားသွားရုံမှ လွဲလို့ မည်သည့်အမူအရာမှ ပျက်ယွင်းခြင်းမရှိပါ။ တကယ်ဆို မောင် ကျွန်မအား ဖြေရှင်းချက်တစ်ခုတော့ ပေးကိုပေးရမည် မဟုတ်ပါလား။

“မောင်ပြောစရာ မရှိဘူးလား”

မောင်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချရင်း ဂစ်တာကို ကြိုးညှိနေသည်။

“ဘာပြောရမှာလဲ”

မောင့်အသံက ခပ်အေးအေးပင်။ ဒါမှမဟုတ် တမင်ပင် ကျွန်မအား အရွဲ့တိုက်နေသည်လား။

“ကျွန်မ မဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လိုတာထက် ပိုပြီးနီးကပ်နေတဲ့ ကိစ္စလေ၊ မောင် နည်းနည်းလောက် ရှင်းမပြချင်ဘူးလား”

ကျွန်မရင်ထဲကနေ ဆောင့်တက်လာတဲ့ စကားက မောင့်ပါးကို ဟို မိန်းမက ဘာကြောင့် နမ်းသွားရသလဲဆိုတာပါ။ တကယ်တမ်းကျ မောင့် ဘက်က ပြန်လည်ချေပလာမည့် စကားတချို့အား ကျွန်မ ခံနိုင်ရည်မရှိသေး။

“မောင့်မှာ ပြောစရာ မရှိဘူး”

“ဘာ”

ကျွန်မအသံအတော်ကျယ်သွားမှန်း မောင်ကျွန်မကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်တော့မှ ကျွန်မ သတိထားမိသည်။ မောင့်ကို ရိုက်နှက်ချင်သည့် စိတ်တွေကို လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း ထိန်းချုပ်နေရသည်။ မောင်က ဂစ်တာကို ဘေးမှာ ချလိုက်ရင်း ဒူးထောင်လိုက်ကာ ဒူးပေါ် လက်ကို ဆန့်တင်ထားသည်။

“ရိုးရှင်းတဲ့ ကိစ္စပဲလေ ကံ့ကော်၊ အဆိုတော်တစ်ယောက်မှာ ရင်းနှီးခင်မင်ရတဲ့ အဆိုတော် မိန်းကလေးတွေ၊ အလုပ်ကြောင့် ပတ်သက်ရတာ မျိုးတွေ ရှိတာပဲ”

မောင်က ကျွန်မဆီ လျှောက်လာပြီး ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရပ်သည်။ သူ့မျက်နှာအား ကျွန်မမျက်နှာရှေ့နား အထိ ရောက်အောင် ငုံ့ကိုင်းလိုက် ပြီး…

“ဒီလိုမျိုးတွေ ကံ့ကော်ကို ရှင်းပြဖို့ လိုမယ်မထင်ပါဘူး၊ အဆိုတော်တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူမှာ နားလည်မှုဆိုတာတော့ အရည်အသွေး ပြည့်မီနေရမှာပဲ”

တိုးတိုးလေးပေမဲ့ ကျွန်မ နားတွေပင် အူထွက်သွားသည်။ ဘုရားရေ၊ မောင်အခု ကျွန်မကို ခနဲ့နေတာလား။

မောင် ကျွန်မရှေ့ကနေ မီးဖိုခန်းဘက်ကို လှည့်ထွက်သွားသည်။ “မောင်နဲ့ အဲဒီမိန်းမက ဘယ်လို ပတ်သက်တာလဲ ကျွန်မ သိရမှဖြစ်မယ်”

“မောင့်ကို သီချင်းအပ်ထားတာ”

မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေပြီး မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

ကျွန်မနှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါလာသည်ကို သွားများဖြင့် ခပ်တင်းတင်းဖိကိုက်ထားရသည်။

ကျွန်မခြေထောက်တွေက မောင့်ဂစ်တာရှိရာဆီ အမြန်နှုန်းဖြင့် ရောက်ရှိသွားသည်။

“ကဲဟာ၊ ကဲဟာ ရေးချင်ဦး”

အဲဒီနေ့ ညဦးပိုင်းမှာ မောင့်ဂစ်တာကို ကျွန်မ ရိုက်ချိုးပစ်ခဲ့သည်။

တိတိကျကျပြောရလျှင် ကျွန်မ ဝယ်ပေးခဲ့သော ဂစ်တာ။

မောင်က ဒေါသ မထွက်ပါ။ ဒေါသထွက်၍ ကျွန်မကို ရိုက်လျှင်ပင် ပို၍ ခံသာနိုင်မည် ထင်သည်။

အေးစက်ငြိမ်သက်သော မျက်ဝန်းအစုံနှင့်အတူ အပြုံးတစ်စုံဖြင့်သာ ကျွန်မကို ငေးစိုက်ကြည့် နေခဲ့သည်။ ထိုအကြည့်နှင့် ထိုအပြုံးသည် ကျွန်မကျောထဲ စိမ့်သွားသည်အထိ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေခဲ့သည်။

အရင်လို ကျွန်မ ဒေါသထွက်တိုင်း ကျွန်မကို ပွေ့ဖက်ပြီး တောင်းပန်စကား မဆိုတော့ပါ။

“ဟိုမှာ မင်းပေးထားတဲ့ CD တွေ ချိုးချင်ထပ်ချိုးလိုက်ဦး ကံ့ကော်”

ကျွန်မခြေလှမ်းတွေ နောက်ပြန်ယိုင်လဲမသွားအောင် ဆိုဖာနောက်မှီကို အားပြုထားရသည်။ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ မောင်ကျွန်မကို အနိုင်ယူချင်နေတုန်းပါလား။

မောင့် CD တွေကို စင်ပေါ်မှ အကုန်ဆွဲချပစ်လိုက်သည်။

ပြန့်ကြဲကြေမွသွားသော CD ချပ်တွေလို ကျွန်မ နှလုံးသားသည် လည်း အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ။

※ ※ ※

Episode 2

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျွန်မအတန်း၏ အပြင်ဘက် ဝရန်တာတွင် မှီရပ်ပြီး မောင် ကျွန်မကို လာလာငေးကြည့်ခဲ့သော ကျွန်မနှင့် မောင်၏ နဝမတန်း ကျောင်းသားဘဝ ကာလများ။ ကျွန်မ မရောက်ခင် ကျွန်မ စာရေးခုံပေါ်တွင် အရင်ရောက်ရှိနေတတ်သော စံပယ်ပန်းပွင့်များ။ ကျွန်မ စက်ဘီး အား မှောက်အောင် စနောက်ခဲ့သော ယောကျ်ားလေးတချို့နှင့် ထိုးကြိတ် ခဲ့သော မောင့်ပုံရိပ်များ။

“ကျွန်တော်က ကံ့ကော်လို တော်လည်း မတော်ဘူး၊ လိမ်လည်း မလိမ္မာဘူး၊ ကံ့ကော်ဆီက တစ်ခုခု ပြန်မမျှော်လင့်ဘူးဆိုတာလည်း ကျိန်ပြောရဲပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကံ့ကော်ကို အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုတော့ သိစေချင်လို့ပါ”

စာမတော်သော၊ ဒေါသကြီးသော၊ ရန်ပွဲများတွင် နာမည်ကြီးသော ကျွန်မအား ခပ်ဝေးဝေးက ငေးကြည့်ရင်းသာ ကျွန်မ၏ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို ငဲ့ညှာတတ်သော ထိုကောင်လေးအား ကျွန်မ၏ အသက်နှင့် ထပ်တူ ချစ် မြတ်နိုးခဲ့ပါသည်။

※ ※ ※

“ကံ့ကော်”

ခေါ်သံနှင့် အတူ လက်မောင်းအား ဆတ်ခနဲ အဆွဲခံလိုက်ရသည်။ အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်မိတော့ မောင်။ မောင် လိုက်လာတာပဲ။

မောင့်မျက်နှာကို မြင်တော့မှ အစောပိုင်းလေးတင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို နာကျင်စွာ ပြန်အမှတ်ရ သွားသည်။ မောင့်ဂစ်တာ၊ မောင့်အခွေတွေ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံ၊ ကျွန်မ အားလုံး ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်။ မောင့် တိုက်ခန်းမှ အသိစိတ်ကင်းမဲ့စွာ ကျွန်မ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

မောင့်လက်မှာ ကိုင်ထားတာ ကျွန်မဖိနပ်အစုံ။

ထိုအခါမှ ကျွန်မ ခြေဖဝါးတွေဆီက စပ်ဖျဉ်းနာကျင်မှုကို သတိထား ခံစားမိသည်။

“ကံ့ကော် မင်းခြေထောက်မှာ သွေးထွက်နေပြီ”

မောင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျွန်မ ခြေခုံပေါ်မှ မောင့်လက်ဖဝါးပြင် ရဲ့

ထိတွေ့မှုကို ခံစားရသည်။ ဖိနပ်ကို မောင် စွပ်ပေးပြီးသည့်အခါ မောင် ပြန်ရပ်ပြီး ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ကံ့ကော်”

“မောင် ငါဘာမှားလို့လဲ၊ ငါဘာမှားလို့ အခုလို လုပ်ရက်ရတာလဲ ပြောစမ်းပါ မောင်ရယ်၊ ငါ နင့်ကို အရမ်းချစ်တာ နင်မသိဘူးလားဟင်”

မောင့်မျက်နှာကို စိတ်တိုင်းကျ ကျွန်မ ကုတ်ဖဲ့ပစ်မိသည်။ မောင့် အင်္ကျီစကို ဆွဲဆောင့်ပစ်သည့်အခါ လှစ်ဟသွားသော မောင့် ညာဘက် ပခုံးပေါ်မှ ကျွန်မနာမည် “ MyKantkaw” ဆိုသော တက်တူးအား မြင် သည့်အခါ ကျွန်မ ခံနိုင်ရည်အားတွေ ပြိုကျလုနီးနီး။

“မောင်တောင်းပန်ပါတယ် ကံ့ကော်၊ မောင် ဒီထက်ပိုပြီး အောင်မြင်ချင်တယ်၊ အဲဒီအတွက်၊ အဲဒီအတွက်”

မောင့်အသံတွေ တိမ်ဝင်သွားသည်။

မောင့်မျက်ဝန်းရော ကျွန်မ မျက်ဝန်းမှာပါ မျက်ရည်တွေကြောင့် ဝေဝါးနေမည်ထင်ပါသည်။ မောင့်အောင်မြင်မှု အတွက်တဲ့လား။

ဖြစ်စေရမှာပေါ့ မောင်။ ဒီဘဝကို မောင် ဘယ်လောက် ရူးသွပ်တယ်ဆိုတာ ချစ်သူသက်တမ်း ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကို အတူဖြတ်ကျော်လာတဲ့ ကျွန်မ အသိဆုံးပေါ့ မောင်ရယ်။

“အဲဒီအတွက် ကျွန်မဘာမှ မတတ်နိုင်တာလည်း အမှန်ပါပဲ၊ ကျွန်မ တတ်စွမ်းသမျှ မောင့်ကို ချစ်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး ကံ့ကော်...၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း မောင့်ကို ဘယ်လောက်အထိ ဖြည့်ဆည်း ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တယ် ဆိုတာ မောင်အသိဆုံးပါကွယ် ဒါပေမဲ့...”

“မောင်၊ မောင် အောင်မြင်မှာကို ကျွန်မ သိပ်ကို လိုလားပါတယ်၊ မောင့်ကို၊ မောင့်ကို ကျွန်မ ခွင့်ပြုတယ်၊ ပြီးတော့ မောင့်အတွက် အောင် မြင်ကျော်ကြားတဲ့ အဆိုတော်တစ်ယောက်ဘဝကို ကျွန်မရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ နဲ့ လဲပေးလိုက်ရတဲ့အတွက် ကျွန်မ ကျေနပ်တယ် မောင်”

※ ※ ※

Episode 3

မောင့်ရဲ့ အိပ်မက်က အောင်မြင်သော သီချင်းရေးသူ၊ အဆိုတော် တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့။ ကျွန်မရဲ့ အိပ်မက်က အောင်မြင်သော ခွဲစိတ်ပါရဂူ ဖြစ်ဖို့။ အိပ်မက်တွေဆီ ရောက်ရန် ကျွန်မတို့အပြန်အလှန် ဖေးမကူညီရင်း ကြိုးစားခဲ့ရသည်။

မောင့် Studio ခန်းခတွေဖို့ ကျွန်မ အသုံးစရိတ်တွေ ချွေတာရင်း ကျေနပ်စွာ ဖြည့်စွမ်းခဲ့ရသလို မောင်က သူ့ဆိုင်ကယ်လေးအား ရောင်း ပြီး ကျွန်မအတွက် နားကြပ်အသစ်တစ်ခုကို ဝယ်ပေးခဲ့ဖူးသည်။

ဆိုင်ကယ်မရှိတော့တာမို့ bus ကားစီးလိုက်၊ လမ်းလျှောက်လိုက် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ကာလတွေ။

ကျွန်မက မောင့်ရဲ့ သီချင်းတွေ ဖြစ်တည်လာဖို့ အဓိကအကြောင်း ရင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသလို မောင့်သီချင်းတွေကို ပထမဆုံး နားဆင်အကဲဖြတ်ခွင့် ရသူသည်လည်း ကျွန်မသာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ကျွန်မတို့တကယ်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့ကြဖူးတယ်။

ဆရာဝန်လောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူဟာ ဆယ်တန်းမအောင်သေး တဲ့ အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ရူးသွပ်နေတဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်တာကို ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လို ထင်စမ်းပါစေ၊ ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ပါ။

ကျွန်မကျောင်းကို မောင်လာကြိုတိုင်း၊ ကျွန်မ၏ ခင်မင်ရင်းနှီးသူ တွေနှင့် ဆုံတွေ့ရတိုင်း၊ မောင်ရဲ့ ဖျော့တော့သွားတတ်သော မျက်လုံးများကို မြင်ရတိုင်း ကျွန်မ အသည်းစိုင်တွေ ဆွဲဆုတ်ခံရသလို နာကျင်ရ သည်။ မောင့်ကို အထင်အမြင်သေးသော ထိုပတ်ဝန်းကျင်ကို မောင့်ကို ချစ်တဲ့ စိတ်ဖြင့် ရူးမိုက်စွာ ကျောခိုင်းဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ဖူးသည်။

“ကျွန်မရဲ့ ပညာအရည်အချင်းဟာ မောင်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ကြားမှာ ခြားထားနိုင်တဲ့ နံရံတစ်ခုလို မသတ်မှတ်ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါ မောင်”

မောင်က မောင့်အိပ်မက်တွေဆီ အရောက်သွားနိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မအိပ်မက်တွေဆီ အရောက်လာခဲ့ပြီ။

အတူလျှောက်ခဲ့တဲ့ လမ်းရဲ့ အဆုံးမှာ ကျွန်မတို့ကွဲကွာသွားကြလိမ့် မယ်လို့ တစ်ခါလေးတောင် မတွေးခဲ့မိဘူး မောင်။

※ ※ ※

Episode 4

“ကံ့ကော်ကို လက်ဆောင်ပေးစရာ ရှိတယ်”

ပြိုင်ပွဲပြီး Winner ရသွားပြီးတည်းက မောင် ကျွန်မနှင့် မတွေ့ဘဲ ပျောက်နေသည်မှာ သုံးရက်လောက် ရှိနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အခုတော့ ကျွန်မ အတန်းပြီးချိန် ညနေခင်းကြီး ကျောင်းသို့ ရောက်ချလာသည်။ ကျွန်မ စိတ်ဆိုးနေသည်ကို မောင်သိပါသည်။

ကျွန်မက မောင့်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်လျှောက်လာတော့ မောင် ဘေးက ကပ်ပါလာသည်။ ကျောင်းဆင်းချိန်မို့ စာသင်ဆောင်များနှင့် ကျောင်း ဝင်းထဲတွင် လူရှင်း၍ နေချေပြီ။ တော်ပါသေးသည်။ အခုအချိန် မောင့်ကို လူသိများနေခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

ပုံမှန်ချိန်ဆို ကျွန်မတို့ကျောင်းက ကလေးမတွေ မောင့်အနား အုံလာမှာ အသေအချာပဲ။ ကျောင်းသူတစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ လောက်ကတောင် မောင့်ကို ပြုံး၍ သမင်လည်ပြန်တွေ ကြည့်သွားကြသည်။

မောင့်အိပ်မက်တွေရဲ့ ပထမခြေလှမ်းမှာ မောင်အောင်မြင်ခဲ့ပြီ။

“ဘယ်မှာလဲ၊ ပေးလက်ဆောင်”

ကျွန်မ မောင့်ကို လှည့်ပြီး တောင်းတော့ မောင်က ပြုံးသည်။

“ဒီမှာ ပေးလို့ မရဘူး၊ studio လိုက်ခဲ့ရမှာ”

ကျွန်မ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်တော့

“လာပါ studio မြန်မြန်သွားမယ်”

ကျွန်မလက်ထဲက duty coat ကို ဆွဲယူပြီး ကျွန်မ အရှေ့က ခပ် သွက်သွက် ထွက်သွားတော့သည်။

“ဟာ…. မငိုနဲ့လေ ကံ့ကော်ရဲ့”

“မောင်အရမ်းနာမှာ ကျွန်မ သိတယ်”

မောင့်ပခုံးပေါ်ကို ကျွန်မ လက်ချောင်းတွေဖြင့် ခပ်ဖွဖွဖိရင်း ပြောတော့ မောင်ရယ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သုံးရက်တောင် ကြာတယ်၊ ကံ့ကော် သဘောကျရဲ့လားဟင်၊ မောင်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို”

အဲဒီထက် အဆများစွာ ပိုတာပေါ့ မောင်။ ဆေးထိုးခံဖို့တောင် စိုးရွံ့နေတတ်တဲ့ မောင့်ပခုံးထက်က ပထမဆုံးတက်တူးက ကျွန်မနာမည်။

မောင့်ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲ ကျွန်မ နမ်းမွှေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မောင့်ကို ချစ်တယ်”

※ ※ ※

“နင်စိတ်မလှုပ်ရှားနဲ့နော်၊ အဆင်ပြေမှာပါ”

ကျွန်မလက်ထောက်အဖြစ် ခွဲခန်းဝင်မည့် သူငယ်ချင်းက စိုးရိမ်ကြီးစွာ ပြောရှာသည်။

သိပ်သေချာတာပေါ့။ သတိကပ်ရမှာပေါ့။

ကျွန်မ ခွဲစိတ်ရမှာက လူတစ်ယောက်ထက်ပိုတဲ့ ကျွန်မနှလုံးသားလေ။

မကြည့်ဘူးလို့ ရည်ရွယ်ပြီးမှ အကြည့်ရောက်သွားသော မောင့်ပခုံး ထက်မှ tatoo ကလေးကို ပြန်မြင်လိုက်ရသည့်အခါ မျက်ရည်စက်တချို့က အတားအဆီးမဲ့စွာ ကျိုးပေါက်ခဲ့လေပြီ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်။

စစ်မှန်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်မ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် မောင်ပြန်လည်နိုးထနိုင်ပါစေ။

※ ※ ※

Episode 5

မောင့် ခွဲစိတ်မှုအောင်မြင်သည်။

“congratulations သူငယ်ချင်း၊ မင်းနေရာမှာ ငါဆို လုပ်နိုင်ပါ့ မလား မသိဘူး”

မောင်က သတိမရသေး။ မောင့်ခုတင်ဘေးမှာ မောင့်မန်နေဂျာသာ ရှိသည်။ မောင့်အဒေါ်ကိုတော့ မတွေ့မိ။

ညပိုင်း မောင့်ဆီ ရောက်တော့ မောင့်အခန်းမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရောက်နေပြီ။ ပထမက ကျွန်မ မမှတ်မိ။ နောက်မှ ဟိုအဆိုတော်မကလေးမှန်း ကျွန်မမှတ်မိသွားသည်။ မောင့်လက်ဖဝါးတွေကို ဆုပ်ကိုင် ရင်း မောင့်ကို ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ခံစားချက်တွေအပြည့်။

“ကိုကို့အခြေအနေ မစိုးရိမ်ရပါဘူးနော် ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး၊ သတိရလာတော့မှာပါ”

“ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်”

※ ※ ※

မောင်သတိရနေပြီ။

“ကိုကို ဒါက ကိုကို့ကို ခွဲစိတ်ပေးတဲ့ ဒေါက်တာလေ၊ ဒေါက်တာ ကံ့ကော်ဆွေတဲ့”

Duty Coat က အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားတဲ့ ကျွန်မ၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ ချွေးတွေနှင့် အေးစက်နေသည်။ မောင့်မျက်ဝန်းတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေ မှာလဲ။ မောင့်ခံစားချက်တွေ ဘယ်လို ဖြစ်နေမှာလဲ။

ကျွန်မကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်။ ခဏလေးပါပဲ။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာ”

မျက်နှာချက်ချင်းပြန်လွှဲသွားသည်။

ကျွန်မ မျက်နှာတွေ ရုတ်တရက် ပူနွေးတက်လာသည်။ မောင်သတိရပြီ ဆိုသည်နှင့် ရင်ခုန်ခြင်းများစွာနှင့် မောင့်အခန်းဆီ အပြေးလာခဲ့သော ကျွန်မ။ ကျွန်မ

တဒင်္ဂမေ့လျော့သွားသည်။ မောင့်ဘဝထဲမှာ ကျွန်မ မရှိတော့ဘူး။ မောင့်ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ ကျွန်မအတွက် မကျန်တော့ဘူး။

ကျွန်မတို့က ဝေးခဲ့ပြီးသား၊ ဝေးခဲ့ကြပြီ။

“မလိုပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ဝတ္တရားပါ”

မောင့်အခန်းမှ မပြေးရုံတစ်မည် ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မ ထွက်သွားချင်ပြီ မောင်။ မောင်ဆိုတဲ့ အသိတရားနဲ့ ဝေးရာ ကို ကျွန်မ ထွက်သွားချင်ပြီ။

※ ※ ※

Episode 6

ထိုအချိန်ကာလများတုန်းကတော့ မောင် ကျွန်မအား ခွဲခွာသွားမည် ဟု မတွေးခဲ့ဖူးပါ။

※ ※ ※

"ကံ့ကော် ကံ့ကော် နေပါဦး"

အနောက်ဘက်ဆီမှ ခေါ်သံအား ကျွန်မ လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

"ကံ့ကော် ခဏလေးပါ"

ကျွန်မ ဘေးသို့ မောင်ရောက်လာသည်။

"ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် ကံ့ကော်၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့"

"ရန်မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ကတိပေးထားတယ်မဟုတ်လား ဟန်ညို"

မောင်က လွယ်အိတ်ကြိုးကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ လျက်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အခွင့်အရေးထပ်ပေးပါနော်၊ ကျွန်တော်မှားသွားပါတယ်"

"တို့ဟန်ညို့ကို မယုံတော့ဘူး"

မောင့်ထံမှ မည်သည့် စကားသံမျှ ထွက်မလာ။

※ ※ ※

ထိုနေ့ပြီးကတည်းက စ မောင့်အရိပ်အယောင်အား ကျွန်မအနီးအနား မှာ မတွေ့ရတော့။ စံပယ်ပန်းဖြူဖြူလေးတွေကတော့ မနက်ခင်းတိုင်း ကျွန်မ စာရေးခုံပေါ် မပျက်မကွက် ရောက်ရှိနေမြဲပင် ဖြစ်သည်။

"ဟန်ညို ရန်ဖြစ်တာ ကံ့ကော်ဆွေကြောင့်တဲ့၊ သိလား"

Toilet အပြင်ဘက်မှ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ ပြောဆိုသံများ။

"ဟုတ်တယ်၊ ကံ့ကော်ဆွေတို့ A အခန်းက ကောင်လေး၊ ကံ့ကော်ဆွေလောက်တော့ ငါလိုက်ရင် တစ်ပတ်တောင် မကြာပါဘူးဆိုပြီး ပြောလို့

ဟန်ညိုက ဆွဲထိုးတာတဲ့၊ ဟန်ညိုတို့တော့ စံပဲ၊ ကံ့ကော်ဆွေဆို လုံးဝ အထိမခံဘူး”

ကျွန်မ ရင်ထဲ နင့်ခနဲ။ မောင် ဘာလို့ မပြောရတာလဲ။

မုန့်စားဆင်းချိန် ရောက်သည့်အခါ ကျွန်မခြေလှမ်းတွေက မောင့် အတန်းဆီ သွားဖို့ သတ္တိတွေ အပြည့်။ လှေကားအတက်တွင် မောင်ဆင်း လာသည်နှင့် ဆုံသည်။ မောင့်ကို တွေ့မှ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစ ပြုလာသည်။

“ဟန်… ဟန်ညို”

မောင့်မျက်နှာတွင် ကျွန်မအား တောင်းပန်တိုလျှိုးသည့် အရိပ်တွေ ရှိနေပါသေးသည်။

“စံပယ်ပန်းတွေ လာမထားပါနဲ့လို့ ပြောမလို့လား ကံ့ကော်”

ကျွန်မ ပြုံးရင်း ခေါင်းခါပြမိသည်။

“တို့စိတ်မဆိုးတော့ဘူး သိလား”

မောင့်မျက်လုံးအရောင်တွေ တစ်ခေါက်ပြန်တောက်ပလာသည်။ မောင့် မျက်လုံးတွေကို ကျွန်မ သိပ်ချစ်တာ။ ကျွန်မ ပြောပြီးပြီးချင်း အမြန်ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ကံ့ကော်”

မောင့်အသံတိုးတိုးလေးသည် ကျွန်မရင်ထဲ ကပ်ငြိပါလာခဲ့ပါသည်။

※ ※ ※

ကဒ်ပြားပေါ်မှ “ဒေါက်တာကံ့ကော်ဆွေသို့”ဟု အနက်ရောင်မင် ဖြင့် ရေးသားထားသားသော လက်ရေးပိုင်ရှင်အား ကျွန်မ မသိနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။

ခမ်းနားလှပစွာ စည်းနှောင်ထားသော စံပယ်ပန်းစည်းကြီးနှင့် မုန့် များစွာသည် မောင်ဆေးရုံဆင်းပြီး နောက်နေ့မနက်ခင်းမှာ ရောက်ရှိလာ သည်။ ဒါ ဘာသဘောလဲ။

“ပန်းစည်းကြီးက လှလိုက်တာ မမရယ်၊ စံပယ်ပန်းတွေ အများ ကြီးပဲ”

နာ့စ်ကောင်မလေးများက ပန်းများကို အလွန်သဘောကျနေသည်။

“မင်းတို့ ခွဲယူလိုက်ပါ၊ မုန့်တွေလည်း ဝေစားလိုက်ကြနော်”

ကျွန်မအတွက် မည်သည့်နှစ်သိမ့်ခြင်းမျှ မလိုတော့။

ကျွန်မ စံပယ်ပန်းသိပ်ကြိုက်တာကို မောင့်မမေ့သေးတာတော့ ကြံ့ဖန်ကျေးဇူးတင်ရပါ သည် မောင်။

※ ※ ※

Episode 7

အောင်စာရင်းထွက်ပြီးလျှင် အဖြေပေးပါ့မည်ဆိုသည်ကို မောင်က သူအောင်မှ ကျွန်မက အဖြေပေးမည်ဟု အထင်ရောက်ခဲ့သည်တူသည်။ ကျွန်မက ဂုဏ်ထူး ငါးခုနှင့် အောင်သည်။ မောင်က ကျသည်။ မောင် ကျွန်မနှင့် ဝေးရာကို ပြေးပြန်သည်။

ကျွန်မ မောင့်ကို ချစ်သည်။ ဘာအယောင်အဆောင်မှ မတပ်မက်လောက်အောင် မောင်ဆိုသော လူသားသက်သက်ကိုပင် ချစ်မြတ်နိုး ပါသည်။

“ဟန်ညို တို့မင်းကို ချစ်တယ်၊ မင်းဆီက ချစ်ခြင်းမေတ္တာက လွဲ ရင် တို့ဘာမှ မမျှော်လင့်ဘူး”

ဟန်ညိုရဲ့ ကံ့ကော်…

စာကလေးတစ်စောင်ဖြင့် မောင့်ဘဝထဲကို ကျွန်မအရင်ဝင်ခဲ့ရသည်။ မကမ်းရဲသော မောင့်လက်တွေကို ကျွန်မက အရင်ထွေးဆုပ်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မ သင်တန်း၏ အောက်ဘက်တွင် သင်တန်းချိန် သုံးနာရီကြာ အောင် စောင့်နေတတ်သော မောင်။ ဂစ်တာဝယ်ပေးခဲ့တုန်းက မျက်ရည် တွေ ကျခဲ့သော မောင်။ ကျွန်မရဲ့ ပါးပြင်တွေထက် ကျွန်မဆံပင်တွေကို မြတ်နိုးစွာ နမ်းရှိုက်တတ်သော မောင်။ ချယ်ရီပင်တွေအောက်မှာ ကျွန်မ နှင့် လက်ထပ်ချင်သည်ဆိုသော မောင်။

※ ※ ※

“မင်းကတော့ စံပါပဲ ကံ့ကော်ရယ်”

မောင်နှင့် ကျွန်မ၏ ဓာတ်ပုံဘောင်ကလေးအား ကြည့်ရင်း သူငယ် ချင်းက ပြောရှာသည်။

“အချိန်တွေ ဒီလောက်ကြာခဲ့ပြီကို၊ မင်း သူ့ကို မမုန်းဘူးလားကွယ်” ကျွန်မ ခပ်ယဲ့ယဲ့သာ ပြုံးမိသည်။ မောင်ဆိုတာ ကျွန်မ ချစ်နေပေး ဖို့သက်သက်သာ တည်ရှိခဲ့လေသော လူသားပါ။

“မုန်းမယ်ဆို မုန်းလောက်စရာတွေ ကြီးကြီးမားမားရှိပါတယ် မွန်၊ ဒါပေမဲ့ ငါဘယ်တော့မှ သူ့ကို မမုန်းခဲ့ပါဘူး”

သူငယ်ချင်းမက ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ခါယမ်းရင်းသာ ကျွန်မ ပစ္စည်းများကို

ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ ဆက်သိမ်းထည့်နေသည်။

ကျွန်မ တစ်ခုခုအား ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသဖြင့် အိပ်ခန်းဆီသို့ ဝင် ခဲ့သည်။

"မင်းခရီးထွက်မှာကလည်း အပြီးပြောင်းတာ ကျနေတာပဲ"

အခန်းအပြင်ဘက်ဆီမှ သူငယ်ချင်း၏ စကားကြောင့် ရင်ထဲ နင့် ခနဲ။ ခုတင်ခေါင်းရင်း စားပွဲအံဆွဲထဲမှ ဘူးတစ်ခုကို ကျွန်မ ထုတ်ယူ လိုက်သည်။ မောင် ဆိုင်ကယ်ရောင်း၍ ဝယ်ပေးခဲ့သော နားကြပ်ကလေး။ ဒါမေ့ခဲ့လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

ကျွန်မ နားကြပ်ဘူးကလေးကို မြတ်နိုးစွာ နမ်းရှိုက်မိသည်။ နောက် ဆို မောင့်ကို ကြိုးစားမေ့ပစ်ဖို့ ကျွန်မ မပင်ပန်းရတော့ဘူး။ မောင်နဲ့ အတူရှိခဲ့တဲ့ နွေးထွေးတဲ့ ကာလတွေ၊ ခွဲခွာခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်တွေနဲ့ အတိတ်တွေ၊ အို… အရာအားလုံးပါ မောင်။

ကျွန်မ ဦးနှောက်က အရာအားလုံးကို အလိုလိုဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက် ကြတော့မှာ မောင်ရဲ့။

ခေါင်းအုံးအောက်ဘက်မှ တစ်စွန်းတစ်စထွက်နေသော စာရွက်ပါး လေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

"… … … …"

※ ※ ※

Episode 8

“ကံ့ကော်ကို မောင်အရမ်းချစ်တယ်”

လက်သူကြွယ်ဆီ တိုးဝင်လာသော ရွှေလက်စွပ် မောင်းကွင်းလေး။

“မောင်”

“ရှူး”

ကျွန်မနှုတ်ခမ်းများပေါ် မောင့်လက်ညှိုးထိပ်ဖျားလေး ဖျတ်ခနဲလာပိတ်သည်။

“နောက်တစ်ခေါက် ဒီချယ်ရီပင်ဆီ ပြန်ရောက်တဲ့နေ့ဟာ မောင်နဲ့ ကံ့ကော်နဲ့ လက်ထပ်တဲ့ နေ့ပဲ”

ကျေးဇူးတင်ပါသည် မောင်။ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာမဲ့ အချိန်အထိ အဆိုတော် ဟန်ညိုရဲ့ ချစ်သူဟာ ဒေါက်တာကံ့ကော်ဆွေပဲ ဖြစ်နေပါစေ။

ကျွန်မ မောင့်ကိုသာ တိုး၍ ဖက်လိုက်မိသည်။ ကျွန်မ ငိုနေခဲ့မိသည်ထင်သည်။ အခုဆို မောင်က တိုင်းသိပြည်သိတဲ့ အဆိုတော်ဖြစ်လာတော့မည်မှာ မုချမလွဲ။ ဒါကို ကျွန်မ ပျော်ရမည်လေ။

ကျွန်မ ပျော်သည်ပဲ။ သို့သော် ရင်ထဲက ခိုအောင်းနေသည့် အကြောက်တရားကိုတော့ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်နားမလည်ခဲ့ပါ။

“ဒီကို ပြန်လာမယ်လို့ ကတိပေးပါ ကံ့ကော်”

“ကျွန်မက လွဲရင် ဒီကို ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မလာဘူးလို့ ကတိပေးပါ မောင်”

※ ※ ※

မနက်ဖြန် ညနေဆို ကျွန်မ ရန်ကုန်မှ ထွက်ခွာသွားရတော့မည်။ ပြန်မလာနိုင်တော့ဖို့က အသေအချာ။ အခန်းထဲမှ ထုပ်ပိုးထားသော အိတ် အချို့ကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲ ဟာသလို ခံစားရသည်။

မောင့်ကို တွေ့ချင်သေးတယ်။

နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တစ်စက္ကန့်လောက်ဖြစ်ဖြစ် မောင့်ကို မြင်ခဲ့ချင်

သေးတယ်။ မောင် အခု ဘယ်မှာ နေသလဲ ကျွန်မ မသိ။ အမှတ်တမဲ့တောင် ထပ်ပြီး တွေ့ဆုံခွင့် ကျွန်မတို့မှာ မရှိတော့ချေ ပြီတကား။

※ ※ ※

အိမ်မှ ထွက်လာသည်တုန်းက ဘယ်က သတ္တိတွေ ရောက်လာသည် မသိ။ အဆောက်အအုံအောက် ရောက်မှ အသက်ရှူရတာ မွန်းကျပ်ချင် လာသလို။ အို… ဒါက မောင်အရင်က နေခဲ့တဲ့ နေရာပဲ၊ အခုနေတော့ တာမှ မဟုတ်တာ။

ဒီအတိုင်း မောင့်အခန်းရှေ့ ငါးမိနစ်လောက်ရပ်ကြည့်ပြီးလျှင် ကျွန်မ ပြန်မည်။ ကျွန်မ မောင့်အခန်းဆီ မော့ကြည့်မိတော့ အရင်လို ဝရန်တာ မှာ စကြိုးလေးနှစ်ခုကို မတွေ့ရ။

ဟိုးအရင်ကာလများဆီက ကျွန်မအလာကို ဝရန်တာမှ ထွက်မျှော် သည့် မောင့်ကို မြင်ယောင်မိတော့ ကျွန်မ ပြုံးရသည်။ ထိုဝရန်တာလေး တွင် မောင့်ကိုလည်း ကျွန်မ စောင့်မျှော်နေခဲ့ဖူးပါသည်။ ခွဲခွာခဲ့ရသည့် နောက်ဆုံးနေ့အထိ။

အခန်းကလေးသည် အပြင်မှ သော့ခတ်ထားဆဲ။ အခန်းထဲဝင်ကြည့် ချင်မိသည့် စိတ်များက တရိပ်ရိပ်ထိုးတက်လာသည်။ ကျွန်မ မောင့်ကိုမှ မတွေ့နိုင်တော့တာ။ မောင့်အရိပ်တွေ ရှိခဲ့ဖူးသည့် ဤနေရာလေးကို ကျွန်မ ကြည့်ချင်သည်။

“ဒီက ညီမက အရင်က ဒီကို လာလာနေကျ၊ ဟို ဟိုဟာရဲ့”

ဘေးဘက်ဆီမှ အသံကြောင့် ကျွန်မ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်မ မှတ်မိသည်။ မောင့်အခန်းရှေ့ရဲ့ အခန်းက အစ်မကြီး။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မ၊ မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်”

“ဒီကို လာတာလား ညီမ”

စပ်စုသည့် မျက်လုံးကိုလည်း ကျွန်မ သတိထားမိပါသည်။

ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မဖြေပဲ ခပ်ယဲ့ယဲ့သာ ပြုံးရင်း

“ဟို.. ဒီမှာ လူသစ်တွေ နေပြီလား အစ်မ”

သူမက အံ့ဩဟန်နှင့် . . .

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီအခန်းကို ဟန်ညီဝယ်လိုက်တယ်လေ၊ တစ်ခါ

တစ်ခါလာတယ်ရယ်”

※ ※ ※

မောင်နေသေးတာတဲ့။ ကျွန်မ မောင့်အခန်းရှေ့တွင်သာ မှင်တက်စွာ ရပ်နေမိသည်။

“ကံ့ကော်”

ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်မ ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။ ဘုရားရေ... မောင်ပါလား။ မောင်က ကျွန်မဆီ အံ့ဩသော မျက်လုံးများဖြင့် လျှောက် လာသည်။ ကျွန်မ လွယ်အိတ်ကြိုးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်းက မောင့် ကို ပြုံးပြဖို့ ကြိုးစားပါသည်။

“မောင့်ဆီ လာတာလား”

ကျွန်မ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ မအောင်မြင်ပါ။ ကျွန်မ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ထားသော မောင့်လက်ဖဝါးတွေ နွေးထွေးဆဲ။

“အိမ်ထဲ ဝင်လည်သွားပါဦးလား ကံ့ကော်ရယ်”တဲ့။

မောင်က ဘာဂျာတံခါးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ နှစ်များစွာ ဝေးကွာခဲ့သော ဤအခန်းငယ်သည် ကျွန်မအား သူစိမ်း ဆန်စွာ ရှိမနေ။ ပရိဘောဂက အနည်းငယ်သည် အရင်ကအတိုင်း။

မျက်လုံးထောင့်ဘက်စီမှ မြင်လိုက်ရသော ရင်းနှီးသော အရာတစ်ခု။ အို... အက်ကွဲရာတွေနှင့် ဂစ်တာငယ်။ ကျွန်မ ပေးခဲ့ဖူးတဲ့၊ ကျွန်မ ချိုးဖျက်ခဲ့တဲ့ ဂစ်တာငယ်ဟာ သပ်ရပ်စွာ ထောင်လျက်သား။ ဘုရားရေ။ ကျွန်မ စီးခဲ့သော အိမ်စီးဖိနပ်အပြာရောင်သည် ဖိနပ်စင်ပေါ်မှာ ဟောင်း နွမ်းလျက်။

ကျွန်မ ခွဲခဲ့သော မောင်နှင့် ကျွန်မ၏ ဓာတ်ပုံသည် အခုတော့ အရင် ထားခဲ့သည့် နေရာမှာ အကောင်းအတိုင်း။ ကျွန်မ ထိုင်ချမိရင်း မျက်ရည် တွေက ထိန်းမရအောင် ကျလာသည်။

“မောင် မိုးသော်တာနဲ့ အက်ဆီးဒင့်မဖြစ်ခင် ခြောက်လကတည်းက လမ်းခွဲခဲ့ပြီးပြီ ကံ့ကော်”

နောက်ကျောဆီက မောင့်အသံ။

“မောင့်ဆီ ပြန်လာပေးနိုင်မလားဟင်၊ မဟုတ်ဘူး၊ မောင် ကံ့ကော် ဆီ

ပြန်လာလို့ ရမလား၊ အားလုံးကို ထားခဲ့ပြီး ပြန်လာလို့ ရနိုင်မလား” မောင်က ကျွန်မရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချသည်။ မောင်က ကျွန်မကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်လား၊ ကျွန်မက မောင့်ကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်လား ကျွန်မ မသိ။

ကျွန်မ သေချာကြားမိသည်က...

“ဆံပင်တွေ ဘာလို့ညှပ်လိုက်တာလဲ ကံ့ကော်ရယ်”တဲ့။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ ကျွန်မဆီ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီပဲ။ ကျွန်မ အိတ်ထဲမှာ ဆေးစစ်ချက် စာရွက်ကလေးကို ကျွန်မ မေ့ထား လိုက်ချင်ပါတော့သည်။

※ ※ ※

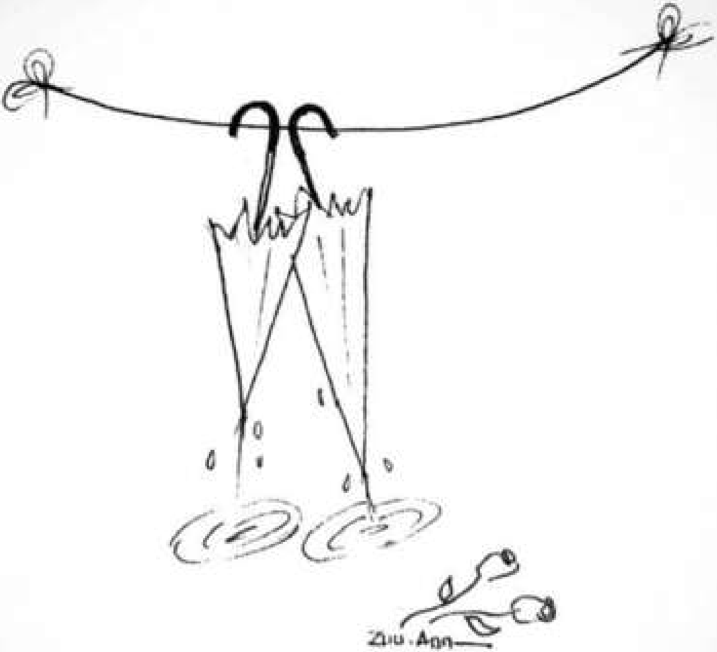

ရေစက်ကြည်လင်

ဂျူတီကုတ်အား ဆွဲချွတ်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ လက် ပင်မဆေးနိုင်သေးဘဲ ကုလားထိုင်တွင် သူမ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချ လိုက်သည်။

"ဒေါက်တာ သံပရာရည်လေး အမောပြေ"

သူမ မော့ကြည့်တော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ငုဝါခိုင်။

"ကျေးဇူးပဲ၊ ငါတော့ တော်တော်ဒေါင်းနေပြီ ခိုင်"

သံပရာရည်အား လှမ်းယူကာ တစ်ကျိုက်တည်းမော့ချပစ်လိုက်သည်။

"နင့်ကြည့်ရတာ အတော်ပြိုင်းနေပုံပဲ၊ နားဦး"

သူမက ငုဝါအား ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ လက်မသာ ထောင်ပြလိုက် ပါ၏။

ငုဝါက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း...

"ကဲ... နားဦးတော့၊ ငါ့ဂျူတီဝင်ရမဲ့ အလှည့်ဟ၊ ငါသွားပြီ"

ခိုင်က ပြောပြောဆိုဆို နားနေခန်းမှ ထွက်သွားသည်။ သူမကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် ပြန်မှီနေလိုက်သည်။ ခိုင်ကတော့ ဆရာဝန်ဘဝကို လွန်စွာဝါသနာထုံကာ မြတ်နိုးမက်စက်သောကြောင့် ဆေးတက္ကသိုလ်ရောက် ခဲ့ရသူဖြစ်ပြီး သူမကတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်အား စွဲလမ်းမှုကြောင့်။

"ရေဒီယိုကမာရွတ်ရေ... ကြိုးစားလိုက်စမ်းကွယ်"

ဘယ်ဆီမှ မသိသော အခန်းတွင်း လွင့်လာသော စိုင်းထီးဆိုင်၏ သီချင်းကြောင့် သူမ မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

သူမ သီချင်းအား စိုက်၍ နားထောင်နေမိသည်။ သီချင်းသံကလေး နှင့် ဝေးသွားလိုက်၊ နီးသွားလိုက် ဖြစ်နေသေးသည်။ မေ့ပြီဟု ရိုက်သွင်း ထားခဲ့သော အကြောင်းတရားတချို့သည် ထိုသီချင်းအပိုင်းအစတို့နှင့် အတူ သူမ၏ ရင်ထဲသို့ ဆွေးမြည့်စွာ တစ်ခါပြန် ခုန်ဝင်ရိုက်ခတ်ရပြန်ပါ၏။

"ရေဒီယိုကမာရွတ်"

သူမ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်မိသည်။ ပြန့်ကျဲစပြုနေသော အတွေးစတို့သည်

သူမ၏ “ရေဒီယိုကမာရွတ်” နေ့ရက်များဆီသို့ . . .။

※ ※ ※

“ဟိုဘက်အိမ်က ညတိုင်း ညတိုင်း စာအကျယ်ကြီး ကျက်တတ်တဲ့ ဆယ်တန်းကျောင်းသူကို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ချစ်စနိုးလေးနဲ့ ရေဒီယို ကမာရွတ်လို့ မှည့်ထားတယ်”

ဘေးဘက်ခြံဆီမှ ဝိုင်းဖွဲ့သီဆိုနေကြသော သီချင်းသံကြောင့် ဝေလွင် သင်္ချာတွက်နေရာမှ ရပ်လိုက်သည်။ ခါတိုင်းညများလည်း တစ်ဖက်ခြံမှ သည်လိုအချိန် ဂစ်တာတီးဆိုကြသည်ဖြစ်သည်။ ယနေ့ကျမှ သည်သီချင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် သူမ စိတ်ထဲ မတင်မကျဖြစ်သွားသည်။

စူးစမ်းလိုတဲ့ စိတ်သည် ပြတင်းပေါက်အနားသို့ လှစ်ခနဲ သူမကို တွန်းပို့ပေးလိုက်သည်။ သူမ ပြတင်းပေါက်မှ ခန်းဆီးစအား ဘေးသို့ အနည်းငယ်ဆွဲလိုက်ရင်း ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“အယ် ”

ထင်မှတ်မထားသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူမ ရုတ်ခြည်းရင်ခုန်သံမြန် ဆန်သွားသည်။

သူက ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းတွေ ဘာတွေ ဆိုတတ်သတဲ့လား။ သူက မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်ရှိ သူမတို့အိမ်ဘေးကပ်လျက် ခြံသို့ အလည်ရောက်ရှိလာသော ဧည့်သည်ပါ။

လေးထောင့်ကျသော မျက်မှန်အနက်နှင့်။ အေးဆေးငြိမ်သက်သော ပုံစံမျိုးရှိသည်။ ယခုလို ဂစ်တာတီး အော်ဟစ်သီချင်းဆိုလေ့ရှိမည်ဟု သူမ မထင်မှတ်ဖူးပါ။

သူမ သူနှင့် နှစ်ကြိမ်ဆုံဖူးခဲ့ပါသည်။ ပထမတစ်ကြိမ်က သူမ ကျူရှင်မှ အပြန် လမ်းတွင် စက်ဘီးချိန်းကျနေချိန် သူနှင့် တွေ့သည်။ သူက ချိန်းပြန်တင်ပေးခဲ့ပြီး…

“စက်ဘီးကျ ဘီးတွေ ကျွတ်ထွက်အောင် တရကြမ်းစီးပြီး ချိန်းကျ မတင်တတ်ဘူး ဟုတ်လား၊ အံ့သြစရာပဲနော်”

ဟု မရယ်မပြုံး ခပ်တည်တည်မျက်နှာပေးဖြင့် ပြောခဲ့သည်။ သူမ ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် မှင်တက်ကျန်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။

မည်သည့်အခါမျှ စက်ဘီးစီး မညင်သာခဲ့သော သူမအကျင့်ကို သူ သိနေခဲ့ပြန်ပါသည်။ ဒုတိယတစ်ခေါက်မှာတော့ သူမတို့လမ်းထိပ်က စတိုးဆိုင်မှာ ဖြစ်ပါ၏။ သူမက အရောက် သူက အထွက်ဖြစ်ပြီး သူမအနား ကို အနည်းငယ်ကပ်လျက်...

“ချာတိတ် စာကို အဲဒီလောက်အကျယ်ကြီး မကျက်နဲ့၊ အချိန်ခဏလေးနဲ့ မင်းပင်ပန်းလိမ့်မယ်”ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအချိန်များကတည်းက ဖြစ်မည်ထင်၏။ သူမ သူ့အား မသိမသာ တွယ်တာ ရင်ခုန်ခဲ့ရပါသည်။

※ ※ ※

ရည်ရွယ်လွမ်းခွင့်လေး ရှိခဲ့တာနဲ့တင် ဒီချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်မိပါ၏။

ညစဉ် ညတိုင်း သူတီးဆိုသော ရေဒီယိုကမာရွတ်သီချင်းကို နားစွင့် နေတတ်သော အကျင့်တစ်ခု ရခဲ့ပါ၏။ မိမိအား ရည်ရွယ်သလား၊ မရည် ရွယ်သလား မသိသော်ငြား သူမ ထိုသီချင်းသံကြားလျှင် လွန်စွာ ချမ်း မြွေ့ရပါသည်။

အသက် ၁၅ နှစ် ဆယ်တန်းကျောင်းသူအရွယ် တစ်ယောက်အဖို့ အချစ်ဆိုသော အရာသည် လွန်စွာ အလှမ်းဝေးလှမည်ဟု အများတကာ သတ်မှတ်ကြပေမည်။ သူ့အပေါ် ဖြစ်ပေါ်လာမိသော ခံစားချက်အား အချစ် ဟု ခေါ်မလား၊ သူမ မပြောနိုင်ပါ။

သူ မန္တလေးသို့ ပြန်သွားမည့် ရက်တွေအတွက် ရင်မောနေရခြင်းသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဆိုတာ သူမ မပြောနိုင်ပါ။

※ ※ ※

အခုရက်ပိုင်း သူမတို့ကျူရှင်အနား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် သူလာ ထိုင်နေသည်ကို သူမ သတိထားမိပါ၏။ ယနေ့ သူမအား မြင်တော့ သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို သူမ မြင်သည်။

သို့သော် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ သူမ ဆက်လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။

သူက စက်ဘီးတွန်းရင်းဖြင့် သူမဘေး ရောက်လာပါ၏။

“ဒီနေ့စက်ဘီးမပါဘူးလား ဟုတ်လား၊ ချိန်းကျပြန်ပြီလား”

အသံတိုးတိုးဖြင့် မေးသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘရိတ်က ပျက်နေတာနဲ့ ယူမလာခဲ့တာ၊ ဒီဘက် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ"

သူမအသံတွေ တုန်ယင်နေသလား မသိပါ။ ရင်ခုန်သံမြန်နေတာတော့ သေချာပါသည်။

"အင်း... ကိစ္စရှိလို့ပါ၊ အဲဒီလိုပဲ ထင်ထားပါ လောလောဆယ်" သူ့စကားအား သူမ နားမရှင်းပါ။ သို့သော် သူမ "ဟုတ်ကဲ့" ဟု သာ ခွန်းတုံ့ပြန်မိပါသည်။

"ညဘက် တို့တွေသီချင်းဆိုတာ နားငြီးသလားဟင်၊ စာကျက်လို့ အဆင်ပြေရဲ့လား"

သူမ ပြုံးမိသွားပါ၏။ နားမငြီးသည့်အပြင် သူမစောင့်စားနားထောင်နေခဲ့သည်မဟုတ်လား။

"ဟုတ် နည်းနည်းတော့ ငြီးပါတယ်"

သူမပြောတော့ သူရယ်ပါသည်။

"မင်းက ပွင့်လင်းတာပဲ"

"ဒါနဲ့ မင်း D ဘယ်နှခု မှန်းထားသလဲ၊ မင်းက စာတော်တယ်လို့ အစ်ကို့အဒေါ်က ပြောတယ်"

သူမက သူ့ထက် ခေါင်းတစ်လုံးကျော်လောက် နိမ့်တာမို့ သူခများ စက်ဘီးတွန်းရင်း ဘေးသို့ ငုံ့၍ ငုံ့၍ ပြောရရှာသည်။

"လေးလုံးတော့ မှန်းထားတာပဲ"

"အင်း... ကောင်းတယ်၊ စာကြိုးစားနော် ချာတိတ်၊ တကယ်တော့ မင်းကို ပြောချင်တာတွေ အများကြီးပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ တချို့တစ်ဝက်က ပြော လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ မင်းက အရမ်းငယ်သေးတယ်"

သူက အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် သူမနားအနားသို့ ငုံ့ကာ ပြောပါသည်။ သူမရင်ထဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

"ကဲ ချာတိတ်ရေ၊ မင်းကို စက်ဘီးနဲ့တင်သွားချင်ပေမဲ့ မင်းအတွက်ကျ မကောင်းဘူး၊ ပြန်နှင့်တော့နော်၊ အစ်ကို နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းနင်း ခဲ့တော့မယ်"

သူမစိတ်ထဲ လစ်ဟာသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ တကယ်ဆို သူမ သူနှင့် စကားပြောချင် ပါသေးသည်။ သူမ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း…

“ဟုတ် ဒါဆိုလည်း ပြန်ပြီ”

သူမလှည့်ထွက်မည်အပြု

“ဟေ့ ... ခဏလေး "

သူမ လှည့်ကြည့်တော့ သူက စက်ဘီးခြင်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုအား လှမ်းယူလိုက်ပြီး…

“ရော့ မင်းအတွက် ချောကလက်၊ စာတွေ ပိပြီး စိတ်ဖိစီးနေရင် စားဖို့”

ချောကလက်ပြားကြီးတစ်ခုအား သူမအား ပေးပါ၏။

“မယူချင်ဘူး”

သူမအပြောအား သူက ဂရုမစိုက်ဘဲ သူမလက်ကလေးထဲ အတင်း ထည့်လိုက်ပါ၏။

“ဪ.. ဒါနဲ့လေ ချောကလက်ပေးတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ကဲ... အစ်ကို အရင်ပြန်ပြီ”

သူစက်ဘီးနင်း၍ ထွက်သွားပါတော့သည်။

သူမ မသိပါ။ သူမ သိသည်မှာ ချောကလက်ပြားကို ကိုင်ရင်း ချွေးစေးပြန်၍ အေးစက်လာသော လက်ဖျားများသာ။

※ ※ ※

သူမအတွက် နောက်ထပ်တိုးလာသည့် အကျင့်ကတော့ ကျူရှင်အပြန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ဖြတ်တိုင်း သူ့အား ရှာဖွေနေမိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ချောကလက်ပေးသည့် နေ့နောက်ပိုင်း သူက နေ့တိုင်း မလာတော့ပါ။ သုံးရက်လောက်နေမှ တစ်ခါလောက်သာ ရောက်လာတတ်ပါ၏။ ညစဉ်ညတိုင်းတော့ ရေဒီယိုကမာရွတ်သီချင်းကို ဆိုတီးမြဲပင်။

ယနေ့လည်း ကျူရှင်မှ အပြန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်သို့ ငေးကာ သူ့အား ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ သူ့အား မတွေ့ရသဖြင့် သူမ စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်း သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူမ သူ့ကို လွမ်းနေတတ်ပြီလား။

သူမ စက်ဘီးအား နင်း၍ ထွက်မည်အပြု…

“ဟေ့ ချာတိတ်”

ခေါ်သံနှင့်အတူ သူမ ကယ်ရီယာခုံအား နောက်မှ ဆွဲထားခံလိုက် ရ၏။

“ပြန်တော့မလို့လားကွ၊ စကားပြောချင်လို့ ဒီမှာ လာစောင့်နေတာ ကို”

သူက သူ့စက်ဘီးအား သူမစက်ဘီးနှင့် ဘေးတိုက်ယှဉ်ရပ်ရင်းက ပြောသည်။

အစောတုန်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ရှာကြည့်တုန်းက မတွေ့။ သူ ဘယ်နေရာမှာများ ရှိနေခဲ့ပါသလဲ။ သူမ သူ့အား ရှာမိခြင်းကို သူများ တွေ့မိလေမလား။ သူမ မလုံမလဲစိတ်ဖြင့် စက်ဘီးအား ဆက်တွန်းလာခဲ့သည်။

“မင်း စာတွေ ပိုင်နေပြီလားဟင်၊ ဂုဏ်ထူးအတွက် သေချာပြီလား”

“ကြိုးစားနေတုန်းပါ အစ်ကို”

“ချာတိတ်”

သူက စက်ဘီးကို ရပ်လိုက်ရင်းက ခေါ်သည်။

သူမပါ လိုက်ရပ်ရင်း…

“ဟုတ် ပြောလေ”ဟု ပြောတော့ သူက သူမအား ခပ်ငေးငေးလေး စိုက်ကြည့်ကာ…

“အစ်ကို ပြန်ရတော့မယ်”

သူမ မျက်လုံးကလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားသည်။ မျက်ဝန်းတွင် ရစ် တက်လာသော မျက်ရည်စများကို သူ မမြင်နိုင်အောင် ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက် ရသည်။

သူမ ဘာတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ နေပါဦးဟု ဆွဲထားခွင့်လည်း သူမမှာ မရှိပါ။ ဘယ်တော့ ပြန်လာဦးမလဲဟုလည်း မေးမြန်းခွင့်မရှိပါ။ သူမ တတ်နိုင်သော အခွင့်သည် သူ့အား သတိရနေဖို့သာ ဖြစ်ပါ၏။

“ဘာလို့ ခေါင်းကြီးငုံ့နေတာတုံး၊ တစ်ခုခုလည်း ပြန်ပြောဦးလေ”

သူက စိတ်မရှည်သလို ပြောပါ၏။

“ဘာပြောရမှာလဲ”

သူမက သူ့အား မကြည့်ဘဲ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သူက သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုကို ချရင်း...

"ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုတစ်ခုမေးမယ်၊ ဒီကို ကြည့်ဦး"

သူမ မနည်းအားတင်းကာ သူ့အား မော့ကြည့်ရသည်။ "အစ်ကို ပြန်သွားရင် မင်းက မေ့သွားမှာလား"

သူမ ပြန်မဖြေသေးဘဲ သူ့ကိုသာ ကြည့်နေမိသည်။

"ဖြေလေ ချာတိတ်"

သူမ ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ယမ်းရင်း...

"မမေ့ပါဘူး"

ခပ်တိုးတိုးပြောတော့ သူက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

"တကယ်နော် ဒါဆိုကျေနပ်တယ်"

"ပြီးတော့လေ ချာတိတ်၊ နောက်တစ်ခါ တွေ့ရင် မင်းကို ဆံပင်အရှည်လေးနဲ့ မြင်ချင်မိတယ်၊ မင်းဆံပင်ရှည်လေးနဲ့ဆို အရမ်းလိုက်မှာပဲ"

သူက သူမဆံပင်တိုကပ်ကပ်လေးကို လက်ဖြင့် အသာဖွရင်းက ပြော သည်။

"စာမေးပွဲပြီးသွားရင် ထားမှာပါ"လို့ သူမ ပြောတော့ သူက...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခေါက်တွေ့ရင် မင်းကို မပြောဖြစ်သေးတဲ့ စကားတချို့ကို အစ်ကို ပြောမယ်နော်၊ အခုတော့ မင်း စာ ကြိုးစားနော်"

သူမ ရင်ထဲမှ လှိုက်၍ တက်လာသော မျက်ရည်စများ မျက်လုံးအိမ်မှ လျှံကျမလာစေရန် မျက်တောင်များကို တရစပ် ခတ်ပစ်နေရသည်။

ထိုနေ့က အိမ်ရောက်သည်အထိ သူမနှင့်သူ အတူပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

※ ※ ※

ထိုနေ့ရက်မှ စ၍ သူမ၏ ဆေးကျောင်းသားနှင့် သူမ ဝေးကွာခဲ့ရပါသည်။ သူမ ဆယ်တန်းဖြေပြီးသည် နှင့် သူမတို့ အိမ်ပြောင်းခဲ့ရသည်။ သူမတို့နှင့် ကပ်လျက် သူ့အဒေါ်မိသားစုသည်လည်း တာဝန်ဖြင့် တခြား မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြပါ၏။

သည်ကြားကာလတွေထဲ သူ ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာသေးသလား။ သူမအား

ရှာနေလိမ့်မည်လား၊ သူမ မသိပါ။ သူမကတော့ သူ့အား တမ်းတ မိသော စိတ်ဖြင့် ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ပထမဆုံးဆေးကျောင်းရောက်သည့်အခါက သူမတို့ထက်ကြီးသော စီနီယာအစ်ကိုကြီးများအား တွေ့လျှင် (သူတက်သည်မှာ မန်းဆေး ဖြစ်သော်လည်း) သူမ ယောင်ယမ်း ရှာဖွေမိပါသည်။

သူမ မည်မျှပင် လွမ်းဆွတ်နေခဲ့စေကာမူ သူမ၏ ဆေးကျောင်းသားကတော့ သူမထံသို့ ရောက်မလာခဲ့ပါ။

※ ※ ※

"ဒေါက်တာ"

ခေါ်သံကြောင့် သူမ အတွေးတို့ဆီမှ လန့်နိုးခဲ့ရ၏။ နာ့စ်လေးတစ်ဦးမှာ အမောတကော ပြေးလာခဲ့ပုံရ၏။

"ကလေးတစ်ယောက် ခေါင်းကွဲပြီး ရောက်လာလို့"

သူမ အပြေးတစ်ပိုင်း အခန်းမှ ထွက်ခဲ့ရပါတော့၏။

※ ※ ※

ဆာကူရာဆေးရုံသို့ ငုဝါခိုင်၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အား သတင်းမေးရန် ငုဝါနှင့် အတူ ရောက်ခဲ့ရသည်။ လျှောက်လှမ်းတစ်လျှောက်တွင် တွေ့သော ဆရာဝန်များထဲ၌ သူများ ပါနေမလားဟူသော အတွေးဖြင့် သူမ ခေါင်းသည် အငြိမ်မနေခဲ့ပါ။

"ဟဲ့ ဝေလွင်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ နင့်အစ်ကိုကြီးကို ရှာပြန်ပြီမဟုတ်လား"

အကြောင်းသိသော ခိုင်က သူမအား ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် မေးပါသည်။

သူမက ပြုံးရင်း "မဟုတ်ပါဘူးဟာ"လို့ပြောတော့ သူက သဘော ကျစွာ ရယ်မောရင်း...

"လုပ်မနေနဲ့ နင့်မျက်လုံးထဲမှာ မြင်နေရတယ် သိလား"ဟု ပြော ပါ၏။

"ဒီမှာ ဒီမှာ ခဏလေးပါ"

နောက်မှ ကပ်လာသော ခေါ်သံကြောင့် သူမတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်ကာ

လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

"အို" ငြိမ်သက်ခဲ့ပြီဟု ထင်သော ရင်ခုန်သံများသည် အသက် ၁၅နှစ်တုန်းကလို ပြန်လည်မြန်ဆန် လာခဲ့ပါ၏။

သူ သူမ၏ ချစ်လှစွာသော ဆေးကျောင်းသား။

မျက်မှန်နက်နက်အောက်က မျက်ဝန်းညိုများ၊ မြင့်မားသော အရပ် နှင့်အတူ ပိုမိုရင့်ကျက်သော ဟန်များ ပါရှိနေချေပြီ။

"ချာတိတ်၊ မင်းချာတိတ်ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား"

"ဝေလွင် ဒါ ..."

သူမ၏ ဆေးကျောင်းသား အချစ်ဦးအကြောင်း ဖန်တရာတေအောင် နားထောင်ခဲ့ရသော ငုဝါခိုင်က ခပ်တိုးတိုးကပ်မေးသည်။ သူမ ခေါင်းညိတ်မိပါသည်။ ထိုအဖြေမှာ ငုဝါခိုင်နှင့် သူ့အား တစ်ပြိုင်တည်း ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

"Oh My God ငါသွားနှင့်ပြီ ဝေလွင်"

ငုဝါခိုင်က ပြုံးစိစိလုပ်ရင်း ထွက်သွားပါ၏။

"မင်းတောင် လူကြီးဖားဖား ဖြစ်ပါကောလားဟင် ချာတိတ်"

"ချာတိတ် မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဟောက်စ်ဆာဂျင်တောင် ဆင်းနေရပြီ"

"ဘယ်လို မင်းက ဆရာဝန်တောင် ဖြစ်နေပေါ့၊ ကြည့်စမ်း"

"အစ်ကိုက ဒီမှာ လုပ်နေတာ ခြောက်လရှိပြီ၊ ကျောက်ကပ်ဘက်မှာ"

သူမ သူ့အား မကြည့်ဘဲ ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငုံ့စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

"မင်းဆံပင်အရှည်ထားခဲ့တာပဲနော်"

သူက သူမအနားသို့ ကပ်ကာ ပြောလိုက်သဖြင့် တစ်ချိန်က သူ ပြောခဲ့သည်ကို သတိရကာ သူမမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရသည်။

"ဒါနဲ့ မင်းလက်မထပ်ရသေးဘူး မဟုတ်လား"

သူ့စကားကြောင့် သူမ ခေါင်း ဆတ်ခနဲ ပြန်မော့လာပြီး...

“အို ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ လက်မထပ်ပါဘူး”

သူမ စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ ပြုံးသွားပါသည်။

“ရပြီ၊ ဒါဆိုကျေနပ်ပြီ”

“ရှင်”

သူက သူမနားအနားသို့ ကပ်ကာ တိုးတိုးလေး ပြောပါသည်။

“အရင်က မင်းကို မပြောဘဲ ချန်ထားတဲ့ စကားကို အစ်ကို ပြော လို့ ရပြီလေ” တဲ့။

※ ※ ※

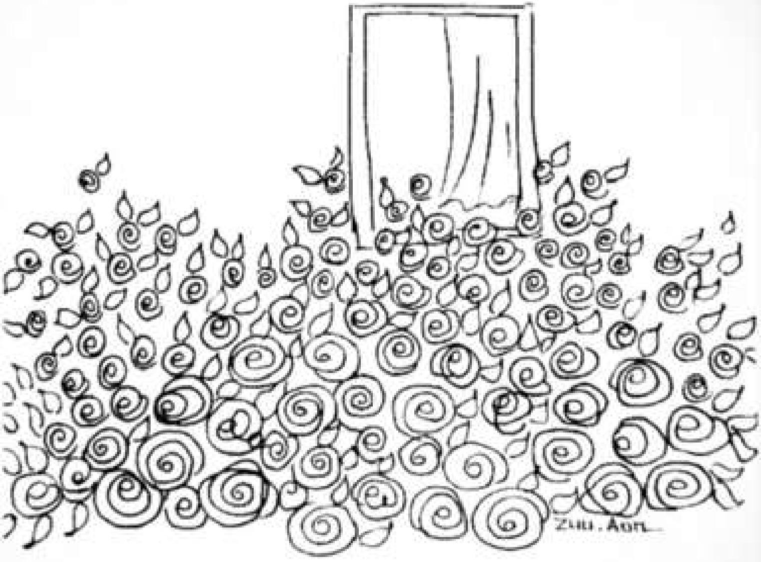

[illegible] ပြီ [illegible]

ကြွေလုပြီပေါ့နှင်းဆီဝါ

ခြံထဲ ဝင်ဝင်ချင်းပဲ နှင်းဆီနံ့တွေ သင်းခနဲ ရတယ်။ ရမှာပေါ့။ အိမ်ကြီးဆီ မရောက်ခင် ရှေ့ဘက်မျက်နှာစာတစ်ခုလုံးက အဝါရောင်နှင်းဆီ ခင်းကြီးလေ။ ကျွန်မ ဖေဖေ့ကိုတောင် လွမ်းမိတယ်။

ဖေဖေက နှင်းဆီအဝါတွေကို သိပ်ချစ်တာ။

ကျွန်မမေမေနဲ့ ဖေဖေနဲ့က ပြောင်းပြန်။ မေမေက အပင်တွေ ပန်း တွေ ဘာတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဖေဖေကကျ ပန်းတွေ အပင်တွေ သိပ် ချစ်တာ။ ဒါလောက်ပဲလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေနဲ့ မေမေမှာ သဘော ထားမတိုက်ဆိုင်တာတွေ အများကြီးပဲ။

ထူးဆန်းတာက မေမေ ဖေဖေ ဘာလုပ်ပေးပေး အမြဲအကောင်းမမြင် သလိုပါပဲ။ မေမေက သူဆုံးပါးတဲ့ အချိန်အထိ ဖေဖေ့ကို အပြစ်မြင်နေ ခဲ့တယ်။

“သမီးဖေဖေကို မေမေဘယ်တော့မှ ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”တဲ့။ “လူတစ်ယောက်လုံးကသာ ငါ့အနားမှာ ရှိနေတာ၊ နှလုံးသားက ပါမလာခဲ့ဘူး”တဲ့လေ။

“လှလိုက်တဲ့ နှင်းဆီတွေ ရောင်းတာလားဟင်”လို့ ကျွန်မကို တံခါး လာဖွင့်ပေးတဲ့ အမျိုးသမီးကို မေးတော့ “အမလေး၊ မရောင်းပါဘူး၊ ခူးတောင် ခူးခွင့်မရှိဘူး”တဲ့။

ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ကလေး ပြောတယ်။

“ဟင် ဒါဆို ဒီအတိုင်း ကြွေကုန်ကြတာပေါ့”လို့ တအံ့တသြ ကျွန်မ ပြောတော့ အမျိုးသမီးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ အိမ်ကြီးက အကြီးကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ။ ခဏကြာတော့ အသက်လေးဆယ်လောက် ရှိမဲ့ အမျိုးသမီးတစ် ယောက်ထွက်လာတယ်။ ကျွန်မကို နွေးနွေးထွေးထွေး ပြုံးပြပြီး-

“ကြိုဆို ပါတယ် ဆရာမလေး၊ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး နေပါနော်”တဲ့။

ဧည့်ခန်းမှာ အမျိုးသားတစ်ယောက်ပုံကို ချိတ်ဆွဲထားတယ်။ မျက်လုံးတွေက လှပေမဲ့ မာကျောနေတာပဲ။ ပြီးတော့ ပန်းချီကားတွေ။

“ကျွန်မက အိလို့ပဲ ခေါ်ပါရှင်”လို့ ပြောတော့ ကောင်းပါပြီတဲ့။ “အန်တီက

သမီး nurse လုပ်ပေးရမဲ့ ဦးခက်မြဲရဲ့ ညီမပါ”တဲ့။ “အစ်ကိုကြီးက နည်းနည်းတော့ လူ့ခွစာ သမီးရယ်၊ သူ အပြော အဆိုမတတ်ရင် အန်တီပဲ ကြိုပြီး တောင်းပန်ပါရစေ”တဲ့။

“ငါ့အတွက် တောက်တိုမည်ရလေးတစ်ယောက် ထပ်ခေါ်ပြန်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား ဝေဝေ”

ဝှီးချဲတစ်စီးနဲ့အတူ အသံခပ်ဩဩနဲ့ အမျိုးသားတစ်ဦး ထွက်လာ တယ်။ ဦးခက်မြဲဆိုတာ နေမှာပေါ့။ ကျွန်မကိုများ တောက်တိုမည်ရတဲ့။ သူက ကျွန်မကို အကဲခတ်သလို ကြည့်တယ်။ ၄၉ နှစ်တဲ့။ ဖေဖေ့ ထက် သုံးနှစ်ငယ်တာပေါ့။

အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး မလှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ဖြစ်နေ တာက လွဲရင် နုပျိုနေဆဲပါပဲ။ ကျွန်မကလည်း သူ့ကို ပြန်ကြည့်တယ်။ “ကျွန်မ အိအိပါ ဦးလို့”ပြောတော့ နှုတ်ခမ်းကွေးရုံ ပြုံးတယ်။ အိမ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်မရယ်၊ ဦးခက်မြဲရယ်၊ သူ့ညီမရယ် အိမ်ဖော် ကောင်မလေးရယ် လေးယောက်ပဲ။

တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူပါပဲ။ ညဆို ဆေးကို တော်တော်နဲ့ မသောက် ဘဲလည်း ပန်းချီဆွဲနေတယ်။ အခန်းထဲက ထွက်မလာတော့ဘူး။ ကျွန်မ က ထားပေးခဲ့ပြီး သွားအိပ်ရင်လည်း မသောက်ပြန်ဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ မနက် အထိ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မက သူပန်းချီဆွဲပြီးတဲ့ အထိကို စောင့်ပြီး ဆေးတိုက်ပြီးမှ အိပ်ရာဝင်ရပါတယ်။ မနက်ဆိုလည်း ငါးနာရီဆို နိုးလာပြီ။

ကျွန်မအခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်း ထုပြီး လာနှိုးတော့တာပဲ။

“လမ်းလျှောက်ထွက်မယ် ကလေးမ”တဲ့။ ကျွန်မမှာ အစောကြီးထပြီး ဝှီးချဲတွန်းရတယ်။

ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့က သူနာပြုတွေလို အမြန်ထွက်သွားအောင် လုပ်တာပါပဲ။ အလုပ်တွေ ဇယ်ဆက်အောင် ခိုင်းတာ။

စိတ်မကြည်ရင် နွားနို့ခွက်တွေ ပန်းကန်တွေကို ခွဲပစ်တာမျိုး။

ညသန်းခေါင်ကြီး ခေါ်နှိုးပြီး စားစရာတွေ ထလုပ်ခိုင်းတာမျိုးပေါ့။

တစ်ရက် ကျွန်မက သူထွက်မလာလို့ သူ့ပန်းချီဆွဲတဲ့ အခန်းထဲအထိလိုက်သွားပြီး ဆေးတိုက်တယ်။

“ဒီအခန်းထဲ ဝင်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ မင်းကို ငါမပြောထားဘူးလား” တဲ့။ ဒေါသတကြီးနဲ့ အော်တယ်။

"သိတယ်လေ၊ ဦးထွက်မလာလို့ ကျွန်မလာရတာ၊ ဆေးသောက်ချိန် ကျော်နေပြီ၊ သောက်လိုက်ပါဦး" လို့ သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ် ရေဖန်ခွက်နဲ့ ဆေးကို တင်ပေးခဲ့ပြီး ကျွန်မ လှည့်ထွက်လာတယ်။

တံခါးပေါက်မရောက်ခင်မှာပဲ ခုနက ကျွန်မ ချပေးခဲ့တဲ့ ဖန်ခွက်ဟာ ကျွန်မခေါင်းပေါ်က ကျော်ပြီး တံခါးကို မှန်ပြီး ခွမ်းခနဲ။

ကျွန်မ ခြေစုံရပ်လိုက်တယ်။

"ကျွန်မခေါင်းကို ပေါက်တယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မအလုပ်က ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး ဦး၊ ကျွန်မ ဒီလောက်များတဲ့ ပိုက်ဆံကို ဘယ်အလုပ် ရှင်ဆီမှာမှ ရမှာ မဟုတ်လို့ပါ"

ကျွန်မ အဲဒီနေ့က ငိုခဲ့တယ်။

"ဖေဖေ သိလား၊ ကျွန်မအခုအလုပ်ရှင်အိမ်မှာ နှင်းဆီဝါတွေ စိုက်ထားတယ်"လို့ ဖုန်းထဲက ပြောပြတော့ ဖေဖေက သိပ်လှမှာပဲလို့ ပြောတယ်။ ဦးခက်မြဲ ဘယ်လောက် ဆိုးတဲ့အကြောင်း ကျွန်မ ပြောပြတိုင်း လည်း ဖေဖေက အတတ်နိုင်ဆုံးစောင့်ရှောက်ပေးပါ သမီးရယ်တဲ့။

ဖုန်းပြောတိုင်း ဖေဖေက ဦးရဲ့ ကျန်းမာရေးကို မေးဖို့ မေ့မနေခဲ့ပြန်ပါဘူး။

တစ်ရက် လမ်းလျှောက်ထွက်ပြီး ပြန်လာတဲ့အခါ ဦးက သူ့ပန်းခင်းကြီးဘေးမှာ အကြာကြီး ငေးနေတော့တာ။ အဲဒီအခါကျ အမြဲမာကျော အေးစက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ ဆွေးမြည့်မှိုင်းပျလွန်းလို့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ တောင် တစ်မျိုးကြီး ခံစားမိတယ်။

"ကျွန်မလေ၊ ဒီနှင်းဆီခင်းကြီးမြင်ရင် အိမ်ပြန်ရောက်သလို ခံစားရတယ်သိလား" လို့ ကျွန်မ ပြောတော့ ကျွန်မကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့် တယ်။

"ဘာကြောင့်လဲ ကလေးမ"တဲ့။

"ကျွန်မဖေဖေကြောင့်ပါ ဦး၊ ဖေဖေက နှင်းဆီအဝါတွေ သိပ်ချစ်တာ"လို့ ပြောတော့ ခွပ်ခနဲ သူ့လက်က နွားနို့ခွက်ဟာ လွတ်ကျသွား တယ်။ ဦးလို့ ကျွန်မ လန့်ပြီး ခေါ်တော့ "မင်းဖေဖေနဲ့ မေမေက ဘယ် သူလဲ"တဲ့။

ကျွန်မ ပြောပြတော့ ဦးက မျက်ဝန်းသေတွေနဲ့ ကျွန်မကို အကြာ ကြီးငေးကြည့်နေခဲ့တယ်။

"နှင်းဆီတွေ မင်းကြိုက်ရင် ခူးနော်"လို့ ဦးက မနက်ခင်းတစ်ခု မှာ ကျွန်မကို

ပြောတယ်။

“ကျွန်မ ကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူများတွေကိုလည်း ဝေရအောင် လေ”လို့ မချင့်မရဲပြောတော့ သဘောပဲတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေ အတော်ကြာလာခဲ့ပြီး ဦးက ကျွန်မအပေါ်မှာ အရင်လို မာကျောမနေတော့ပါဘူး။

မင်းပိုက်ဆံတွေ ဘာကြောင့် လိုနေတာလဲ ကလေးမတဲ့။

“ဖေဖေ နေမကောင်းဘူး ဦးရဲ့၊ ဖေဖေက ကျောက်ကပ် အမြဲဆေး နေရတယ်”လို့ ကျွန်မပြောတော့ ဦးက ဝရန်တာက စကြာလေးတွေကို ငေးနေတယ်။ စိုးရိမ်ရသလားတဲ့။

“ဆရာဝန်တွေက စိုးရိမ်ရတယ်လို့ ပြောပေမဲ့ ဖေဖေကတော့ အခုအထိ လန်းလန်းဆန်းဆန်းပါပဲဦး” လို့ ကျွန်မ ပြောတော့ “ဆေးကုသဖို့ စရိတ်လိုတယ်ဆို ပြောနော်”တဲ့။

※ ※ ※

ကျွန်မရဲ့ ၂၃ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ကိုတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ ဖြတ်သန်းခဲ့ ပါတယ်။

မွေးနေ့ပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ ကျွန်မကို ဦးက မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးတယ်။ ပန်းချီကား။ ကျွန်မရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားလေး။

သိပ်လှပြီး အသက်ဝင်လွန်းလို့ ကျွန်မမျက်ရည်တောင် ဝဲမိတယ်။

ငါ့ဘဝမှာ လူပုံတူဆွဲတာ မင်းပုံဟာ ဒုတိယမြောက်ပဲတဲ့။

ပထမဆုံးတစ်ယောက်က ငါသိပ်ချစ်ရတဲ့သူတဲ့လေ။

တစ်ခုသော ဒီဇင်ဘာမှာတော့ ကျွန်မ ဖေဖေ့ဆီ ပြန်ခဲ့ရပါတယ်။

ဖေဖေဟာ ဆေးရုံခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းရင်း ကျွန်မကို ပြုံးပြ ရှာတယ်။

“သမီးမေမေကို အပြစ်မမြင်ပါနဲ့နော်၊ ဖေဖေက သူမဟုတ်တဲ့ သူ တစ်ယောက်ကို ရင်ထဲ သိမ်းထားမိတာကိုး”တဲ့။

ဖေဖေက သူ့အင်္ကျီအိတ်လေးထဲက ပုံလေးတစ်ခုကို ကျွန်မလက်ထဲ ထည့်ပေးတယ်။

ဖေဖေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတဲ့။

အမျိုးသားတစ်ယောက်ပုံ။ အဲဒီအမျိုးသားက ကျွန်မ နှင်းဆီခြံအိမ် ကြီးရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲက...။

ဖေဖေရက်လည်ပြီး နှစ်ရက်မြောက်မှာ ကျွန်မ ဦးဆီ ပြန်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်မ ရောက်တဲ့ အချိန် ဦးက ပန်းချီဆွဲတဲ့အခန်းမှာ ရှိနေခဲ့တယ်။ “ကျွန်မ ပြန်ရောက်ပြီ ဦး”လို့ အခန်းရှေ့က ပြောတော့ ဝင်ခဲ့ လေတဲ့။

ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။ ဦးက ဒီအခန်းထဲ ဝင်ဖို့ ခွင့်ပြုတာ။ ဦး တော်တော်ပိန်ကျသွားတယ်။ အစားကောင်းကောင်း မစားတာ ကျွန်မ မရှိကတည်းကပဲတဲ့။

“ဖေဖေဆုံးသွားပြီ ဦး”လို့ ကျွန်မပြောတော့ ဦးက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“ဦး ကြည့်ပါဦး၊ ဖေဖေက ကျွန်မကို ဒီပုံလေး ပေးသွားတယ်” လို့ ကျွန်မ ပြောတော့ ဆတ်ခနဲ ကျွန်မကို မော့ကြည့်တယ်။

ကျွန်မ ကမ်းပေးတဲ့ ပုံလေးကို တုန်ယင်စွာ ဆွဲယူတယ်။

ကျွန်မ မျက်ရည်တွေ ကျလာတာမို့ အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ပါ တယ်။

“မင်းမေမေက ငါ့ကို သိပ်မုန်းနေခဲ့မှာနော်”တဲ့။

ဦးက ခုတင်ပေါ်မှာ မှီရင်း ပြောတယ်။

“မေမေက ဖေဖေ့ကိုပဲ မုန်းနေတာပါ ဦး”လို့ ကျွန်မ ပြောတော့ ဦးက ပြုံးတယ်။

“အဲဒါကလည်း ငါ့ကြောင့်ပဲလေ”တဲ့။

ကျွန်မ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရပါ့မလဲ မသိပါ။ ကျွန်မ ရင်ထဲ တင်းကျပ် နေတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။

မနက်ဖြန်ကျ ပန်းတွေကို ဘုရားမှာ ဝေချင်တယ်တဲ့။

သွားကြတာပေါ့ ဦးလို့ ကျွန်မ ပြောပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါတယ်။

မနက်ကျ ကျွန်မနဲ့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးနဲ့ အစောကြီး ပန်းတွေ ခူး ကြတယ်။ ဦးက ဝရန်တာကနေ ကြည့်နေခဲ့တယ်။

ပန်းတွေ ကားနောက်ခန်းမှာ အပြည့်တင်ပြီး ဘုရားကို သွားတယ်။ အန်တီက မောင်းပို့ပေးတယ်။ ဘုရားဖူးလာသူတွေလည်း ပျော်၊ ကျွန်မ တို့လည်း

ပျော်၊ ဦးလည်း ပျော်မယ်ထင်ပါတယ်။

ညကျ ဦးက အစောကြီး ဆေးတောင်းသောက်တယ်။ ပြီးတော့ ပန်းချီဆွဲတဲ့ အခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ မစောင့်နဲ့ အိပ်တော့တဲ့။

ကျွန်မ နိုးတော့ မနက် ခြောက်နာရီခွဲရှိနေပြီ။ မနက်ငါးနာရီဆို ကျွန်မကို လာနှိုးနေကျ ဦးဟာ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ မျက်နှာပူလို့လား၊ ရှက်ရွံ့နေတာလား။ အိပ်ခန်းထဲ မရှိ။ ပန်းချီခန်းထဲမှာပဲလား။

ဦးရေ ကျွန်မဝင်ခဲ့မယ်လို့ အသံပြုပြီး ပန်းချီခန်းထဲဝင်တော့ ဦးက ဗိုးချဲနောက်မှီမှာ မှီရင်း သူ့ရှေ့တည့်တည့်ကို ပြုံးပြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်။

ကျွန်မက ဦးဘေးနားမှာ သွားရပ်ပြီး…

“ဦးရယ် ဘာလို့...”

ဘုရားရေ။ နံရံမှာ ဆွဲချိတ်ထားတဲ့ ပန်းချီကားကြီး ကတ္တီပါ ကန့်လန့်ကာစ နှစ်ခုဟာ ပန်းချီကားရဲ့ ဘေးမှာ ကပ်လို့။ ဒါကြောင့် ဦးဟာ ဒီ အခန်းကို တားမြစ်ခဲ့တာလား။

ပိုပြီးအံ့သြစရာကောင်းတာဟာ ပန်းချီကားထဲက လူသားဟာ ဖေဖေ၊ ကျွန်မရဲ့ ဖေဖေ။

ဦးရဲ့ ပထမဦးဆုံးသော လူပုံတူပန်ချီကားဟာ. ...။

“ဦး… ဒါက…”

ကျွန်မ ဦးရဲ့ လက်ကို ရုတ်တရက်ဆွဲလိုက်မိတဲ့အခါ အေးစက်နေ တဲ့ အထိအတွေ့။ ဘုရား။ ဘုရား။

“ဦး”

ဦးက မျက်လုံးတွေ ပွင့်လျက်က ပြုံးနေဆဲပါပဲ။

ပန်းချီကားထဲက ကျွန်မဖေဖေဟာလည်း ပြုံးနေဆဲပါပဲ။

※ ※ ※

ဦးရဲ့ အုတ်ဂူလေးဟာ နှင်းဆီပင်တွေအနားလေးမှာ...။

“ဖေဖေ”

ဦးရေ။

အေးချမ်းကြပါစေတော့ပေါ့။

ဒီဇင်ဘာရောက်တိုင်း ဖေဖေဆုံးတဲ့ နေ့နဲ့ ဦးဆုံးတဲ့နေ့ရောက်တိုင်း ခြံကြီးထဲက နှင်းဆီဝါ တွေဟာ အစွမ်းကုန်ပွင့်ပြီး မွှေးပျံ့နေခဲ့တယ်တဲ့။

※ ※ ※

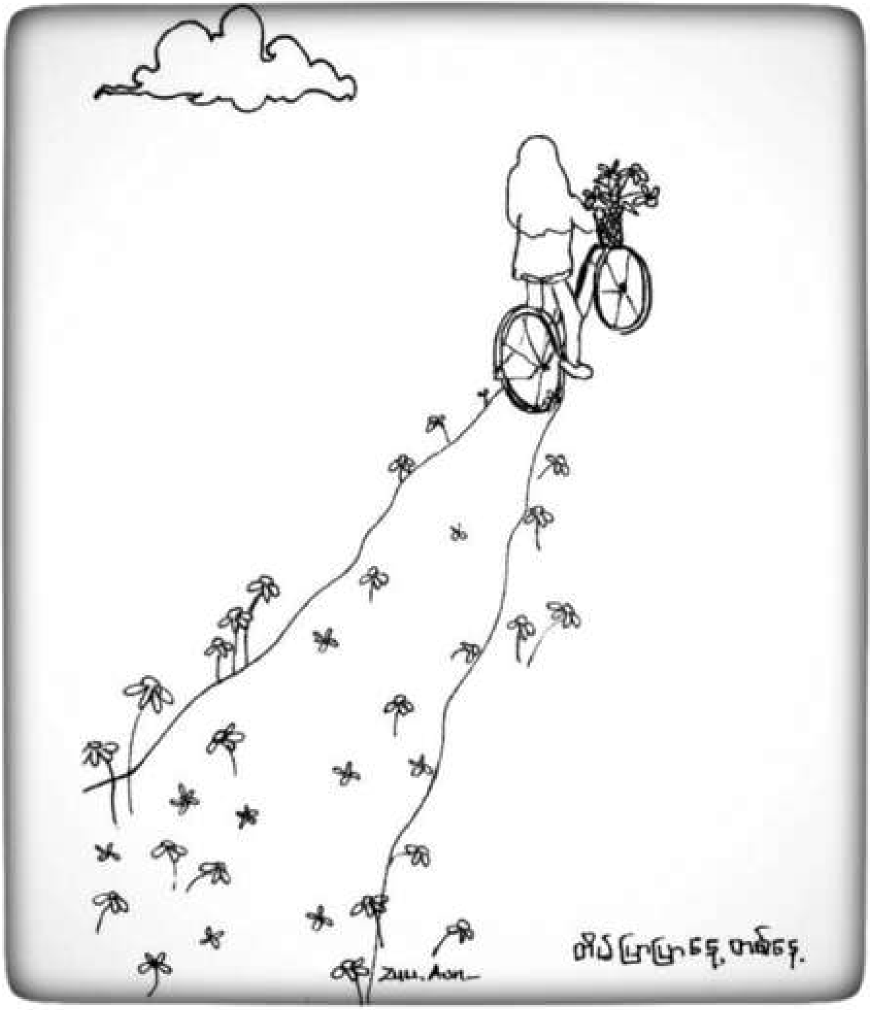

မိုးပြာပြာနေ့ တစ်နေ့.

တိမ်ပြာပြာနေ့တစ်နေ့

ကိုကြီးကို စတွေ့တာက ကိုယ် ၇ တန်းမှာ။ ကိုယ်တို့က အိမ်မှာ အိမ်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ ကုန်စုံဆိုင်အလတ်စားလေးပေါ့။ ကိုကြီးက ကိုယ် တို့ဆိုင်မှာ ကျောင်းက အပြန် အမြဲစီးကရက်ဝင်ဝယ်တယ်။ ကိုကြီးက အင်္ကျီအဖြူ၊ ဘောင်းဘီအပြာနဲ့ ယူနီဖောင်းဝတ်ရတယ်။ ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်ကလို့ ဘေးအိမ်က အစ်မကြီးက ပြောတယ်။ ကိုကြီးက အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ အရမ်းကြည့်လို့ ကောင်းတယ်။ ကြည့်ကောင်းတယ်လို့ ထင်နေရင်းနဲ့ပဲ ညနေတိုင်း မကြည့်ရ မနေ နိုင်တဲ့အထိ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ဆိုင်က မေမေထိုင်တာမို့ ကိုယ်က အိမ်ထဲကနေပဲ မသိမသာ ချောင်းကြည့်ရပါတယ်။ ကိုယ့်ကျောင်းက ငါးနာရီမှာ ဆင်းတယ်၊ အိမ်ကို အမြန် ရောက်အောင် ပြေးတော့တာပဲ။

ငါးနာရီလေးဆယ့်ငါးလောက်ဆို ကိုကြီး ပြန်လာပြီ။ ကိုယ်တို့ဆိုင် မှာ ဆေးလိပ်ဝင်ဝယ်ပြီ။

တစ်ရက်ကျ မေမေက ဈေးက ပြန်မလာသေးလို့ ကိုယ်ခဏထိုင် စောင့်ပေးရတယ်။ အဲဒီမှာ ကိုကြီးကို ကိုယ်က ဆေးလိပ်ရောင်းရတယ်။ ကိုယ့်ကို တွေ့တော့ ကိုကြီးက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်သွားတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မသိဘူး။

ကိုယ်ပိုက်ဆံပြန်အမ်းတော့ ကျေးဇူးပဲတဲ့…

ကိုကြီးအသံကို ပထမဆုံး ကြားဖူးတာပဲ။ နားထောင်လို့ ကောင်း လိုက်တာ။

ကိုကြီးကို ညီမလေး အရမ်းသဘောကျတာပဲ။

※ ※ ※

ကိုးတန်းရောက်တော့ ကျူရှင်ပြောင်းတက်ရတယ်။ ကိုကြီးက အဲဒီကျူရှင်မှာ Guide လုပ်နေတယ် ဆိုတာ သိလို့ မရရအောင် တက်ခဲ့တာ ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ကိုကြီးက ကိုယ်တို့ကိုးတန်းတွေကို တစ်ခါတလေမှ ကြည့်ပေးရတာပါ။ ညဘက် စာကျက်ဝိုင်းမှာ တစ်ခါတလေ စာမေးပေးရုံ၊ အမှတ်စစ်ပေးရုံလောက်ပဲ။ ကိုကြီးက ဆယ်တန်းတွေကိုပဲ စာပြ ပေးရ တာပါ။

ကိုကြီးဆီမှာ စာဆိုရတဲ့အခါ ဒူးတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်ပါတယ်။ ရင်ခုန်တာမြန်လို့ ကိုကြီး ကြားသွားမလားလို့ တောင် ကြောက်ရတယ်။

ကိုယ်က စာတော်တဲ့အထဲ ပါတယ်ပေါ့နော်။ စာဖြေရတဲ့အခါဆို လည်း အမြဲမှန်တာ များတယ်ပေါ့။ ကိုကြီး အမှတ်စစ်ပေးတာနဲ့ ကြုံရင် တော့ ညီမလေးက တော်လိုက်တာလို့ ချီးကျူးတတ်ပါတယ်။

※ ※ ※

တစ်ရက်ကျ ကိုယ်တို့ကျူရှင်ဝိုင်းကပဲ ကိုးတန်းတစ်ယောက်က ကိုယ့်အိတ်ထဲ စာထည့်သွားတယ်။ ကိုယ်က ဖောင်ဒါဆရာမကို တိုင်တယ်။

သွားတိုင်တော့ ကိုကြီးလည်း ရှိနေတယ်။ ကိုကြီးက မျက်နှာ မကောင်းဘူးလို့ စိတ်ထဲက ထင်နေမိတယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲတော့ မသိပါဘူး။

ကိုယ်တို့က ညကိုးနာရီဆို ကျူရှင်က ပြန်ရပါပြီ။ အိမ်နဲ့ အရမ်း မဝေးတာမို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အတူပြန်ပါတယ်။ ကိုကြီးကတော့ အဲဒီအချိန်မပြန်ရသေးဘူး။ ဆယ်တန်းတွေ မပြီးသေးလို့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ညက ကိုယ်တို့နောက်ကနေ စက်ဘီးဘဲလ်တအား တီးလို့ လှည့်ကြည့်တော့ ကိုကြီးဖြစ်နေတယ်။

ရော့... ညီမလေးလို့ဆိုပြီး အသည်းပုံသကြားလုံးထုပ်ကြီးပေးပြီး ပြန်နင်းပြေးသွားတယ်။ ကိုကြီးကို ကိုယ်သဘောကျနေတာ သိတဲ့ သူငယ်ချင်းမ နှစ်ယောက်က ဝိုးတို့ ဝါးတို့ အော်နေကြပါတယ်။

ကိုယ်ကရော ပျော်လွန်းလို့ သေနိုင်တယ်ဆိုတာပါပဲ။

※ ※ ※

နောက်ရက်ကျ ကိုကြီးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းမျက်နှာနဲ့ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်။ ကိုယ်လည်း ရှက်တာပါပဲ။ ညဘက် စာကျက်ဝိုင်းချိန် တွေဆို ဆယ်တန်းတွေကို စာမေးရင်း ကိုယ့်ဆီ ကိုကြီး လှမ်းကြည့်တဲ့ အခါနဲ့ ကိုယ်ခိုးကြည့်တဲ့အခါနဲ့ မျက်လုံးချင်းတိုက်မိတော့လည်း ကိုကြီး က ရယ်ပြီး မျက်နှာစလွှဲပါတယ်။

ကိုယ်တို့ဖြေထားတဲ့ စာတွေ သူစစ်ပေးတဲ့အခါ ကျရင် ကိုယ့်စာအုပ် မှာ စာသေးသေးလေးတွေ ရေးပေးလိုက်တာမျိုး လုပ်လာတယ်။

ပထမဆုံးရေးပေးတာက ဆံပင်မညှပ်နဲ့နော်တဲ့။ (ကိုယ်က ဆံပင်

အရှည်ကြီးပဲ။) ဒုတိယကျ ရည်းစားထားဖို့မစဉ်းစားနဲ့တဲ့။ တတိယကျ kitkat ချောကလက်ပြားလေး စာအုပ်ထဲ ညှပ်ပေးလိုက်တာ။

နောက်တစ်ခါမှာတော့ ကိုယ်က စာအုပ်မပြခင် အရင်ရေးထားလိုက်ပါတယ်။

“ဆေးလိပ်လာဝယ်တာကို သဘောကျပေမဲ့ ဆေးလိပ်မသောက်စေချင်ဘူး”လို့။ ကိုကြီးက ကြိုးစားပါ့မယ် ညီမလေးလို့ ပြန်ရေးပေး တယ်။

※ ※ ※

စာတိုလေးတွေ အပြန်အလှန်ရေးပေးတာ၊ သကြားလုံးချောကလက်လေးတွေ ကိုယ့်အိတ်ထဲ လာထည့်ထားတတ်တာ၊ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ပဲ နွေး ထွေးစွာ စကားပြောတာကလွဲ ကိုကြီးနဲ့ ကိုယ်နဲ့ကြားမှာ စည်းလေးတစ် ခုကို မကျော်ခဲ့သေးပါဘူး။ ကိုယ်တိုင်လည်း စာသိပ်တော်တဲ့ ကိုကြီးဟာ ကိုယ့်ကိုလည်း စာကြိုးစားဖို့ အမြဲမှာတတ်တာပါပဲ။ တစ်ခါတလေ ကိုကြီးကျောင်းမတက်တဲ့ ရက်တွေဆို နေ့ခင်း ကျောင်း ဆင်းရင် ကျောင်းရှေ့မှာ ကိုကြီးကို တွေ့ရတယ်။

ကိုယ်နဲ့ နောက်က ခပ်လှမ်းလှမ်းက နေလိုက်တယ်။ ကိုယ့်ဘေး လည်း မလာဘူး။ စကားလည်း လာမပြောဘူး။ ကိုယ်အိမ်ရောက်လို့ အထဲဝင်သွားမှ သူပြန်သွားတယ်။

ညကျ သူ့ဆီ စာဆိုတော့ ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောတယ်။ ဒီနေ့ကျောင်းမတက်လို့ လာကြိုတာတဲ့။

※ ※ ※

ကိုးတန်းစာသင်နှစ်ပြီးခါနီး တစ်လပိုင်းမှာ ကျူရှင်က နှုတ်ဆက် ပွဲ၊ ဆရာကန်တော့ပွဲ လုပ်ပေးတယ်။ ဂိမ်းတွေ ဆော့ကြ၊ သီချင်းဆိုကြပေါ့။ ကိုကြီးက ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုတယ်။ ကိုလူအေးကြီးက ဂစ် တာတီး သီချင်းဆိုတော့ ကျောင်းသားတွေအကုန် အားပေးကြတာပေါ့လေ။

ကိုကြီးက ဘာဆိုတယ် မှတ်သလဲ။ ဂန္ထဝင်ဆည်းဆာတဲ့။ “ကမ္ဘာမြေတစ်ခွင်ကို မင်းဆံနွယ်တွေ လွှမ်းခြုံထားမှာလားကွာ” တဲ့။ “ဆံနွယ်လေးတွေ သံစဉ်တေးလိပ်ပြာ”တဲ့။

ဟဲ့ပလုတ်တုတ် ဘယ်သူတွေများ သိနေမလဲဆိုပြီး ပျော်ရမှာလား ဘာလားတောင် ကိုယ်မသိတော့ဘူး။ ဆိုနေရင်းကလည်း ကိုယ့်ကို တစ် ချက် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သေးတာ သူက ရုပ်ကတော့ ခပ်တည်တည် ပဲရယ်။

ညနေပိုင်းကို ပိတ်ပေးတယ်။ အတန်းအားလုံးပေါ့။ စောစောပြန်ရတယ်။

ကိုကြီးက နောက်ကလိုက်လာတယ် စကားပြောတယ်

လက်ဆောင်ဘူးလေး တစ်ခုပေးပါ တယ်…၊ မေမေနဲ့ တိုးပါတယ်။

※ ※ ※

ကိုကြီး ပေးခဲ့တဲ့ ဘူးလေးက လက်ကောက်လေးပါ။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ မိုးပြာရောင် ကျောက်လုံးလေးတွေနဲ့ ကိုယ်သိမ်းထားခဲ့တာ ၇ နှစ်ရှိပြီ။

အခုတော့ ကိုယ်မဝတ်ဘဲ ချွတ်လိုက်ပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့က ကိုကြီးနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ လက်ထက်ထိမ်းမြားတဲ့ နေ့ဖြစ်တာမို့ တခြား လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ဝတ်ဆင်ရမှာမို့ပါ။

※ ※ ※

- မိုးလေ ဝတ်မှုန်များ ကို့ ဦးပေါ်ရဲ့

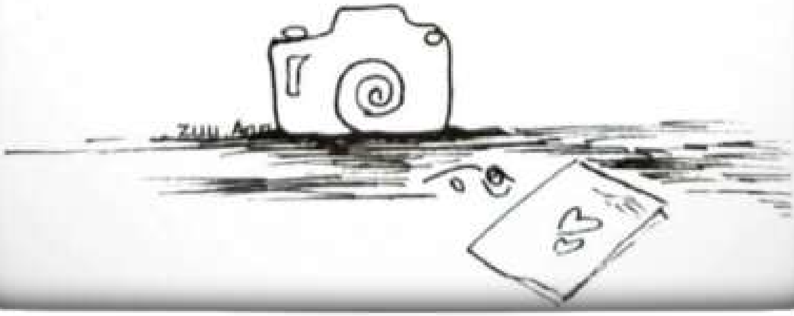

မိုးရေစက်များရဲ့ဒိုင်ယာရီ

ဒီရက်ပိုင်းတွေထဲမှာ မိုးက ဆက်တိုက်ဆိုသလို သည်းနေခဲ့ပြန်တယ်။ အခုလို မိုးသိပ်ရွာတဲ့ ညတွေဆို ကိုယ်အိပ်မရတော့ဘူး။ အိပ်မပျော်တော့ ဘူးဆို ပိုမှန်မယ်။ ကိုယ် သူ့ကို သတိရတယ်။

မှတ်မှတ်ရရနဲ့ နာနာကျင်ကျင်ပါပဲ။ သူ့ကိုယ်ဆီ ဖုန်းခေါ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ညပိုင်းတွေဟာ သူ့ရည်းစားနဲ့ ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်ပြီး သူပြိုလဲ နေတဲ့ မိုးညတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

အဲဒီလိုမျိုး သူ့ဆီက ဖုန်းကောလ်လေးတစ်ခုရတိုင်း သူ့ဘဝမှာ ငါ ဟာ အရေးပါပါသေးလားဆိုပြီး နားထင်သွေးရောက်ပြီး မနက်ခင်းတွေ ဟာ ကိုယ့်ဆီ လှလှပပဆိုက်ရောက်လာတယ်လို့ ထင်မှတ် ရူးသွပ်နေခဲ့ တယ်။

နောက် သုံး၊ လေးရက်လောက် နေလို့ သူ့ရည်းစားနဲ့ ပြေလည်ချစ်ကြည်သွားတဲ့အခါ ကျတော့လည်း ကိုယ်တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ရပ်နေပေးခဲ့ပါတယ်။

ထားရင် နေခဲ့ပေးဖို့ရယ်၊ သူက ဆွဲရင် ကိုယ်က ပြန်တွဲပေးလိုက် ဖို့ရယ်က သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်တစ်သက်လုံးယူရမဲ့ တာဝန်တွေ မဟုတ်လား။ ကိုယ်က ချစ်မိတာ၊ ကိုယ့်မှာပဲ အပြစ်ရှိခဲ့ပါတယ်။

အသံမထွက်ဘဲ ပေါက်ကွဲတဲ့ အရာတွေက ပိုအပျက်အစီးများတယ်

ဆိုတာ သူဘယ်တော့မှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ “မင်း ငါ့ကို ပေးတဲ့ နားလည်မှုမျိုး သူဘာလို့ မပေးနိုင်ရတာလဲ ဟင်"

သူက ကိုယ့်ကို ခဏ ခဏ မေးလေ့ ရှိတယ်။

“ငါသည်းမခံနိုင်တော့ဘူးဟာ ငါလိုက်လျောလွန်းတာ များပြီ။ ဒီတစ်ခါ သူနဲ့ငါ တကယ်ပြီးပြီ” ဆိုပြီးလည်း ဒေါသတွေ ထွက်ဖူးတယ်။ “ဒါပေမဲ့လည်း မင်း သူ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲမဟုတ်လား”လို့ ကိုယ် ပြန်မေးတဲ့အခါ တအောင့်လောက် ဆွံ့အသွားပြီးမှ “အင်း... ချစ်တာ ပေါ့”လို့ အသံလေးလေးကြီးနဲ့ ပြန်ဖြေပါတယ်။

သူ စိတ်ရှိလက်ရှိ ကြေကွဲ ရင်ဖွင့်ပြီးလို့ ဖုန်းချခါနီးတိုင်းမှာတော့ “ငါ မင်းကို ချစ်တယ်နော်... ငါ့ရဲ့ ညီမလေး”လို့ ပြောတတ် သေးတယ်။ သုံး၊ လေးလနေလို့ သူစိတ်မပျော်တဲ့ တစ်ရက်တလေတွေ မှာပါပဲ။

ပြတင်းပေါက်ကနေ ဖျန်းခနဲ လွင့်ဝင်လာတဲ့ မိုးစက်တွေက ကိုယ့်မျက်နှာကို အေးစက်သွားစေတယ်။ ကိုယ် သူ့ကို လွမ်းတယ်။ အခုဆို ဘီယာတွေ မူးရင်း ဂစ်တာတီးနေမလား။

စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ဆေးလိပ်တွေကို ဖိသောက်နေရင်း မီးခိုးတွေကြား သူ့မျက်နှာလေး မြုပ်နေမှာ။ အပြင်မှာဆိုရင်တော့ ထီးမပါဘဲ ငိုက်စိုက်လျှောက်နေမှာပဲ။

အခုလည်း မမြင်တော့တာ နှစ်နှစ်ကျော်လောက် ရှိနေတဲ့ ရင်းနှီး ပြီးသားနံပါတ်စိမ်းကလေးတစ်ခု ပေါ်လာနိုးနဲ့ ကိုယ်ဟာ ဖုန်း Screen ကို သတိလက်လွတ်ငေးနေမိပြန်တယ်။

※ ※ ※

တကယ်ကို စိတ်နာပစ်ရစတမ်းဆို ကိုယ်သူ့ကို စိတ်နာပစ်ဖို့အကြောင်းတရားတွေ လက်ညှိုးထိုး မလွဲ ဘယ်လောက်တောင် များသလဲ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က သူ့ကို ချစ်တယ်လေ ။နာကျင်ကြေမွစရာတွေပဲဆိုရင်တောင် ကိုယ်က တယုတယနဲ့ ကောက်သိမ်းနေမိဦးမှာပဲ။

ကိုယ်နဲ့ သူဟာ ၇ တန်းကနေ စပြီး ခင်မင်ငြိတွယ်ခဲ့ရတဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ။

ဘဝရဲ့ သုံးပုံ နှစ်ပုံမှာ ကိုယ်က သူ့ကို လိုက်လျောသည်းခံရင်းနေခဲ့တာတွေချည်းပဲ။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သွားတဲ့အခါအစ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် တာဂိမ်းဆိုင်သွားလို့ အဖော်မရှိရင် ကိုယ်က ဘေးက တမျှော်တခေါ် လိုက်ထိုင်စောင့်ရပြီး ကောင်မလေးလိုက်ပိုးတာ အလယ် အဝတ်အစား ဝယ်တာဘိလိယက်သွားထိုးတာ အဆုံး ကိုယ်ပါရတယ်။

ဘဝရဲ့ သုံးပုံ နှစ်ပုံမှာ အတူရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုယ်တို့ဟာ ချစ်သူတော့ မဖြစ်ခဲ့ကြဘူး။ သူရည်းစားရသွားတဲ့ အချိန်က စပြီး သူ့ဘဝထဲမှာ ကိုယ် ဟာ အငွေ့ပြန်သွားခဲ့ပါတယ်။

“ငါတို့အရင်လို စကားတွေ မပြောဖြစ်ပေမဲ့ အရင်လိုမတွေ့ဖြစ် ပေမဲ့ ငါမင်းကို အမြဲသတိရနေပါတယ်”လို့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလေး ဟာ ကိုယ့်ကို ဖုန်းခေါ်တိုင်း ပြောတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဖုန်းခေါ်တဲ့ ညတွေဟာ သူ့ရည်းစားလေးနဲ့ အကြီးအကျယ်ပြဿနာတက်ပြီး သိပ်မူး နေတဲ့ အချိန်တွေမှပါ။

“မင်းမူးနေရင် စကားမပြောချင်ဘူး”လို့ ကိုယ်က ပြောတဲ့အခါ “မမူးပါဘူး၊

မူးရင် မင်းဆီ ဖုန်းခေါ်နိုင်ပါ့မလား ညီမလေးရဲ့”လို့ရယ် ပြီး ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီလိုညမျိုးတွေဆို ကိုယ်တို့ မအိပ်ဖြစ်ကြဘဲ ရောက် တတ်ရာရာ စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြတယ်။ သူက မူးတဲ့အခါတိုင်း သူ့ရည်းစားလေးနဲ့ ခဏ ခဏ လမ်းခွဲလေ့ ရှိပြီး ကိုယ့်ကို “မင်း ငါ့ကို စောင့်နေမှာလား”ဆိုတာမျိုးကို မေးတတ်တယ်။

နောက်မနက်လင်းလို့ သူ အမူးပြေသွားတဲ့အခါကျရင်တော့ ကိုယ့်ကို မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်သွားရင်း သူ့ကောင်မလေးအနားကို ရယ်ရယ် မောမောပြန်ရောက်သွားမယ် ဆိုတာ ကိုယ်သိပေမဲ့လေ။

လွန်ခဲ့တဲ နှစ်နှစ် မိုးတွေ သိပ်ရွာတဲ့ ညခင်းတစ်ခုမှာ သူ့ကိုယ်ဆီ ဖုန်းခေါ်ခဲ့ပါတယ်။

ထုံးစံအတိုင်း သူ စိတ်ညစ်နေပြီး ယမကာလေး ခပ်ငွေ့ငွေ့အချိန်ပေါ့။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါ။ အဲဒီညက သူစပြီး ပြောခဲ့တဲ့ စကားက “မင်း ဘာလို့အခုအထိ ရည်းစားမထားရတာလဲ”တဲ့။ နောက်ဆက်တွဲ ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားက ကိုယ့်ကို အကြေအကွဲ အထိတ်တလန့်ပါပဲ။

“မင်း ငါ့ကို ချစ်နေတာ မဟုတ်လား၊ မင်း ငါ့ကို ချစ်နေခဲ့တာ မဟုတ်လား”တဲ့။

ကိုယ်တို့အကြာကြီး ဖုန်းကို ကိုင်ထားရင်း တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ကြတယ် ထင်ပါတယ်။

ပြီးတော့ “ဟုတ်တယ်၊ ငါမင်းကို သိပ်ချစ်တာ”လို့ ပြောမိခဲ့တယ်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက “ငါလည်း မင်းကို ချစ်တာပေါ့”တဲ့ ပြော ရင်း တိတ်ဆိတ်သွားပြန်တယ်။

ဖုန်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း အကြာကြီး ငြိမ် သက်နေပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ သူ့ဘက်က ဖုန်းအရင်ချသွားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီညဟာ ကိုယ့်ဆီ နောက်ဆုံးဖုန်းခေါ်ခဲ့တဲ့ ညပါပဲ။

နောက်တစ်ခါ ဖုန်းခေါ်ရင် “ငါမင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ ပိုင်ဆိုင် ဖို့ စောင့်မနေခဲ့ဖူးဘူး”လို့ ပြောချင်ခဲ့ပေမဲ့ သူ့ကိုယ်ဆီ ဖုန်းမခေါ်တော့ တာ နှစ်နှစ်တောင် ကြာခဲ့တဲ့အထိပါပဲ။

ကိုယ်နဲ့သူနဲ့ အဆက်အသွယ်တွေ ပြတ်နေတဲ့ အချိန်တွေထဲမှာ (သူ ကိုယ့်ကို အဆက်အသွယ် မလုပ်တဲ့ အချိန်လို့ ပြောရင် ပိုမှန်မယ်ထင် တယ်။) ကိုယ်က ကိုယ့်ရဲ့ ဓာတ်ပုံဆိုင်ကလေးထဲမှာပဲ အလုပ်တွေ လုပ် ရင်း ဘယ်တုန်းကမှ

တစ်ယောက်ယောက်ကို မချစ်ခဲ့ဖူးသလို တစ်ယောက် ယောက်ကို လွမ်းမနေရသလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့။

နာကျင်ရင်း ပျော်ချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တယ်။

အဝေးမှာတော့ ကိုယ်သူငယ်ချင်းလေးဟာ အဆင်ပြေနေမှာပါ။ ကိုယ်ဟာ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဖူးဆို လိမ်တာပဲ။ ရင်းနှီးပြီးသား နံပါတ်ကလေးကို အကြိမ်ကြိမ်ရိုက်နှိပ်ရင်း အကြိမ် ကြိမ်ပြန်ဖျက်ရင်း မိုးလင်းခဲ့တာတွေတော့ မအိပ်ဖြစ်တဲ့ ညတွေကပဲ သိလိမ့်မယ်။

ဒီနေ့လည်း ကိုယ့် Camera လေးထဲက ပုံရိပ်တချို့ကို ပြန်ကြည့်ရင်း သတိလက်လွတ် ပြုံးနေခဲ့မိတယ်။ ဟိုအရင်တုန်းကဆို ကိုယ့်ဓာတ်ပုံ studio ဟာ သူ့ရဲ့ စားအိမ်သောက်အိမ်လိုပဲ။ သူ့အိမ်မှာ စကားများလာတဲ့အခါ ကိုယ့် studio က ဆိုဖာဆက်တီ တွေမှာ အသေကောင်လို လာအိပ်တယ်။ ရှေ့ဘက်စားသောက်ဆိုင်ကနေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မှာစားတယ်။

ကိုယ့် camera တွေထဲက တစ်ခုကို ယူပြီး တွေ့သမျှ အကုန်လျှောက် ရိုက်၊ လမ်းပေါ်က ကားတွေရော ဈေးသည်တွေရော လူတွေရော။ ကိုယ့် ရဲ့ ရုပ်ဆိုးဆိုးဖြစ်နေတဲ့ ပုံတွေကိုပါ ရိုက်ပြီး သွားတဲ့အခါ စိတ်ပြေသွား တတ်တဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုးကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ်သိပ်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ ပါတယ်။

※ ※ ※

မိုးရွာတဲ့ ညမဟုတ်တဲ့ မိုးခပ်ဖွဲဖွဲလေးပဲ ကျနေတဲ့ ညနေခင်းတစ်ခုက သူငယ်ချင်းလေးကို ကိုယ့်ဆီ တစ်ခေါက်ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ “အရင်လိုပဲနော် မင်းရဲ့ studio က အမြဲတမ်းငါ့အတွက် နွေး ထွေးနေတာပဲ၊ မင်း အဆင်ပြေရဲ့လား”လို့ သူက ကိုယ် ဖျော်ပေးတဲ့ ကော်ဖီကို သောက်ရင်း မေးတယ်။

သူ့မျက်နှာမှာ ဘာအရိပ်မှ ဖြတ်ပြေးမနေဘဲ အေးဆေးတည်ငြိမ်ဆဲ ပါပဲ။

တစ်ခါက မိုးညတစ်ခုမှာ “ငါမင်းကို သိပ်ချစ်တာ”လို့ ကိုယ် သူ့ ကို ပြောခဲ့ဖူးတာကို မေ့နေပါစေတော့။

“ပြေပါတယ် မင်းရော”

နှစ်နှစ်စလုံး ငါ့ကို ဘာလို့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပစ်ရတာလဲလို့ မမေး သင့်ပါဘူးနော်။

“ငါလည်း ပြေပါတယ်၊ ငါ့ကို ဘာမှ မမေးဘူးလား”တဲ့။ ကိုယ်ပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ပေမဲ့...

“မင်းအတွက်ရော ငါ့အတွက်ရော ငါ မင်းကို ဒီနှစ်တွေထဲ တမင်ချန်ရစ်ခဲ့တာပါ။ အင်း. . . ငါ့အတွက်ဆို ပိုမှန်မှာပေါ့နော်။ သစ္စာရှိတဲ့ ယောကျ်ားကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ သိက္ခာအတွက် ပြီးတော့... ...

ကိုယ်မျက်ရည်မကျမိခင်မှာ သူ့စကားကို ကိုယ်ဖြတ်လိုက်တယ်။

“တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ မင်းမပြောနဲ့တော့၊ မင်းမမှားဘူး၊ မင်းငါ့ကို အားနာစရာမလိုပါဘူး၊ သနားစရာလည်း မလိုဘူး၊”

ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တစ်ယောက်ယောက်စွန့်ပစ်လိုက်မှ မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ရ ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ ငါစောင့်မနေခဲ့လို့ပဲ“

ကိုယ်တို့တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခပ်စူးစူး ငေးကြည့်နေကြတာ သိပ်ကိုကြာပြီးတဲ့နောက် သူက ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ညိတ်ရင်း သူ့အိတ်ထဲက တစ်ခုခုကို ကိုယ့်ဆီ ထုတ်ပေးပါတယ်။

“မင်းကို ပေးဖို့ပဲ ကျန်တော့တာ”

အဲဒီအရာလေးဟာ ကြည်ပြာရောင်ကလေး အေးချမ်းခြင်းကို ဆောင်တယ်လို့ ကိုယ်မကြာခဏ ပြောလေ့ ရှိတဲ့ ကြည်ပြာရောင်ကလေး။

“တစ်ခေါက်လောက် ဖက်လို့ ရမလား... ညီမလေး” လို့ ပြုံးပြီး ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလေးက ပြောတယ်။

ကိုယ့်လက်တွေကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်တဲ့အခါ သူငယ်ချင်းလေးဟာ ကိုယ့်ဆီ ခွေ့ခနဲ ထလာပြီး ကိုယ့်ကို လာဖက်ပါတယ်။

ကိုယ်ငိုလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူ့ပခုံးစွန်းမှာ ကိုယ့်မျက်ရည်တွေ စိုသွား လို့ မဖြစ်ဘူး။

“မင်းကို ချစ်တယ် ငါ့ရဲ့ ညီမလေး၊ ငါရဲ့ အမြဲတမ်းညီမလေး”လို့ ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောတယ်။ ကိုယ့်မှာ အနာတရနဲ့ ပြုံးရပါသေးတယ်။ ခပ်ဖွဲဖွဲမိုးရေတွေအောက်မှာ ထုံးစံအတိုင်း သူငယ်ချင်းလေးဟာ ထီး မဆောင်းဘဲ ကိုယ့်ဘဝထဲကနေ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်သွားခဲ့ပါတယ်။ စားပွဲပေါ်က ကြည်ပြာရောင် ကတ်ပြားကလေး။ ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို ဆောင်တဲ့ ကြည်ပြာရောင်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ မင်္ဂလာဖိတ်စာလေးရဲ့ ထောင့်စွန်းလေးတွေဟာ မိုးရေနဲ့ အနည်းငယ်စိုစွတ်နေတယ်။

ကိုယ့်မျက်ဝန်းတွေမှာ စိုစွတ်နေတာဟာလည်း မိုးရေစက်တွေပဲ ဖြစ်ပါစေတော့။

တည်ငြိမ်အောင် နေထိုင်နေရင်း

ပျော်ကာနေမယ် သူငယ်ချင်း

တော်ရာ နေရာဟောင်းလေးမှာပဲ[1]

※ ※ ※

ပန်းအိုး

ပန်းဆိုင်

ကျွန်မတို့ အိမ်ကနေ သုံးမိနစ်လောက် စက်ဘီးနင်းလာခဲ့အပြီးမှာ ခပ်ပြေပြေ ကုန်းဆင်းလေး တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီကုန်းဆင်းပြီး လမ်းလေးရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာတော့ ဂန္ဓမာပန်းခင်းကြီးတွေ ရှိပါတယ်။ ပန်းခင်း ကြီးတွေ ကျော်လွန်လို့ ပထမဆုံးတွေ့ရတဲ့ လမ်းချိုးကလေးကတော့ ကျွန်မ ခြံက ပန်းတွေ သွားပို့ရမဲ့ ဈေးတွေဆီကို သွားရမဲ့ လမ်းကလေးပါပဲ။ မလေးရှားပိတောက်ပင်တွေ စီရီမှိုင်းပျစွာ ရှိနေတဲ့ လမ်းကလေးပါ။ ရွှေ ဝါရောင်ဝတ်ဆံတွေ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ လမ်းလေးပေါ့။ ကျွန်မရဲ့ သုံးဘီးကို အရှိန်နဲ့ ဖြတ်မောင်းတဲ့အခါ လမ်းမပေါ်က အဲဒီရွှေဝါရောင်ဝတ်ဆံတွေ ဟာ လွင့်ခနဲ လွင့်ခနဲ ပျံ့ဝဲသွားတတ်ကြတယ်။ ဒီအရာတွေ ဒီလမ်းတွေ ဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ အထူးတလည်ဖြစ်နေတဲ့ အရာတွေတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ နေ့စဉ်ဖြတ်သွားဖြတ်လာ သမားရိုးကျအရာတွေပါပဲ။

အင်း! အဲဒီလမ်းကလေးထဲကို ပန်းဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရောက်မလာခင်အထိပေါ့ ။

※ ※ ※

အဲဒီပန်းဆိုင်ကလေး ရောက်လာတာတော့ တစ်လပြည့်ခါနီးလောက် တော့ ရှိပါပြီ။ အရင်ကတော့ အဲဒီနေရာက ကြယ်တာရာပန်းတွေ စိုက်တဲ့ ခြံကြီးပါပဲ။ အရှေ့ကနေ ဖြတ်သွားရင် ကြယ်တာရာတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ် လွှမ်းခြုံနေတာကို မြင်နေရတယ်။

ဆိုင်အဆောက်အအုံ စပြီး အခြေချနေတာကို လွန်ခဲ့တဲ့ လတွေက တွေ့ပေမဲ့ ပန်းဆိုင်လေး ဖြစ်လာမယ်လို့တော့ မတွေးမိဘူး။ အဆောက် အအုံလေးဟာ မကြီးလွန်း မငယ်လွန်း ဘန်ဂလိုပုံစံလေးပါ။

အဝါနုနု ဆေးရောင်သုတ်ထားပြီး လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကလေးတွေမှာ အဖြူရောင် ခန်းဆီးလေးတွေနဲ့။

ကြယ်တာရာပန်းတွေကြား အဝါရောင်အဆောက်အအုံလေး တည်ရှိနေခြင်းဟာ ကျွန်မကို မျက်နှာမလွှဲနိုင်အောင် ညှို့ယူနေခဲ့ပါတယ်။ ဆိုင်လေးရဲ့ နာမည်ကလည်း ရိုးရှင်းစွာ ဆန်းကြယ်တယ် ပြောရမလား။

“ပန်းဆိုင်”တဲ့။

လမ်းထဲ စဝင်လိုက်တာနဲ့“ပန်းဆိုင်”ကို မမွေ့မလျော့ လှမ်းကြည့်ဖို့၊ တွေ့မြင်ရဖို့ ကျွန်မ ရင်ခုန်နေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မ ဈေးကို ပန်းတွေ သွားပို့တဲ့ အချိန်ဆို ပန်းဆိုင်ရဲ့ ရှေ့မှာ Supply လာလုပ်တဲ့ ကားတွေ၊ ပန်းလာမှာကြတဲ့သူတွေ၊ လာဝယ်ကြသူ တွေရဲ့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ ကားတချို့ကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ တစ်ဆင့်စကား တွေဆီက ပြန်ကြားရသမျှကတော့ ပန်းဆိုင်ရဲ့ Florist ဟာ ကျွန်မ ထင် နေခဲ့သလို အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် အမျိုးသား Florist တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။

“မြသားမိုးမြေ ပူသည့်နေအောက်

နွေပွင့်တွေဖူး နွေလေရူးမှာ

နွေဦးကိုလည်း တွေ့ခဲ့တယ်”

ကြည်အေး

“နီနီ့ရဲ့ ပန်းတွေက နီနီ့လိုပဲ အမြဲလှနေတာပဲ”

အန်တီ သိန်းတင်က ထုံးစံမပျက်ယွင်းစွာပဲ သူ့ဆိုင်ကို ပန်းလာချ ပေးတိုင်း ကျွန်မကို ပြောလေ့ ရှိတယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ၊ ရောင်းကောင်းရဲ့ မဟုတ်လား”

“ပုံမှန်ပါပဲ သမီးရယ်”

ကျွန်မကို မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့ပန်းဖိုးတွေ ရှင်းပေးရင်းက ပြောတယ်။

“ဖေဖေက သစ္စာပန်းတွေ ထပ်စိုက်နေတယ် အန်တီ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုဌေးဦး စိုက်တာဆိုရင်တော့ ဖြစ်ဦးမှာပါ၊ ကျုပ် တို့ယူရောင်းရချေသေးရဲ့”

ကျွန်မက ရယ်ရင်း…

“အခုမှ စမ်းစိုက်တုန်းပါ အန်တီသိန်းတင်ရယ်”

“ဟော့… မင်းစကားပြောလို့ မပြီးသေးဘူးလား”

ရုတ်တရက် ကျွန်မပခုံးကို လက်ချောင်းထိပ်နဲ့ ထိတို့လိုက်သလိုမျိုး မို့ ကျွန်မ လန့်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။

အမျိုးသားတစ်ယောက်။ အသားညိုညို၊ အရပ်က မရှည်လွန်းပေမဲ့ ပုတာတော့လည်း ဟုတ်မနေပြန်ဘူး။ ကျွန်မထက်တော့ အများကြီး မြင့်ပါတယ်။

အနက်ရောင်ရင့်ရင့်ဘောင်ခတ်ထားတဲ့ မျက်မှန်အောက်က မျက်လုံးတွေက ခပ်မာမာနဲ့။

အဲဒီမျက်လုံးတွေကို ဝန်းရံပေးထားတဲ့ မျက်တောင် နက်နက်စိပ်စိပ်တွေကိုတော့ ကျွန်မအမှတ်မဲ့စွာ ငေးနေမိလိုက်သေးတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ဒီလိုလှပတဲ့ မျက်ဝန်းမျိုး ရှိတတ်သလား။

“ရှင် ကျွန်မကို ပြောနေတာလား”

ကျွန်မက အန်တီသိန်းတင်အသိများ ဖြစ်နေမလားလို့ အန်တီသိန်းတင်ဆီလည်း လှမ်းကြည့်တော့ အန်တီကလည်း ကြောင်ကြည့်နေတယ်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းသုံးဘီးနဲ့ လိုက်ချင်လို့”

“ရှင်၊ ကျွန်မက passenger ဆွဲတဲ့ သုံးဘီးမဟုတ်ဘူး”

“ငါသိပါတယ်၊ ငါက လမ်းကြုံလိုက်ချင်တာပါ”

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကို့ ကျွန်မ မသိ……”

ကျွန်မစကားမဆုံးခင်မှာပဲ…

“ပန်းဆိုင်တင်ပါ၊ ငါအဲဒီမှာ ဆင်းမှာ”

“ပန်းဆိုင်”ဆိုတဲ့ စကားမှာ ကျွန်မ ရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွားရတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို ပြန်ငေးနေမိတယ်။ သူက ပန်းဆိုင်ရဲ့ . . . .။

ကျွန်မရဲ့ သုံးဘီးမှာ ဘေးကနေ ဖေဖေက လွဲလို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ထိုင်လိုက်တာဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ။

ဘေးကနေမှ မလိုက်ရင်လည်း ကျွန်မရဲ့ သုံးဘီးက ပန်းတွေ တင်တာဆိုတော့ ထိုင်ခုံတန်းတွေ မပါဘူးမဟုတ်လား။

သူဟာ ပန်းဆိုင်ရဲ့ Florist ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လား မသေချာပေမဲ့လို့ ကျွန်မစိတ်ထဲက ဟုတ်နေမယ်လို့ ထင်နေမိတယ်။

ဒူးခေါင်းပေါ် အုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်ချောင်းတွေကို ကျွန်မ ဖျတ် ခနဲ လှမ်းကြည့်မိတော့။ အင်း... တကယ့်ကို ခဏကလေးပါ။

တစ်ဖြောင့်တည်းရှည်သွယ်နေတဲ့ လက်ချောင်းတွေပေါ့။

အင်းလေ... ပန်းတွေ စိုက်ပျိုးရတဲ့ ဖေဖေ့လို ဥယျာဉ်မှူးရဲ့ လက်တွေနဲ့ ပန်းတွေ ထုပ်ပိုးစည်းနှောင် ပြင်ဆင်ရတဲ့သူရဲ့ လက်က ဘယ်တူ ပါ့မလဲနော်။ ဒါပေမဲ့ကျွန်မဖေဖေရဲ့ လက်တွေကလည်း သိပ်လှတာပါပဲ။

“မင်း သုံးဘီးမောင်းတတ်တာ ကြာပြီလား”

အကြာကြီးတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ သူ့ဆီက စကားသံထွက်လာတယ်။

ကျွန်မဘက်ကိုတော့ မကြည့်ပါဘူး။ ဟိုဘက်တစ်ခြမ်းက ပန်းခင်းတွေ ဆီ ငေးကြည့်ရင်း ပြောတာပါ။

“ကျွန်မ ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်ကတည်းက မောင်းတတ်တယ်”

“ဪ”

သူတိတ်ဆိတ်သွားပြန်တယ်။

မလေးရှားပိတောက်ပင်တွေ စီရရီစွာ ပေါက်နေတဲ့လမ်းပေါ် ကျွန်မ ရဲ့ သုံးဘီးဖြတ်မောင်းတဲ့အခါ ထုံးစံအတိုင်း အဝါရောင်ဝတ်ဆံတွေဟာ လွင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြန်တယ်။

“မင်းအရှိန်လျှော့သင့်တယ်နော်”

“ရှင်”

“ဪ.... ဒီဝတ်ဆံတွေက နားထဲကိုဝင်ရင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်၊ မင်းအဲဒီလောက် အရှိန်နဲ့ဆိုရင်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မစိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်သွားပေမဲ့ အရှိန်ကို လျှော့လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မက အဲဒီဝတ်ဆံတွေကြား အရှိန်နဲ့ ဖြတ်မောင်းသွားရတာကို ကြိုက်တာလေ။

“ဒါပေမဲ့ လှသားပဲ”

ကျွန်မက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်တော့-

“အဲဒီဝတ်ဆံတွေ လွှင့်သွားတာ လှသားပဲလို့”

“ပန်းဆိုင်”ဆိုတဲ့ သစ်သားမှာ ထွင်းထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ရဲ့ ရှေ့မှာ ကျွန်မရဲ့ သုံးဘီးကို ရပ်လိုက်တယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူက ဆင်းဖို့ ပြင်ပြီးမှ “ငါ့နာမည် လွင်ဦးပါ”တဲ့။ သူက စွေ့ ခနဲ ခုန်ဆင်းသွားတယ်။ ပန်းဆိုင်ရဲ့ ခြံအဝဆီကို ခပ်သွက်သွက်လျှောက် သွားတယ်။ ကျွန်မအနားမှာ မွှေးရနံ့တချို့ကျန်နေခဲ့သလိုပဲ။ ပန်းရနံ့တွေ လား။ ကိုယ်သင်းရနံ့တွေလား။

ကျွန်မနာမည် “နီနီ”ပါလို့တောင် မပြောလိုက်ရဘူးနော်။

※ ※ ※

“မင်း ငါ့ကို အစ်ကိုလို့ မခေါ်သင့်ဘူးနော်”

ပန်းစည်းမှာ တပ်ဖို့ ဖဲကြိုးကလေးတွေ ဖြတ်နေရင်းက ကျွန်မကို လှမ်းပြောတယ်။ ကျွန်မကတော့ နှင်းဆီပန်းရဲ့ ဆူးတွေကို ကတ်ကြေး နဲ့ ဖြတ်ရင်း သူနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက စားပွဲမှာ ရှိနေတာပါ။

“ဘာရယ်”လို့ ကျွန်မက သူ့ဆီကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောပေမဲ့ သူ ကတော့ ကျွန်မကို ကြည့်မနေပါဘူး။

“ငါ မင်းထက် ဘယ်နှနှစ်ပိုကြီးသလဲ”

“၁၆နှစ်”

ကျွန်မ မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“မင်းအဖေအရွယ်လောက် ရှိတယ်ကွ နီနီရ”

ကျွန်မကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြောပြီး သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေ တယ်။

“အို… မဟုတ်တာတွေ၊ ကျွန်မအဖေက အခု ၅၃ နှစ်လေ”

သူက ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါယမ်းရင်း ဖဲကြိုးတွေနဲ့ ကတ်ကြေး ကို စားပွဲပေါ်မှာ ချလိုက်ပြီး အညောင်းဆန့်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ထိုင် နေတဲ့ စားပွဲဆီကို ထလာတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ လက်ကို ထောက်လိုက် ပြီး ကျွန်မမျက်နှာရှိတဲ့ဘက် ကိုယ်ကိုင်းပြီး

“ငါ ၁၆ နှစ်မှာ အိပ်ထောင်ကျရင် မင်းကို မွေးလို့ ရနေပြီ နီနီ”

သူ့ရဲ့ နှာဖျားက ထွက်လေနွေးနွေးက ကျွန်မရဲ့ မျက်နှာကို လာထိခတ်နေသလိုပါပဲ။ ဘုရားရေ… ကျွန်မ ပန်းနံ့တွေ ရလာပြန်ပြီ။

ကျွန်မ သူ့ကို မော့ကြည့်နေမိရာကနေ ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲလိုက် တယ်။

“ကျွန်မ အစ်ကို့ကို အစ်ကိုလို့ပဲ ခေါ်ချင်တယ်၊ အစ်ကိုက ကျွန်မ အဖေမှ မဟုတ်တာ”

ကျွန်မ ပြောတော့ သူ “ဟား”လို့ ရယ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့စားပွဲဆီကို ပြန်သွားဖို့ လှည့်သွားတယ်။

“အစ်ကို”

သူက ကျွန်မကို လှည့်မကြည့်ဘဲ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ရပ်နေတယ်။

“နောက်တစ်ပတ်ဆို မြို့က အဒေါ်အိမ်မှာ သွားနေရဦးမယ်။ ကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံးနှစ် အဝေးသင်စာမေးပွဲ ဖြေဖို့ အနီးကပ်တက်ဖို့လေ”

သူ ကျွန်မကို ချက်ချင်းလှည့်ကြည့်တယ်။ ဘာစကားသံတစ်ခွန်းမှ ထွက်ကျမလာဘဲ ကျွန်မတို့အပြန်အလှန်ငေးမိနေကြတယ်။ သီချင်းသံက ခပ်ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး လွင့်ပျံ့နေတယ်။

”အချစ်ဆိုတာ ငါသိလိုက်တဲ့အခါ . . . ကောင်းကင်မှာ ကြယ် တွေကြွေတဲ့ ည……”

“အစ်ကို ကျွန်မကို ကားဂိတ်လိုက်ပို့ပေးမလားဟင်”

သူ ဘာတစ်ခုမှ ကျွန်မကို ပြန်မပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ စားပွဲပေါ်က စီးကရက်ဘူးနဲ့ မီးခြစ်ကို ကောက်ယူပြီး ဆိုင်ရဲ့ မှန်တံခါး ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းတွန်းဖွင့်ပြီး ထွက်သွားတယ်။

ခြံထဲက ခရေပင်ကြီးရဲ့ အောက်ဘက် ခုံတန်းကလေးမှာ သူသွား ထိုင်နေတာကို ကျွန်မ လှမ်းမြင်နေရတယ်။

ကျွန်မ ပြန်ဖို့ သင့်ပြီထင်ပါတယ်။ ကျွန်မစားပွဲပေါ်က ပစ္စည်းတွေ ကို နေရာတကျ ပြန်သိမ်းတယ်။ ကျွန်မ လွယ်နေကျ အိတ်ကလေးကို ကောက်လွယ်ပြီး ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်လာတယ်။

ကျွန်မ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ရမလား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မနှုတ်ဆက်ချင်ဘူး။ သူ့ကို

ကျွန်မစိတ်ဆိုးချင်ချင် ဖြစ်နေတယ်လေ။

ကျွန်မ သူ့ရှေ့ကနေဖြတ်ပြီး သုံးဘီးရပ်ထားတဲ့ဆီကို တန်းလျှောက် လာခဲ့လိုက်တယ်။

“နီနီ”

သုံးဘီးပေါ်ကို တက်ဖို့ ပြင်နေတုန်းပဲ သူလှမ်းခေါ်တယ်။

ကျွန်မ သူ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ သူက ခုံတန်းပေါ်မှာ ထိုင်လျက် သားပဲ ကျွန်မကို ကြည့်နေတယ်။ စီးကရက်မီးခိုးငွေ့တွေကြားက သူ့ မျက်ဝန်းတွေကိုလည်း ကျွန်မ အဓိပ္ပာယ်မဖော်တတ်ပါဘူး။

“ငါလိုက်ပို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မ သုံးဘီးပေါ်ကို ခပ်သွက်သွက်ပဲ တက်လိုက်တယ်။

ကြယ်တာရာပန်းတွေ တစ်ဖက်တစ်ချက် ရှိနေတဲ့ အဝင်လမ်းကနေ ခါတိုင်းထက် အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ သုံးဘီးကို မောင်းထွက်လာခဲ့လိုက်တော့ တယ်။

ကျွန်မ ရှင့်ဆီ မလာတော့ဘူး သိလား။

※ ※ ※

အဲဒီနေ့က စပြီး ကျွန်မ သူ့ဆိုင်ကို မသွားတော့ဘူး။ မနက်ခင်း ပန်း လိုက်ပို့ရတဲ့ အချိန် သူ့ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်ပြီး အသွားအပြန်လုပ်ရတဲ့အခါ မှာလည်း ဆိုင်ဘက်ဆို လှမ်းမကြည့်မိအောင် ကျွန်မ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ သူရော ကျွန်မသုံးဘီး သူ့ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားတာကို လှမ်းကြည့်နေမိမလား၊ ကျွန်မ သိပ်သိချင်တာပဲ။

ကျွန်မအဒေါ်အိမ်ကို သွားဖို့ ရက်နီးလာလေလေ သူ့ကို ပိုပြီး သတိရမိလေပါပဲ။

“မင်းနာမည်က ဘာလို့ နီနီလို့ ပေးထားတာလဲ”

“ကျွန်မကို မွေးတော့ ကျွန်မအဘွားခြံထဲက နှင်းဆီနီတွေ တစ်ခင်း လုံးပွင့်နေလို့တဲ့”

ကျွန်မခရီးသွားဖို့ ပစ္စည်းတွေ ထည့်ရင်းက အိမ်ရှေ့ကပြင်ဘက်မှာ စိုက်ထားတဲ့ နှင်းဆီပင်ကို အမှတ်မဲ့ကြည့်မိရင်းက သူ့ကို သတိရမိတယ်။ ကျွန်မခေါင်းကို ယမ်းထုတ်လိုက်တယ်။

မတွေးနဲ့။ သူ့အကြောင်း မတွေးနဲ့။

ကျွန်မပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေလက်စကနေ ထရပ်ပစ်လိုက်တယ်။ သုံး ဘီးကို တစ်ပတ်လောက် လျှောက်မောင်းပစ်လိုက်မယ်။ ဒါဆို ကျွန်မ လျှောက်တွေးနေမိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

သေချာတာကတော့ ပန်းဆိုင်ရှေ့ကနေ ကျွန်မ မဖြတ်ဘူး။

နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဦးထုပ်ကို ယူဆောင်းတယ်။ လွယ်နေကျအိတ် ကို ကောက်လွယ်တယ်။ ကျွန်မ အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းတော့

“ဘယ်လဲ နီနီ”

ဖေဖေက ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ စာဖတ်နေရင်းက လှမ်းမေး တယ်။

“သုံးဘီး ခဏထွက်မောင်းမလို့ ဖေဖေ၊ ခဏပဲ”

ဖေဖေက ကျွန်မကို ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြတယ်။

သုံးဘီးပေါ်တက်ပြီး ထိုင်မိတဲ့အထိ ဘယ်သွားရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ စဉ်းစားမရသေးဘူး။

အို... ခြေဦးတည့်ရာပေါ့။ မလေးရှားပိတောက်ပွင့်ကြွေတွေ ရှိတဲ့ လမ်းမဟုတ်ရင် ပြီးတာပါပဲ။

ကျွန်မတို့ခြံရှေ့ကို သုံးဘီးမောင်းထွက်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်မသုံးဘီးရဲ့ တည့်တည့်ကို ကားတစ်စီး ထိုးပိတ်ရပ်လာတယ်။

ကျွန်မ ရုတ်တရက် အရမ်းအံ့သြသွားလို့ ခေါင်းကို အပြင်ဘက် ထုတ်ပြီး သေချာကြည့်ရတယ်။

ဒီကားကို ကျွန်မသိတာပေါ့။ အဝါရောင်အဆောက်အအုံလေးရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ အမြဲငြိမ်သက်စွာ ရှိနေတဲ့ အဖြူရောင်ဆလွန်းကားကလေး။

ကျွန်မ သုံးဘီးပေါ်က မဆင်းဘဲ ပေပြီးပဲ ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ကားတံခါး ပွင့်သွားတယ်။ ကျွန်မ သုံးဘီးဘေးနားကို သူလာရပ် တယ်။ ကျွန်မခြံကို သူလာတာ သူနဲ့ သိကျွမ်းရင်းနှီးပြီးကတည်းက ပထမ ဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကားဖယ်၊ ကျွန်မ ထွက်ဖို့ မလွတ်ဘူး”

“မင်းဆီ လာတာလေ”

ကျွန်မသူ့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မော့ကြည့်ပစ်လိုက်တယ်။

“မင်းပြောတဲ့ နေကြာပန်းခင်းတွေ ရှိတဲ့နေရာလေ၊ လိုက်ပို့ပေးစမ်း ပါ၊ ငါပန်းချီဆွဲချင်လို့”

ကျွန်မကို သတိရလို့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သူပန်းချီရေးချင်လို့ ကျွန်မ ကို လာရှာတာပေါ့လေ။ ဘာနေနေ ဒီမျက်နှာကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက် ရပြန်တော့လည်း တင်းထားသမျှ စိတ်တွေ အကုန်ချွေညွတ်ကျရပြန်တာ ပဲမဟုတ်လား။

“ကားထားခဲ့မယ်၊ မင်းသုံးဘီးနဲ့ သွားမယ်”

ကျွန်မ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောရသေးခင်မှာပဲ သူက ကားဆီ ပြန်သွားတယ်။ ကားကို ခြံရဲ့ ရှေ့ဘက် ဗာဒံပင်အောက်မှာ သူရွှေ့ရပ်တယ်။ ပြီးတော့ ကားအနောက်ခန်းမှာ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတချို့ကို ထုတ်ယူလာပြီး ကျွန်မသုံးဘီးရဲ့ နောက်ဘက်မှာ တင်တယ်။

“သွားရအောင် နီနီ”

သူက ကျွန်မဘေးမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။

ကျွန်မရဲ့သုံးဘီးကလေး လမ်းမပေါ်ကို အရှိန်နဲ့ထိုးတက်သွားတယ်။ လမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်မ သူ့ကို စကားမပြောဘူး။

သူ ကျွန်မကို ငဲ့ကြည့်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ မျက်လုံးထောင့်က နေ ကျွန်မ မြင်နေရပါတယ်။

“နီနီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလို့ မလာတာလဲ၊ ပန်းဆိုင်ရှေ့ကနေကျ ဖြတ်နေပြီးတော့လေ”

ကျွန်မစိတ်ထဲ ကျေနပ်သွားတဲ့ ခံစားချက်ကို ကျွန်မ သတိထားမိတယ်။ သူ ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်နေခဲ့တယ်ပေါ့။

“ကျွန်မ မအားလို့ပါ၊ ခရီးသွားဖို့လည်း ပြင်နေရတယ်လေ”

“ဪ”

သူတိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ အဲဒီလေသံထဲမှာ ကျွန်မညာနေပါတယ်ဆို တာ သူသိပါတယ်ဆိုတဲ့ အရိပ်တွေကလည်း ပြည့်နှက်လို့ပေါ့။ နေကြာပန်းခင်းတွေဆီ ရောက်လု ရောက်ခင်မှာပဲ ကောင်းကင်က မှိုင်းညို့လာတယ်။ မိုးရွာတော့မှာလား မသိပါဘူး။

“မိုးရွာတော့မှာလား မသိဘူး၊ အစ်ကို ပန်းချီရေးဖို့ မိုးရွာရင် ဘယ် လို လုပ်မလဲ”

“ရွာချင်မှလည်း ရွာမှာပါ၊ လေနည်းနည်းတိုက်လိုက်လို့ လွင့်သွား ရင် ရွာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ပြောပါတယ်။ နေကြာခင်းဆီ ရောက်တော့ ခြံထဲအထိ သုံးဘီးဝင်မရဘူးဆိုလို့ အရှေ့မှာပဲ သုံးဘီးကို ရပ်ရ တယ်။ နောက်မှာ တင်လာတဲ့ သူပန်းချီဆွဲဖို့ ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်တယ်။ သူက Easel stand နဲ့ Canvas ကို သယ်တယ်။ ကျွန်မက ပန်းချီဆေးဘူးနဲ့ ခေါက်စားပွဲလေးတစ်ခုကို သယ်ရတယ်။

မိုးက မရွာသေးပေမဲ့ မှိုင်းပျနေတုန်းပဲ။ တစ်ချက်တစ်ချက် တိုက် လာတဲ့ လေထဲမှာ မိုးနံ့သင်းသင်းကို ရနေတယ်။

သူက ကျွန်မရှေ့ကနေ လျှောက်တယ်။ သူက လမ်းလျှောက်မြန် တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မမီမှာ စိုးလို့ တမင် သူနှေးအောင် လျှောက်နေ ပါတယ်။ ဒါတောင် ကျွန်မက သူ့အနောက်မှာ ကျန်ခဲ့ဆဲပဲ။

“နီနီ”

“ရှင်”

“မင်း ဘယ်နေ့သွားရမလဲ”

“တနင်္လာနေ့”

ကျွန်မတို့ပြန်ပြီး တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်တယ်။ ခြံထဲကို အတော် ဝင်လာပြီး ညာဘက်အခြမ်းကို ချိုးလိုက်တဲ့အခါမှာ မြက်ခင်းစိမ်းတွေ ပေါက်နေတဲ့ ကုန်းလျှောလေးရှိတယ်။ ကုန်းရဲ့ အဆင်းလေးမှာတော့ နေကြာ ပန်းတွေပါပဲ။

အဲဒီကုန်းကလေးရဲ့ မြေညီတဲ့ နေရာမှာ Easel stand ကိုချတယ်။ ခေါက်စားပွဲကို ခင်းပြီး ဆေးဘူးတွေ၊ ရေခွက်တွေ နေရာချရတယ်။

“ဘာလို့ နေကြာပန်းတွေကို ပန်းချီဆွဲချင်ရတာလဲ အစ်ကို”

သူက စုတ်တံတွေကို ရွေးနေရင်းနဲ့ ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်တယ်။

“ငါ့ကို ပျော်ရွှင်စေတဲ့သူတစ်ယောက်ကို ရှာတွေ့ခဲ့လို့”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်၊ နေကြာဆိုတာ ပျော်ရွှင်ခြင်းရဲ့ အထိမ်းအမှတ်လေ”

သူက တစ်ဖက်ကို ပြန်လှည့်သွားတယ်။ လေက ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်တိုက်တယ်။ မိုးနံ့က ပါလာနေတုန်းပဲ။

“မိုးရွာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အစ်ကို”

“မရွာလောက်သေးပါဘူး၊ မင်းလျှောက်ကြည့်ချင် ကြည့်နော်၊ ငါ ပန်းချီရေးတာ မင်းဒီအတိုင်း စောင့်နေရတာ ပျင်းမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း… ကျွန်မ ကြည့်ချင်တယ်”

“သဘောပဲ”

သူက စုတ်တံအပြားကြီးတစ်ခုနဲ့ Canvas ကို နောက်ခံဆေးသုတ် နေတယ်။ ပန်းချီတွေရဲ့ အကြောင်းအရာ သဘောတရားကိုတော့ ကျွန်မ နားမလည်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ပန်းချီရေးနေတဲ့သူတစ်ယောက်ဟာ မျက်နှာမလွှဲချင်လောက်အောင် လှပနေတာကိုတော့ ကျွန်မရင်ထဲကနေ သိနေခဲ့ပါတယ်။

အချိန် ဘယ်လောက်ကြာသွားလဲတောင် မသိဘူး။ သတိရလို့ Canvas ပေါ်ကို ကြည့်မိတဲ့ အချိန်မှာ ဟိုးကုန်းဆင်း ခပ်ပြေပြေမှာ ရှိနေတဲ့ နေကြာပန်းပွင့်တွေဟာ Canvas ပေါ်မှာ ရှိနေခဲ့ပြီ။ လှလိုက်တာ။

ကောင်းကင်က ပိုပြီး မှိုင်းညို့လာတယ်။ လေက ပိုပြီး တိုက်လာတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မိုးစက်အနံ့နဲ့အတူ မိုးဖွဲကလေးတွေ ပါလာပါပြီ။

“အစ်ကို မိုးဖွဲတွေ ကျလာပြီ”

“ရတယ် နီနီ၊ သိပ်အရွှာကြီးမှမဟုတ်ဘဲ၊ မိုးဖွဲလေးတွေပဲလေ၊ ငါ ရေးလို့ပြီးတော့မှာပါ”

ကျွန်မ လွယ်နေကျအိတ်ထဲက ခေါက်ထီးကလေးကို သတိရသွားတယ်။ ထီးကို အိတ်ထဲက ထုတ်တယ်။ လေတိုက်နေတာမို့ ထီးကို ကျွန်မ မနည်း

ဖွင့်ယူရပါတယ်။ ကျွန်မ သူ့နောက်ကနေ ထီးကို မိုးပေးထားလိုက်တယ်။

သူ လှည့်ကြည့်တယ်။

"Canvas ကိုပဲ မိုးပေးထားပါလား နီနီ"

ကျွန်မ သူ့ဘေးခပ်ခွာခွာလေးမှာ ရပ်ပြီး Canvas ကို ထီးနဲ့မိုးပေး ထားလိုက်တယ်။ ခဏလောက်ကြာတော့ ပန်းချီရေးလို့ ပြီးသွားတယ်။ ကောင်းကင်က မှိုင်းပျရာကနေ မည်းညိုတဲ့ အရောင်ကို ပြောင်းလဲ သွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်မတို့သိမ်းစရာတွေကို အမြန်သိမ်းရတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ကို ရွာချတော့မှာ။

သူနဲ့ ကျွန်မနဲ့ မပြေးရုံတစ်မည် နေကြာပန်းခင်းတွေကြားက လမ်း လေးတွေကို ဖြတ်ပြီး သုံးဘီးဆီကို သွားရတယ်။ သုံးဘီးပေါ်ကို ပစ္စည်း တွေတင် ဘေးဘက် တာလပတ်အကာတွေ ချပြီးတာနဲ့ မိုးက ဝေါခနဲ ရွာချလိုက်တော့တာပဲ။

ကျွန်မနဲ့ သူလည်း သုံးဘီးပေါ်ကို အမြန်တက်ရတယ်။ မိုးက လေ ရောပါတာမို့ ကျွန်မနဲ့ သူနဲ့ကိုပါ မိုးပက်ပြီး ခဏအတွင်း ရွှဲစိုသွားတော့ တာပဲ။ မိုးရေစက်တွေအောက်က လမ်းမပေါ်မှာ ကျွန်မရဲ့ သုံးဘီးတစ်စီး ပဲ ရှိတယ်။

"နီနီ အရှိန်လျှော့၊ လမ်းက ချော်နေမယ်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ "

ရုတ်တရက် ကျွန်မ ပါးပြင်ပေါ် နူးညံ့တဲ့ အရာလေးတစ်ခု လာထိတယ်။

"မိုးက သည်းလိုက်တာကွာ"

သူ ကျွန်မကို သူ့ပဝါသေးလေးနဲ့ ရေစက်တွေ သုတ်ပေးတာပါ။

ကျွန်မ စတီယာရင်ကို ပိုပြီး ဖိကိုင်မိတယ်။ အေးစက်ချမ်းခိုက်နေ တဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာဟာ ရုတ်တရက် နွေးထွေးသွားရသလိုပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ ခြံ အရှေ့ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မိုးက စဲနေခဲ့ပါပြီ။ သူက အရင်ဆင်းသွား ပြီး သူ့ပန်းချီပစ္စည်းတွေ ထုတ်နေတယ်။

"ကျွန်မ သယ်ကူပေးမယ်""

သူ့ကားနောက်ထဲကို ပစ္စည်းတွေ ပြောင်းတင်ပေးလိုက်တယ်။

အခုနက နေကြာပန်းကားလေးကို ကားပေါ် တင်ပေးပြီးတဲ့နောက် မှာ ကျွန်မရင်ထဲ လှစ်ခနဲ ဟာထွက်သွားတယ်။ ကျွန်မ ဘာတွေ မျှော်

လင့်နေမိတာလဲကွယ်။

“နီနီ အဝတ်အစားအမြန်လဲ၊ ဆေးသောက်၊ နွေးနွေးထွေးထွေး နေ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ကားပေါ်တက်ဖို့ ပြင်ပြီးမှ ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်တယ်။

“ကျေးဇူးပဲနော် ကလေး”

သူ ကားပေါ် တက်သွားတယ်။ ကားကလေးဟာ လွင့်ခနဲ ကျွန်မ မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွားတယ်။ ကျွန်မအနားမှာတော့ ပန်းရနံ့နဲ့ ရင်ခုန် သံတွေ စိုစွတ်ချမ်းခိုက်နေခဲ့ပါတယ်။

※ ※ ※

ကျွန်မခရီးမသွားခင် နှစ်ရက်အလို နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုမှာတော့ ပန်း ဆိုင်ကို ကျွန်မ ရောက်တယ်။ အဆောက်အအုံရှေ့မှာ ကားအနက်တစ်စီး ရပ်ထားတာ တွေ့တယ်။ ပန်းစည်းလာမှာတဲ့ ဧည့်သည်များလား။

ကျွန်မ မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ဖို့ လုပ်နေတုန်းမှာပဲ သူရယ် အမျိုး သားတစ်ယောက်ရယ်ကလည်း ထွက်လာကြတယ်။

“ကျွန်မက မဝင်သေးဘဲ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်တယ်”

“ကလေး ဝင်လေ”

သူက ကျွန်မကို အရင်ပေးဝင်စေတာမို့ ကျွန်မ ကိုယ်ကို အနည်း ငယ်ယို့ပြီး ဝင်လိုက်တယ်။

“ငါအကုန်ပြင်ဆင်လိုက်မယ် လွင်ဦး၊ အမြန်ဆုံးလုပ်မယ်၊ မင်းကြား ထဲ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်နော်”

အမျိုးသားက သူ့ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ဘက်ကို တစ်ချက်ဝေ့ဝဲကြည့်တယ်။

“ငါလိုက်ပို့မယ်”

သူက အဲဒီအမျိုးသားကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့ပေးတယ်။

စကားတွေ ပြောနေကြသေးတာကိုလည်း ကျွန်မ မြင်နေရပါတယ်။ ဘာတွေ ပြောနေကြမှန်း မသိပေမဲ့ပေါ့ ။

ဆိုင်ရဲ့ ညာဘက်ခြမ်းထောင့်မှာ ဟိုတစ်နေ့က ဆွဲထားတဲ့ နေကြာပန်းကားလေး Easel နဲ့ တင်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်မ ပန်းချီကား ရှေ့ကို သွားရပ်ငေးနေမိတယ်။ သူ့ကို ပျော်ရွှင်စေတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် တဲ့လေ။

“ကော်ဖီသောက်မလား ကလေး”

သူက ကားအနက်ကလေးထွက်သွားတာနဲ့ အထဲပြန်ဝင်လာပြီး ကျွန်မ ကို မေးတယ်။

နီနီလို့ ခေါ်ခဲ့ရာကနေ“ကလေး“လို့ ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ခြင်းအတွက် သူ့ဆီမှာတော့ ဘာမှ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အမူအရာတွေတော့ မတွေ့ရပါဘူး။

”ဟုတ်… သောက်ချင်တယ်”

သူက ကော်ဖီနှပ်တဲ့ စက်ကလေးဆီ တန်းလျှောက်သွားတယ်။

ခဏကြာတော့ ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကိုင်လာပြီး ကျွန်မဘေးမှာ လာရပ်တယ်။

“ဒီပန်းချီကားကို မင်းကြိုက်သလား ကလေး”

ကော်ဖီခွက်တစ်ခွက် ကျွန်မကို ကမ်းပေးရင်းက ပြောတယ်။

“ကျွန်မ သိပ်သဘောကျတာပဲ အစ်ကို”

“မင်းစာမေးပွဲဖြေဖို့ သွားရမှာက တစ်လကြာမယ်နော်၊ ဟုတ်လား ကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ မင်းကို ကားဂိတ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ကျွန်မ ဖျတ်ခနဲ သူ့ကို လှည့်ကြည့်တော့ သူလည်း ကျွန်မကို ပြန်ကြည့်နေတယ်။

ဒီမျက်ဝန်းအကြည့်မျိုးလေ။ သူ့ဆီက ပထမဆုံးရဖူးတာပါ။

“တကယ်လားဟင်”

“အင်း… ပြီးတော့ မင်းသွားပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်း ငါလည်း ခရီး သွားရမယ်ကလေး”

“ရှင်”

သူက ကော်ဖီတစ်ငုံသောက်တယ်။

"ဘယ်လောက် ကြာမှာလဲဟင်"

သူ မဖြေသေးဘဲ ပန်းချီကားကိုပဲ ငေးကြည့်နေတယ်။

"နီနီ"

"ရှင်"

"ချစ်တယ်ဆိုတာကို မင်းဘယ်လိုနားလည်သလဲ ကလေး"

"ဘယ်လိုရယ်လို့ ကျွန်မ အသေအချာ မပြောပြတတ်ဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်မ ချစ်တယ်ဆိုရင်လေ အဲဒီလူကို ပျော်ရွှင်စေချင်တယ်၊ သူပျော်နေ တယ်ဆိုရင် ကျွန်မလည်း ပျော်တယ် ချမ်းမြေ့တယ်၊ ကျွန်မ ပေးနိုင်တဲ့ အရာအားလုံးကို ပေးလိုက်ချင်တယ်"

"ငါကကျ အသက်ရှင်သန်ချင်တာ"

"ရှင်"

"ချစ်တဲ့သူအတွက် အသက်အကြာကြီးရှင်သန်သွားချင်တာ၊ သိလား ကလေး၊ ငါ့ဘဝမှာ အသက်ရှင်သန်လိုစိတ်ကို ရှာတွေ့ခဲ့ပြီ"

ကျွန်မ ရင်ခုန်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းလာသလိုပဲ။

"အစ်ကို ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲဟင်"

"မင်းပြန်မလာခင်မှာလည်း ပြန်ရောက်ချင်ရောက်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းပြန်လာပြီးမှ ပြန်ရောက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ကလေး ငါ ပန်းဆိုင်ကို ပြန်လာမှာ ကတိပေးတယ်"

"ကျွန်မ ပြန်ရောက်တာနဲ့ ပန်းဆိုင်ကို လာခဲ့မှာ အစ်ကို"

သူက ကျွန်မ ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွလာထိတယ်။

"နောက်တစ်ခါ ငါပန်းချီသွားရေးရင် မင်းလိုက်ခဲ့ပေးရမယ်နော်. . .

ကလေး"

※ ※ ※

တစ်လကြာပြီးနောက် . . .

အိမ်ကို ပြန်ရောက်တာနဲ့ ပစ္စည်းတွေ ချပြီး သုံးဘီးဆီကို ပြေးတော့ တာပဲ။

"နီနီ အခုမှ ပြန်ရောက်တာ ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ"

ဖေဖေက ပန်းခြံထဲကနေ လှမ်းအော်မေးတယ်။

"ပန်းဆိုင်သွားမလို့ ဖေဖေ"

"ပိတ်ထားတယ်လေ နီနီရဲ့၊ ကိုလွင်ဦး ပြန်မရောက်သေးဘူး" ပြန်လာတဲ့ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်ခဲ့လာသမျှဟာ ပင်ပန်းဆို့နင့်မှုအဖြစ် ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားတယ်။ သူ ပြန်မလာသေး ဘူးပေါ့နော်။

"ငါပြန်လာရင် မင်းကို အရေးကြီးတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောစရာရှိတယ် ကလေး"

ကျွန်မကို ကားဂိတ်လိုက်ပို့တုန်းက ကျွန်မ ထိုင်တဲ့ ကားပြတင်းပေါက် ဘက်ခြမ်းရဲ့ အပြင်မှာ ရပ်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှာ တင်ထားတဲ့ ကျွန်မ လက်ကို အုပ်မိုးဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောခဲ့တာကို သတိရတယ်။

"ငြီးစီစီဖြစ်နေလို့ နီနီ ခဏလောက် ပတ်လိုက်ဦးမယ် ဖေဖေ"

သုံးဘီးစက်ကို နှိုးပြီး ထွက်ခဲ့တယ်။ သူပြန်မရောက်သေးပေမဲ့ ကျွန်မ ပန်းဆိုင်ကိုတော့ သွားကြည့်ချင်သေးတယ်။ မလေးရှားပိတောက်ပွင့်ကြွေ တွေဟာ ကျွန်မကို ရင်းနှီးစွာ စောင့်ကြိုနေတုန်းပဲ။

ပန်းဆိုင်ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးဟာ သူ့ပိုင်ရှင်ကို လွမ်းနေပုံပါပဲ။ ခြံဝင်းတံခါးဟာ အတွင်းဘက်ကနေ သော့ခတ်ထားတယ်။ အင်း...

ပန်းခြံက အလုပ်သမားတွေပဲ ရှိမှာပေါ့။

"ကျွန်မ ပြန်လာပြီလေ အစ်ကို"

အဝါ ရောင်အဆောက်အအုံလေးဆီ ငေးကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုးရေရွတ် မိတယ်။ ကျွန်မ မျက်ဝန်းတွေ စိုစွတ်လာတယ်။ ကျွန်မ သိပ်လွမ်းနေပြီ လေ။ ကျွန်မ ပြန်ရောက်တာ တစ်လကြာသွားတယ်။

ပန်းဆိုင်ကလေးဟာ အထီးကျန်စွာ သူ့သခင်ကို စောင့်မျှော်နေဆဲပဲ။

ကျွန်မကလည်း တစ်ရက်မပျက်စွာ ပန်းဆိုင်ကို သွားနေမိဆဲပါပဲ။

သူထွက်သွားတာ သုံးလနဲ့ ဆယ်ရက်မြောက်နေ့ရဲ့ ညနေခင်းတစ်ခု ပါပဲ။ ဖေဖေဟာ သူ့ရဲ့ ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်း ဆေးလိပ် သောက်နေတယ်။ ကျွန်မက ပန်းခြံထဲမှာ “ရေလောင်းနေတယ်။

“နီနီ ဧည့်သည်လာတယ်”

ခြံက အလုပ်သမား အစ်မအသံကြောင့် ကျွန်မ လှည့်ကြည့်တော့ အမျိုးသားတစ်ယောက် အတူပါလာတာ တွေ့ရတယ်။

နေပါဦး။ ကျွန်မ သူ့ကို မြင်ဖူးသလိုပဲ။ ကျွန်မ ပန်းခြံထဲကနေ ထွက်လာတယ်။

“ထိုင်ပါရှင်”

အိမ်ရှေ့ဘက်ခြမ်းက ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ကျွန်မတို့ထိုင်လိုက်တယ်။

“မနီနီသင်းကြူနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ကျွန်တော် လွင်ဦးရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ၊ ဒေါက်တာမျိုးသစ်ပါ မနီနီ”

ဩော် ကျွန်မ မှတ်မိပြီ။ ဟိုတစ်ခါက တွေ့လိုက်တဲ့သူပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါနဲ့ အစ်ကိုမပါဘူးလားဟင်”

“ပါပါတယ် မနီနီ၊ ခဏလေးပါ”

ကျွန်မ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားရတယ်။ အစ်ကိုပြန်လာပြီပေါ့ နော်။

“ဒါက လွင်ဦးက မနီနီအတွက် ပေးခိုင်းတာပါ”

စက္ကူနဲ့ ပတ်ထားတဲ့ လေးထောင့် ပြားကြီးတစ်ခုပါပဲ။

“ဒါဘာလဲဟင်”

“မနီနီနဲ့ အတူတူသွားရေးထားတဲ့ ပန်းချီကားတဲ့”

ဟင်။ ဒါဆိုနေကြာပန်းတွေပေါ့။ ဘာတွေလဲဟင်။ ကျွန်မ ခေါင်း တွေနောက်ကျိလာတယ်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး အစ်ကိုဘယ်မှာလဲ ပြောပါလားရှင်၊ သူပါလာတယ် ဆို”

“သူပါပါတယ် မနီနီ၊ ဒီမှာပါ”

အနက်ရောင်စက္ကူပုံးလတ်တစ်ခုကို ကျွန်မရှေ့တိုးပေးတယ်။ ကျွန်မ

ခေါင်းထဲ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလာတယ်။ အမှတ်တမဲ့ စက္ကူပုံးဆီ အကြည့်ရောက်သွားတဲ့အခါ ရင်ဟာ ဒုန်းခနဲ ဆောင့်တက်ခုန်သွားတယ်။

“ကိုလွင်ဦး၊ အသက် ၃၆ နှစ်”

ဒါက… ဒါက။

“လွင်ဦး လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်ကပဲ ဆုံးသွားပါတယ် မနီနီ”

“… …ကင်ဆာ last stage နဲ့ပါ”

“ရှင်”

ကျွန်မရဲ့ အရာခပ်သိမ်း ပြာဝေသွားရခြင်းတွေ။

ခေါင်းထဲမှာ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားတစ်ချပ်မှာ အနေးပြကွက်ပြသလို ပုံရိပ်တွေ။

ကျွန်မအသက်ရှူရခက်လိုက်တာ။

နောက်ဆုံးအသိမှာ အသံတစ်ခုပဲ ကြားလိုက်ရ။

“မင်းသုံးဘီးနဲ့ လိုက်ချင်လို့”

※ ※ ※

”ကိုလွင်ဦး၊ အသက် ၃၆ နှစ် (ပန်းဆိုင်)”

ပန်းဆိုင်ဆိုတဲ့ အဝါ ရောင်အဆောက်အအုံလေးရဲ့ နောက်ဘက်တည့်တည့်မှာ သူ့ရဲ့ အရိုးပြာကို ဂူလေးတစ်ခုအဖြစ် တည်ဆောက်ပေးခဲ့ရပါ တယ်။

“သူက ဆေးကုဖို့ လက်လျှော့ပြီး ဒီမြို့လေးမှာ လာပုန်းနေခဲ့တာ မနီနီ၊ သူ မနီနီကို တွေ့ပြီး ဆေးကုသမှုခံယူမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဆက် သွယ်တဲ့ အချိန်မှာ နောက်ကျနေခဲ့ပြီ”

“လူတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ အသက်ရှင်သန်လိုခြင်းပဲ”

ဒေါက်တာမျိုးသစ်စကားတွေရဲ့ အဆုံးမှာ သူ့စကားသံတွေ ကျွန်မ ပြန်ကြားယောင်မိတယ်။

“အစ်ကို ကတိတည်ပါတယ်၊ အစ်ကို ကျွန်မဆီ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်၊ ကျေနပ်ပါတယ်အစ်ကို”

အစ်ကို့နာမည်စာလုံးလေးကို လက်နဲ့ ပွတ်သပ်မိရင်း ကျွန်မ ငိုနေ မိတယ်။ မိုးက ခပ်ဖွဲဖွဲကလေး ကျနေတုန်းပဲ။ နေကြာပန်းခင်းဆီ သွား တဲ့ နေ့ကို သတိရတယ်။

ကျွန်မနဲ့ အတူထပ်သွားမယ်ဆို။

ကျွန်မကို ကလေးလို့ ထပ်မခေါ်တော့ဘူးပေါ့နော်။

ကျွန်မ အုတ်ဂူဖြူဖြူလေးပေါ်က အစ်ကို့ပုံလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်တယ်။ ဟိုးအရင်လို အစ်ကို့ဆီက ရနေကျ ရနံ့တစ်ခုကို ကျွန်မ ရမိသလိုပါပဲ။ မိုးက ခပ်ဖွဲဖွဲကနေ ရုတ်တရက် သည်းလာတယ်။ ထီးကို ခပ်တင်း တင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိရင်း အစ်ကို့ပုံဆီကို ထီးတိုးမိုးပေးမိတယ်။ ကျွန်မ အစ်ကို့ကို ချစ်တယ်။

မိုးတွေသည်းတဲ့ ညနေခင်းတစ်ခုမှာ ကျွန်မကို “ကလေး”လို့ခေါ် ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်ကတော့ ဟိုးအဝေးကြီးကို ထွက်သွားနှင့်ခဲ့ပါပြီ။

“တို့အနားမှာ အချစ်မရှိတဲ့ အချိန်မှာ ဘာကြောင့် ပိုသည်းလဲ မိုး ဒေဝါ..
လေထုထဲမှာ ပုံရိပ်လေးများ ဟိုဒီရွေ့လျား…”

#ပန်းဆိုင်

သီချင်းစာသား - ဝိုင်းစုခိုင်သိန်း “ချစ်သူမရှိတဲ့ အချိန်”မှ

Romance နှင့် realism ပေါင်းစပ်ထားသော အရေးအသား(romantic realism အမျိုးအစားဟုကျွန်မ မသုံးပါ) ကို ညီမလေးကိုဝင်းမောင်က အသုံးအပြုများသည်။ ယခုလက်ရှိအထိပေါ့။ realism ဘက်ကိုအသွားများသော စာအုပ်များစွာ ကျွန်မတို့နိုင်ငံတွင် ပေါ်ထွန်းခဲ့၊ ပေါ်ထွန်းဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ realsim ကို အချို့သောဆရာများက (အကြောင်းအရာရှိရင် ရေးလို့လွယ်တယ်)ဟု ထင်မြင်ယူဆချက်များရှိသည်။ (ဆရာမ ချိုပိန်းနောင်၏ အမှာစာ...မှ)

ပန်းဆိုင်

နွေအိမ်မောင်ဝင်း

Whisper Of Words

Notes

[←1]

“သီချင်းစာသား - မဒီ “သူငယ်ချင်းအတွက်”မှ